

Джанел Тейлър

Едно пътуване към миналото
ще разкрие съдбовни тайни...

Когато си
go мен

ДЖАНЕЛ ТЕЙЛЪР

КОГАТО СИ ДО МЕН

Превод: Светлана Павлова

chitanka.info

Понякога съдбата си прави шеги. В деня, в който Оливия Седжуик напуска работа, получава странно писмо. Богатият ѝ баща е починал и ѝ е оставил вила в градчето Блубери. Оливия е неприятно изненадана — тъкмо в Блубери на шестнайсет години се е влюбила в Зак Арчър и тъкмо там е оставила най-голямата си любов.

Също като при дъщеря си Аманда ексцентричният богаташ залага капан в завещанието си: сестра ѝ Оливия ще получи вилата само при условие, че живее в Блубери един месец и всеки ден купува от местните магазини по два предмета, а касовите бележки предава срещу подпись на местен човек.

Обаче при завръщането на Оливия в градчето наяве излизат грижливо пазени тайни. Първият човек, когото среща, е Зак. И то придружаван от четиринайсетгодишната си дъщеря. Дъщерята, която Оливия е смятала за мъртва.

Двамата не устояват на изкушението и подновяват връзката си. Само че някой е решен отново да разруши щастието им и няма да се спре пред нищо.

ПЪРВА ГЛАВА

Щом Оливия отиде на детската площадка, споменът за момичето и момчето, които сънуваше, нахлу в съзнанието й както винаги. Русата косичка на момиченцето отскачаše по крехките му раменца, докато то скачаše на въже. Момченцето внимателно държеше жаба в ръцете си и я подаваше на Оливия. А после и двете деца изчезнаха.

На детската площадка винаги се сещаше за децата, образите им бяха толкова живи и реални, както в сънищата й.

Тя седна на пейка до оградата, която разделяше детската площадка от оживената улица. Беше сложила обяда си в пластмасова кутия на скута си. Нямаше апетит.

Последния път, когато дойде на площадката, а това бе само преди два дена, момченцето от сънищата й, три-четиригодишно, се възхищаваше на една стоножка, която лазеше по малката му ръчичка. Момиченцето, на същата възраст, облечено в жълта полиичка, се въртеше сред полянка с диви цветя, макар че сега в Ню Йорк бе януари. Образите винаги бяха мимолетни, появяваха се само за миг-два. Но бяха живи и реални като снимка. Понякога момиченцето и момиченцето бяха много малки — но никога бебета — а понякога бяха малко по-големи. На около тринайсет.

— Това, което правиш, е незаконно, нали знаеш?

Оливия се обърна, щом чу гласа на колежката си Камила Капшоу. Помощник-редакторката в козметичния отдел на списание „Бляськ“, една от малкото й приятелки в редакцията, изчака няколко майки с колички да минат покрай тях, след това седна до Оливия, извади кутията с обяда си и я сложи на скута си.

— Нима да седиш на пейка е незаконно? — попита Оливия.

— Влизането в детската площадка, когато не придружаваш дете, е незаконно — обясни й Камила, отмятайки лъскавата си, прива черна коса.

Оливия я погледна.

— Наистина ли? Могат да ни арестуват само защото седим тук?

Камила кимна и си бодна парче краставица.

— Не си ли чела във вестника за една жена, която била глобена точно заради това?

Оливия поклати глава и си взе доматче от салатата на Камила. Апетитът ѝ се бе върнал. Присъствието на тази жена винаги я караше да се почувства по-добре.

— Не, но май разбирам причината за това. Особено в град като Ню Йорк.

— Защо прекарваш и без това кратката си обедна почивка, като наблюдаваш група пищящи малки лунатици? — попита Камила. — Работим с достатъчно пищящи и крещящи идиотчета. — Тя отпи от шишето с минерална вода. — Виждала съм те много пъти да седиш тук. Как издържаш на този шум?

Оливия демонстративно погледна часовника си.

— По-добре да се връщаме в офиса. Обедната ни почивка почти свърши.

Камила повдигна вежда.

— Някой ден ще ми разкриеш всичките си тайни, госпожо Потайност. Но си права, ако закъснеем и със секунда за събранието в два часа, което свиква Кучката, вероятно ще ни уволни.

Беше истински кошмар човек да работи за шефката им, но поне не ѝ се налагаше да отговори на въпроса на Камила.

— Майчинството направо може да ти съсипе живота — прошепна Камила на Оливия. — Нагледен пример — шефката ти.

Оливия погледна началничката си Вивиан Карл, старши редактор в списание „Бляськ“. Вивиан, която седеше в другия край — президентския. Жената беше бременна в деветия месец и не изглеждаше никак добре.

— Вивиан, отложихме интервютата ти с известни личности за следващите месеци — обяви главната редакторка Дездемона Файн, без да я поглежда. — Оливия ще интервюира Никол Кидман за юнското ни издание и ще поеме статията ти за най-добрите минерални бани в страната.

Вивиан хвърли смразяващ поглед на подчинената си, след това се обърна към главната редакторка:

— Сигурна съм, че ще се справя със задълженията си. Смяtam да отсъствам само три дни и...

— Да минем към служебните въпроси — прекъсна я Дездемона, отмятайки правата си руса коса на гърба. — Като представители на списание „Бляськ“ едно от най-известните и влиятелни модни списания в страната, очаквам от вас да се обличате подобаващо. Например... — Тя плъзна студения си поглед към една асистент-редакторка. — Не е позволено да носите грозни дрехи. Те никога не са били разрешени. Освен това ние в списание „Бляськ“ не допускаме ментета на дизайнерски стоки. — Помощник-редакторката се изчерви и се счиши на стола си. — Ако се колебаете и не сте сигурни какъв образ създавате като служител на „Бляськ“, моля ви, консултирайте се с някого от стилистите или моделиерите ни.

Оливия погледна модния дизайнер на „Бляськ“, чието късо спортно сако бе направено изцяло от черни пера. Тя се опита да не се взира в шапката ѝ, която представляваше странен сребърен конус, който ѝ напомняше рисунка на дете.

— Вчера Кучката ме нахока за дълбината на полата ми — прошепна ѝ Камила, докато главната редакторка продължаваше да опява. — „Само сантиметър по-къса пола напълно ще промени начина, по който изглеждаш — имитира я тя. — Би трябвало да инвестираш малко пари и да си купиш огледало в цял ръст, скъпа.“ Гаднярка!

Оливия ѝ се усмихна с разбиране.

— На мен ми харесва начинът, по който се обличаш — прошепна тя в отговор, оглеждайки очарователното костюмче на Камила, купено от магазин втора употреба. Главната редакторка често казваше, че качеството и даването за благотворителност „са две различни неща“.

Оливия работеше в „Бляськ“ от пет години и досега никога не бе получавала задача директно от главната редакторка на списанието. „Защото имаш страхотно чувство за стил — веднъж ѝ бе казала Камила. — Кучката се интересува само от това. И понеже имаш пари да си купуваш страхотни дрехи. И понеже си Седжуик. Не е възможно да сгрешиш.“

Първо, Оливия не смяташе, че има страхотно чувство за стил. Харесваше семпли, класически дрехи в бледи цветове или в черно. Не обичаше да изпъква сред останалите. А и не разполагаше с много пари. Като помощник-редакторка в „Бляськ“ едва плащащ наема на апартамента си в Манхатън. Заради името Седжуик хората оставаха с

впечатлението, че има много пари, чар и високо обществено положение.

Бащата на Оливия — Уилям Седжуик, който бе починал преди месец, редовно бе в списъка с най-богатите хора в Америка, публикуван в списание „Форбс“.

Всъщност списанията и вестниците бяха основното й средство за информация за баща ѝ. Останалото научаваше от клюките — които може, а може и да не бяха верни — от майка си.

Тя дори не знаеше, че баща ѝ умира от рак.

Ако не беше споменал името ѝ в завещанието си, бе сигурна, че щеше да разбере за смъртта му от страницата с некролозите в „Ню Йорк Таймс“. Адвокатът му ѝ бе съобщил, че е починал.

Оливия си наложи да се съсредоточи върху главната редакторка, която седеше на почетното място на дългата лакирана маса и продължаваше да се кара и да унижава подчинените си не само с думи, но и с поглед.

— Не сте роднина на семейство Седжуик, нали? — Беше я попитала преди пет години по време на интервюто за работа — пето и последно интервю.

Оливия искаше да възрази относно семейство Седжуик, но правилно усети, че човек не възразява на Дездемона Файн, чието истинско име — според слуховете, които се носеха из офиса — бе Мона Фингърмен. Не съществуваше семейство Седжуик нито в настоящето, нито в миналото. Съществуваше само Уилям Седжуик. И трите му дъщери, всяка родена от различна жена, нито една от които не беше от висшето общество, не бяха заможни и не живееха в лукс.

Майката на Оливия всеки ден ѝ опяваше, че не живее според изискванията на името си. „Ти си Седжуик! Ако аз имах такова име, щях да се възползвам от него. А то струва милиони.“ Майка ѝ не се бе омъжила за Уилям Седжуик. Беше го осъдила за милиони долари издръжка на детето. Съдът ѝ бе присъдил и доста добра финансова осигуреност. От полусестрите на Оливия само Айви бе законно дете, само нейната майка се бе омъжила за Уилям. За кратко, разбира се. Според мълвата Дона Седжуик спипала младия Уилям мъртвопиян в едно луксозно казино в Лас Вегас, докато била на екскурзия там, и го убедила да се ожени за нея в едно крайпътно параклисче. Той анулирал брака още на следващата седмица. Когато някой попитаše Дона колко

време е била омъжена за Уилям, тя често отговаряше, че са били заедно дълги години.

Майката на Оливия бе имала любовна връзка с Уилям преди двадесет и девет години, продължила цял месец. Когато Кендис Хиърн му казала, че е бременна от него, той прекратил връзката им. Спечелила финансова издръжка, тя се опитала да натрапи Оливия на баща ѝ от деня на раждането ѝ. Уилям така и не проявил интерес. Бащинството не бе сред неговите интереси и приоритети. Освен през лятото, когато тя навърши шестнайсет. Лято, за което никога не си позволяваше да мисли.

— Сътрудниците ще направят много добре, ако се постараят да подражават на стила на Оливия Седжуик — каза Дездемона и ѝ се усмихна.

Почувства, че бузите ѝ пламват. Усети и погледите на колегите си, както и на праяката си началничка Вивиан. Понеже бе любимка на Дездемона, повечето ѝ колеги я мразеха. Онези, които си бяха направили труда да я опознаят, както бе направила Камила, бяха разбрали, че Оливия не е превзета снобка, за каквато я мислеха.

— Мога да направя интервюто с Никол Кидман — каза Вивиан на Дездемона. — Това е статията за първа страница, така че...

Главната редакторка вдигна ръка.

— Така че Оливия ще го направи вместо теб. Наистина ли смяташ, че можеш да представляваш списание „Бляськ“ с леке от кърма и бебешко повръщано по блузата?

Вивиан избухна в сълзи. От хормоните бе станала много чувствителна и лесно се разплакваше.

Оливия затвори очи и поклати глава. Това не беше честно. Дездемона постъпваше много несправедливо. Но вместо да заплаши главната редакторка, че ще я съди за дискриминация, Вивиан само се разрида и излезе от стаята. Никой не посмя да я върне обратно. Дездемона бе прекалено властна.

— Походка като поклащаща се гъска не отива на никого — промърмори Дездемона и изцъка с език. А Оливия си мислеше, че Дездемона не може да стане по-зла.

— Направи си една огромна услуга — прошепна Камила на Оливия. — Никога не забременявай.

„Вече е твърде късно“ — помисли си тя. Не че в момента бе бременна. Но вече бе забременявала. Преди много години.

Докато Оливия лежеше в леглото си с една статия, която трябваше да редактира (още колко статии за ботокса щеше да публикува „Блясък“), лицето на момченцето се появи в съзнанието й, красиво лице с интелигентни кафяви очи. Това не бе момченцето от сънищата й, въпреки че едно време той беше мъжът от сънищата на Оливия. Не че Закари Арчър беше мъж на шестнайсет, разбира се. Тя все още виждаше как светлокестенявата коса на Зак пада върху челото му. Все още го виждаше толкова ясно.

От онова лято бе минало толкова време — от онези самотни есен и зима и изпълнена с огромна мъка пролет — че мисълта за Зак и за онова, което бе преживяла, вече не й причиняваше мъка. Нямаше представа как бе успяла да се съвземе, да преживее онези моменти и веднага след това да отиде в колежа, сякаш бе завършила обикновена гимназия като всички останали първокурсници. Майка й бе използвала името Седжуик и наследството, за да я вика в университета, в който бе учила баща й. Оливия посещаваше университета, налагайки си да не мисли за Зак, но лицето му се появяваше пред очите й и болката изпълваше сърцето й.

В колежа правеше две неща, или учеше, или плачеше, което не й позволи да си намери приятели. След колежа се прибра у дома в Ню Йорк, където бе израсната в малък апартамент до Парк Авеню, който майка й бе купила с парите на Уилям. Майка й имаше връзки в списание „Блясък“. Оливия винаги бе мечтала да работи за модно списание от ранга на „Вог“ или „Блясък“. Отношенията между Оливия и майка й се бяха подобрili през онези месеци, когато вече не мислеше само за Зак и бременността си. За раждането. Новината, която се стовари върху нея с такава жестокост.

— Защо не плаче? — бе попитала сестрата шестнайсетгодишната Оливия. Още не знаеше дали е момче или момиче.

— Защото е мъртво — равнодушно й бе отговорила сестрата. — Мъртвородено е.

Оливия бе припаднала и се бе събудила сама в малка, задушна стая. Когато си спомни думите на сестрата, изпъшка, падна на колене и

изпища. Същата сестра се втурна бързо в стаята и й каза да „спре да вдига такъв шум“, защото било посред нощ. След това ѝ бе останала само майка ѝ. Баща ѝ не можеше да я гледа след това лято. Сестрите ѝ нямаха представа, че Оливия е забременяла и че са я изпратили в дом за неомъжени бъдещи майки на няколко часа път нагоре по брега на Майн. Нямаха представа, че е била принудена да даде бебето си за осиновяване. Нито пък, че детето не е успяло да си поеме дори единствен дъх. Затова Оливия още повече се бе отчуждила от сестрите си. Майка ѝ беше единствено дете, така че тя нямаше нито лели, нито братовчеди, към които да се обърне. Бе съвсем сама със спомените си.

Името на баща ѝ ѝ бе осигурило работа в списание „Бляськ“ и оттогава работеше тук. Вече пет години. Бе започнала в редакторския отдел като асистент на Вивиан и два пъти я бяха повишавали. Дездемона често бе намеквала, че Оливия може да разчита да получи работата на Вивиан.

В очите ѝ пареха сълзи, Оливия сложи статията настрани и погледна през прозореца на апартамента си. Навън вилнееше януарска виелица. Въпреки че в апартамента ѝ бе топло и се бе завила с дебело одеяло, тя потрепери. От мисълта да отнеме работата на шефката си, докато тя бе в отпуск — едноседмично майчинство — ѝ се догади. Понякога си мислеше да напусне списанието, но колкото и безумно да звучеше, много харесваше работата си. Тя бе тъкмо за нея, а и обожаваше Камила. Въпреки злобата и коварството „Бляськ“ ѝ бе осигурил работата, която обичаше, стабилност, живот. А и с майка като Кендис Хиърн, Оливия се бе научила да не обръща внимание на злобата. Що се отнася до подлостта, това бе друго нещо. Майка ѝ изглеждаше коварна и подла, но в душата си бе нежна и ранима. Дездемона Файн, от друга страна, наистина бе коварна.

С периферното си зрение Оливия забеляза, че червената светлинка на телефонния секретар примигва. Бе толкова вглъбена в спомените и работата си, че дори не ѝ бе хрумнало да провери съобщенията. Стана от леглото и натисна „Плей“.

— Ливи, скъпа, майка ти се обажда. Случайно срещнах Бъфи Кармайкъл. Спомняш си Бъфи, нали, скъпа? Тя председателства много благотворителни мероприятия. Както и да е, та Бъфи ми спомена, че синът ѝ Уолтър нас скоро се е разделил с жена си и, разбира се, аз ѝ дадох телефонния ти номер, така че очаквай обаждане, скъпа. Той е

много богат. Показа ми негова снимка. Вярно, че не прилича на Орландо Блум, но на твоята възраст не можеш да си позволиш лукса да си прекалено придирчива към външния вид, а само до портфейла. Чao, скъпа. О, много ми се ще да размислиш за утре. Много бих искала да съм до теб, когато научиш какво ти е оставил баща ти в завещанието си. Та-та!

Оливия погледна телефона. И стана от леглото само заради това? Защо майка ѝ не може да говори като нормален човек? „На твоята възраст...“ Та Оливия бе само на двайсет и девет! Все още бе млада. А и не ѝ пукаше нито за външния вид, нито за заплатата на някакъв мъж. След като се премести в Ню Йорк и започна работа в „Бляськ“, тя бе имала връзки с различни мъже — дипломирани студенти, офицери, водопроводчик (който не успя да свали панталоните си), главен готвач, монтьор, психиатър. Списъкът нямаше край. Срещаше се с мъже. Правешеекс с тях. И това бе всичко. Опита се — наистина положи усилия — да се влюби в няколко от тях, опита се да изгради истинска връзка, но една част от нея — най-важната част, най-дълбоката част — така и не пожела да излезе от скривалището си. Бе се случило само веднъж. Със Зак. Може би човек обича по този начин само веднъж в живота си. Надяваше се това да не е така. За последен път бе наистина влюбена от цялото си сърце, когато бе на шестнайсет. Ако това бе последното ѝ „Ура!“ — единственото ѝ „Ура!“ — бе загазила здраво. „И не, скъпа мамо, не можеш да дойдеш с мен утре.“ Утре, петък, трийсети януари, беше денят, в който адвокатът на баща ѝ щеше да ѝ предаде писмо от него. Един пощенски плик с нейното име върху него. Да се отвори точно на трийсети януари? Това бе един обикновен ден, но може би означаваше нещо за баща ѝ.

Сестра ѝ Аманда беше получила своето писмо преди един месец (също на определена дата). В него пишеше, че ще наследи къщата на баща си в Ъпър Уест Сайд, която струваше милиони, ако изпълни един куп глупави условия в продължение на месец, като например да не гледа през определени прозорци или да не влиза в определени стаи. Баща ѝ дори бе наел „куче пазач“, което да следи дали Аманда спазва стриктно условията му дума по дума — буквально и съвсем дословно. Същото „куче пазач“ в крайна сметка стана съпруг на Аманда. Щастливата двойка — която дари къщата на детска благотворителна организация — сега бе на меден месец. Оливия много се радваше за

Аманда. Тя все още се опитваше да опознае Аманда и Айви, другата си сестра, която бе сгодена. „И двете ми сестри имат късмет в любовта, а аз съм стигнала дотам, че майка ми да ми урежда среци с мъже.“ Тя нямаше представа какво ѝ бе подготвил баща ѝ — нито пък дали въобще ще си направи труда да мине през мъченията на баща си. Той притежаваше само още два имота: една лятна вила в Мейн и стара къща в Ню Джърси. Нямаше да ѝ остави къщата в Мейн. Не и след случилото се там.

Лятото, през което навърши седемнайсет, Оливия бе отишла в къщата в Мейн, за да прекара лятната ваканция с него и сестрите си. Беше ѝ струвало страшно много да се съгласи на това пътуване. Но Закари не бе в града. Семейството му се бе преместило, така бе дочула да говорят. Никой не знаеше къде бяха отишли. Надяваше се да научи нещо за него, но никой нищо не знаеше. А и на никого не му пукаше. Зак Арчър, чийто баща бе известен с това, че падаше мъртвопиян по улиците посрещ бял ден, и чиято майка бе известна с това, че спи с мъжете на другите жени за пари, нямаше голям шанс да успее в Блубери, щата Мейн, крайбрежно градче, населено от богати хора, които живееха там целогодишно, и от летни туристи. Когато Оливия се запозна с него, хората поклащаха глава и казваха: „Горкото дете“. На Зак това никак не му харесваше. „Може би Уилям ми е оставил къщата в Ню Джърси“ — помисли си Оливия на път към банята. Никога не бе мислила за баща си като за „татко“, винаги си мислеше за него като за неин баща или просто Уилям. Един-единствен път го бе нарекла „татко“, мислейки, че това ще го умилостиви, че ще го накара да се вгледа в нейната душа, в нейната същност, да я чуе, но това не се беше случило.

Както и да е, беше сигурна, че завещанието ще е придружено с някакви глупави правила кои врати да отваря, кои прозорци да вдига. Може би щеше да приеме условията на завещанието и да дари къщата на някоя благотворителна кауза, близка до сърцето ѝ, също както беше сторила Аманда с нейното наследство. Може би щеше да ѝ се наложи да прекара един месец в къщата — а от мисълта да прекара цял месец в света на баща си направо ѝ призля — но тя можеше да пътува всеки ден до Манхатън от Ню Джърси. Беше ѝ нужно повече време, за да се справи с работата, която шефката ѝ ѝ бе възложила, докато е по майчинство.

Оливия влезе в банята, отвори аптечката и извади бурканче с нощен овлажняващ крем от сто долара за унция, който Камила бе взела от козметичния отдел (списанието разполагаше с доста скъпи безплатни мостри). Вдъхна свежия аромат на краставица и се погледна в огледалото. В подобни моменти, когато лицето ѝ бе току-що измито, а косата ѝ бе спусната (на работа носеше косата си събрана на кок на тила) и вместо с елегантните си дрехи бе облечена в стара тениска с надпис „Бъфи — Вампирът убиец“ и най-удобните си панталони за йога, все още виждаше шестнайсетгодишното момиче, преди животът ѝ да се промени завинаги. Преди да започне да ходи на детската площадка всеки ден — понякога оставаше там само няколко минути, понякога стоеше с часове — само за да си представи какво ли щеше да бъде нейното дете във всеки етап от развитието му, на различна възраст.

ВТОРА ГЛАВА

Онова, от което Закари Арчър имаше нужда, бе ръководство „Как да се справиш с тринайсетгодишната си дъщеря, без да оставиш белег в душата ѝ — или в твоята — за цял живот“. Досега се справяше чудесно като самотен родител. Направо страхотно, ако трябваше да каже собственото си мнение. Беше се справил, когато Кайла бе бебе, когато бе на две, една доста трудна възраст, с първия учебен ден, с първото счупване на крайник и с първото ѝ любовно увлечение.

Беше преживял дори първия ѝ менструален цикъл. Беше се почувстввал страшно неудобно (какво, за бога, означават тези крилца?), докато обикаляше рафттовете с дамски превръзки в аптеката цели десет минути. Най-после една възрастна жена му се притече на помощ и напълни кошницата му с ярко оцветени пакети и кутии.

Нямаше представа как се бе справил с всичко това. Преди няколко месеца Кайла изтича от банята, като крещеше и пляскаше с ръце: „Дойде ми! Дойде ми! Все пак не съм последна сред приятелките си!“. При озадачения му поглед тя каза: „Татко, цикъльтът ми дойде!“.

„Та ти си още малка!“ — беше си помислил уплашен той, чудейки се кога малкото му момиченце е станало жена. Бе пораснала толкова бързо. Първото, което му мина през ума, бе да се обади на Марни, неговата приятелка, и да я помоли да донесе необходимите неща, и да покаже на Кайла как да ги използва, но преди още да е споменал името на Марни, дъщеря му изкрещя:

— Ако кажеш на оная, как ѝ беше името, вече няма да споделя нищо с теб! Обещай, че няма да кажеш на Марни! Това е нещо много лично!

Когато се върна от литургията, Кайла се бе заключила в банята с една приятелка и с писклив смях извика, че няма нужда от неговата помощ. Беше се справил с всичко това. Беше се справил и с първата ѝ цигара. „Повтаряй, повтаряй, повтаряй“ — каза си той, когато Кайла се качи в колата, доволна, че е отстранена от училище.

Първата цигара, ха! Първата, за която той знаеше.

— Не можеш да ме накажеш да не излизам от къщи, татко — каза Кайла, увивайки дълга, руса къдрица около пръста си, вперила поглед през прозореца. — Вече съм наказана.

В момента тя изтърпяваше тройно наказание. Заради това, че нарочно бе бутнала едно момиче на ледената пързалка и то бе навехнало лошо глезена си. Заради това, че бе казала на шестгодишното съседче, което живееше през две къщи, че ще изпрати чудовище, което да го изяде през нощта, и то много се уплаши. (Изглежда, семейство Хърман бе прекарало три безсънни нощи, преди малкият Конър да им разкаже защо отказва да затвори очите си.) И за това, което каза на гаджето на баща си, докато той беше отишъл да плаща сметката в ресторант: „Баща ми не те обича, нали го знаеш? Каза ми, че е с теб само заради секса — каквото и да значи това“.

— Обичаш ли ме? — беше попитала Марни по-късно. Това го бе ядосало и го бе накарало да накаже Кайла за две седмици вместо за една, както бе планирал. Дали обича или не Марни беше въпрос, на който не искаше — или не беше готов — да отговори. Марни не би му го задала, ако Кайла не я бе провокирала.

Това означаваше, че детето е наказано за четири седмици. Той вече не знаеше кога е започнало наказанието и кога трябва да приключи. И нямаше представа как да включи и наказанието за това, че бе отстранена от училище. Самият той, дете от погрешната страна на барикадата, дете, чието лошо поведение бе очаквано, никога не е бил отстраняван от училище. Той въздъхна дълбоко. По средата на много важна среща с потенциален клиент му се бе обадила заместник-директорката на прогимназията в Блубери. „Дъщеря ви за втори път бе хваната да пуши в училище.“ Следователно бе отстранена за една седмица. И следователно той отложи срещата — добре, че и клиентът имаше деца и го увери, че ще насрочат нова среща — отиде с колата до училището и седна в задушната стая с нацупената, отбраняваща се Кайла, учителят по физическо възпитание, който бе я хванал „на местопрестъплението“ в момичешката тоалетна на втория етаж, и заместник-директорката, която бе напомнила на Зак, че вече шести път го вика в училище от началото на учебната година.

Дотук с плановете им за Нова година, които бяха направили преди месец. Да я накара да седне и да помисли какво иска от предстоящата година бе достатъчно трудно, но тя го взе на сериозно.

Изчезна в стаята си, вратата бе затворена както обикновено, а музиката гърмеше. На следващата сутрин заяви, че е направила списък, но той е личен.

— В него включва ли се това да приемеш, че се срещам с Марни? — попита я той.

— Не — отговори тя, гримасничейки и присвивайки кафявите си очи. — Определено не.

Той ѝ подаде чиния с бъркани яйца и препечена филийка.

— Е, прави ми компания и хапни.

— Добре — отговори тя. — Решила съм да накарам едно момче, чието име ще остане тайна, да ме хареса до пролетната ваканция.

С това вече не бе сигурен, че ще се справи, нямаше да го преглътне.

Сега, докато излизаше от училищния паркинг, триумфалната усмивка на Кайла заради това, че няма да ходи на училище цяла седмица, угасна.

— Мисли си, че е върхът — каза Кайла, вперила поглед през прозореца в едно русо момиче, седнало в колата на майка си. — Само защото е популярна. Момчетата я харесват само защото има големи цици.

„О, боже мой!“ — Зак въздъхна дълбоко и безмълвно преброи до десет, молейки се Всевишният да му даде сили, за да се справи със следващите — колко? Пет години? Десет?

— Кайла, ще ти бъда благодарен, ако се съобразяваш как говориш — каза той. — Тялото ти е нещо, което трябва да уважаваш, а не да унижаваш и обиждаш.

— Добре де, гърди — поправи се тя.

Защо Кайла не се притесняваше да говори с него за цици? Не трябваше ли да се чувства неудобно?

Наистина имаше нужда от този наръчник.

— А ти популярна ли си? — попита той. Нямаше представа какво да каже и как да се справи с ревността, която изпитваше. Инстинктите му подсказваха да бъде внимателен с нейното самоуважение, да даде малко повече свобода на мислите и мнението ѝ, да ѝ позволи да изрази себе си, без да се нахвърля върху нея.

— На кого му пуха? — сопна се тя. — Това е глупост. Популярните момичета се държат добре само с момчетата. Аз не мога

да съм такава лицемерка.

Не, определено не бе лицемерка. Каквото мислеше си го казваше. Значи не бе популярна. Имаше няколко приятелки: две момичета от квартала, които една седмица ѝ бяха най-добрите приятелки, а на следващата ѝ бяха смъртни врагове. Така бе откакто Зак и Кайла се върнаха в Блубери преди осем години. В момента тя не говореше на момичетата, защото се бяха осмелили да ѝ кажат, че има големи стъпала.

Пътуваха няколко километра до тяхната къща в колониален стил, която Зак сам бе проектиран и построил. Вкара колата в алеята, надявайки се всички отговори да му хрумнат изведнъж с магическа пръчка, преди да влязат вътре.

— Кайла, знам, че си много умно момиче — каза той. — Знам, че разбиращ, че пушенето причинява рак. Това не е никаква лъжа, която родителите са измислили, за да държат децата си далеч от цигарите.

— Няма да хвана рак. Та аз съм едва на триайсет. А и не пуша много. По една цигара на ден. Може би две.

— Прекалено много са — каза той. — Човек може да хване рак на всяка възраст, Кай. И по-малки от теб деца се разболяват от рак. Говоря напълно сериозно. Ще ти го кажа още сега, за да няма недоразумения. Забранявам ти да пушиш. Ако те хвана да го правиш или ако чуя, че си пушила, ще бъдеш наказана. И повярвай ми, наказанието няма да ти хареса.

Тя прехапа устни, след това се нацупи и нави една къдица около пръста си.

— Какво — за цяла година ли ще ме накажеш?

— Ще ти взема айпада за цяла седмица, Кайла. Никаква телевизия и никакво излизане навън цяла седмица.

Това означаваше, че ще трябва да си вземе една седмица отпуск, за да я надзирава.

— Какво? — изкрещя тя. — Какво ще правя през това време?

— Ще помислиш — каза той, когато влязоха вкъщи. — За себе си. Можеш да си пишеш домашните, които ще се погрижа да получаваш всеки ден. Освен това ще ми помогнеш да почистим тавана. Това би трябало да ти отнеме една седмица. А, ще напишеш съчинение от три страници за ефектите от пушенето. Можеш да потърсиш информация по темата в интернет. Аз ще съм до тебе, за да

съм сигурен, че няма да си пишеш с приятели или да се ровиш из Мрежата.

Тя завъртя очи и демонстративно въздъхна няколко пъти, после се тръсна на дивана и започна да сплита и да разплита меката си руса коса. Толкова много приличаше на косата на майка ѝ. Сети се за Оливия. За миг си помисли, че майката на Кайла щеше да се справи по-добре със ситуацията от него, като се изключи това, че Оливия никога не бе искала да бъде майка. Оливия не бе буйна като Кайла. Тя бе добричка и послушна. С изключение на това, че се захвани с него, разбира се. Докато не научи баща ѝ.

Той бързо поклати глава, за да се избави от спомена за Оливия Седжуик. Не че му бе лесно.

Имаше моменти — най-вече самотни нощи — в които не можеше да спре да мисли за нея. Беше благодарен, че дъщеря му прилича на него, с изключение на косата, която беше като на Оливия.

— Значи, тъй като съм наказана, няма да вечерям с теб и онази, как ѝ беше името на досадницата, нали? — попита момичето, без да вдига поглед.

— Кайла, неуважението, което демонстрираш към мен, Марни и дъщеря ѝ, няма да ти помогне в тази ситуация. Няма да ти помогне, точка по въпроса.

— Налага ли се да вечерям с теб и тях? — попита тя и се обърна към него. Както винаги, изражението ѝ я издаде. Не бе ядосана и раздразнена, а по-скоро разстроена. Объркано тринайсетгодишно момиче. От един месец баща ѝ излизаше с една жена, а тя вече бе достатъчно голяма и имаше право това да не ѝ харесва. Не се опитваше да намери извинение за поведението на дъщеря си. Знаеше срещу какво се изправя с Кайла.

— Кайла, иска ми се да дадеш шанс на Марни. Тя е добър човек. И аз много я харесвам, ясно?

— Влюбен ли си в нея? — попита тя. Кафявите ѝ очи го гледаха неспокойно.

— Срещаме се едва от месец и аз все още я опознавам.

Тя се усмихна.

— Това означава „не“. В училище, ако започнеш да се срещаш с някого по време на обедната почивка, когато звънецът бие, вече си наясно дали си влюбен в него.

Той поклати глава и се опита да сдържи усмивката си.

— Приготвям прочутата си лазаня. Любимата ти.

— Предпочитам да я пропусна, отколкото да седя срещу онази досадница — отговори рязко тя.

„Досадницата“ беше тринайсетгодишната дъщеря на Марни, Бриана, която беше малко разглезена и високомерна.

— Кайла, името й е Бриана. И, да, ще вечеряш с нас.

Тя метна плитката си зад рамото и изтича в стаята си. Де да имаше онзи наръчник.

Зак тъкмо бе извадил тавата с лазанията от печката, когато на вратата се позвъни.

— Кайла, би ли отворила, ако обичаш? — извика й той.

Не получи отговор.

— Кайла, звъни се на вратата.

Отново мълчание.

Той погледна лазанията. Перфектна. За разлика от поведението на дъщеря му.

— Кайла, веднага излез от стаята си.

Вратата се отвори и тя подаде глава.

— Помолих те да отвориш вратата — каза той строго.

— Не съм те чула — отвърна тя, поглеждайки встрани, както правеше винаги, когато лъжеше. Той постави тавата върху печката и свали кухненските ръкавици.

— Е, сега отиди и отвори, преди гостите ни да замръзнат на верандата.

— Де да можеха — прошепна тя, усмихна му се и пристъпи в коридора.

Той въздъхна.

— Много смешно, няма що, Кайла — прошепна. — Знаеш кое друго не е забавно? Тениската ти. Отиди и се преоблечи. Веднага.

— Какво стала с великата реч, която ми дръпна миналия месец за това, че ме приемаш такава, каквато съм, че приемаш моята индивидуалност? — отвърна му остро тя, скръстявайки ръце пред гърдите. На тениската й с големи главни букви пишеше „Мразя те“.

— Върви и се преоблечи. Веднага — заповядда й той.

— Добре. Ще бъда такава, каквото не съм.

„Какво ли ще е да имам очарователна, послушна дъщеря само за пет минути?“, помисли си той, отивайки към вратата.

— Аз ще отворя. — Той отвори вратата. Марни и Бриана стояха на верандата, всяка държеше кутия в ръце.

— Най-сетне — измърмори Бриана.

Зак се усмихна.

— Съжалявам. Готовехме, когато звъннахте. Влизайте.

Те влязоха в малкото антре, свалиха палтата, ботушите, шапките и ръкавиците си.

Марни беше с черен мъхест пулover и секси дънки. Когато повдигна ръце, той зърна пъпа на корема ѝ. Зак винаги се изненадваше колко красива, колко секси е Марни. Веднъж го попита дали мисли за нея, когато не са заедно, а той ѝ отговори, че, разбира се, как би могъл да не мисли за нея, но истината бе, че не го правеше. Затова, когато я видеше, винаги се изненадваше колко е красива и секси. Тя бе на неговата възраст — трийсетгодишна — и имаше великолепна дълга, копринена, тъмнокестенява коса и тъмнокафяви очи, но много светла кожа. И понеже и двамата бяха самотни родители (Марни бе разведена, а Зак никога не се бе женил), имаха много общо помежду им. Поне на пръв поглед.

Бриана бе копие на Марни. Вече десет момчета я бяха канили да им бъде дама на зимния бал. Ако някой бе поканил Кайла, тя не бе споменавала.

— Шоколадово-сметанов пай — каза Марни, подаде му кутията и го целуна по бузата.

М-м-м... Тя винаги ухаеше толкова хубаво, колкото и изглеждаше. Осъзна, че зяпа гърдите ѝ, които бяха огромни, и бързо отмести поглед.

Тя му се усмихна похотливо.

— Бриана направи прочутия си чеснов хляб.

— И с какво толкова е прочут? — попита Кайла, влизайки във фоайето, облечена с нормална тениска. — С това, че умириসва цялата къща ли? Както и дъха на хората?

— Кайла! — скара ѝ се Зак.

Другото момиче завъртя очи.

— Толкова си незряла.

— Достатъчно! — рече Марни. — Да установим някои правила, преди да седнем да вечеряме. Без ругатни. Без обиди. Просто вкусна храна, приятен разговор и една добре прекарана вечер.

Сега и двете момичета завъртяха очи.

Зак отказа предложението на гостенките да му помогнат, вместо това накара Кайла да му помогне.

— Дръж се добре — прошепна ѝ той, докато слагаше чесновия хляб в кошница, която дъщеря му трябваше да занесе в трапезарията, докато той носеше лазанята.

— Няма какво да губя, ако се държа зле — отбеляза тя.

— Дръж се добре заради мен — рече той, — понеже аз те моля. Защото това означава много за мен.

— Добре. Няма да питам Бриана дали е пробвала да намаже онази огромна пъпка на брадичката си с клиърасил.

— Кайла, предупреждавам те — произнесе той през зъби.

Тя за пореден път завъртя очи.

— Ъ-ъ-ъ, мирише много вкусно — каза Марни и с дъщеря ѝ седнаха на кръглата маса в трапезарията. — Кайла, и ти ли помага при готовенето?

Кайла явно понечи да направи един от хапливите си коментари, бе сигурен в това, но промени решението си:

— Аз готвя отвратително. Повярвай ми, не би искала да пробваш нищо, сготвено от мен. Дори яйце не мога да сваря.

— Толкова е лесно да се свари яйце — каза Бриана.

— Слагаш водата да заври, после слагаш...

— Скъпа — Марни прекъсна дъщеря си, — би ли ми подала лазанята?

— Аз ще хапна съвсем малко — каза Бриана и си сложи едно малко парченце в чинията. Ще участвам в конкурса за вътрешна красота, а той е само след две седмици.

— Конкурс за вътрешна красота ли? — повтори Кайла. — Това никаква шега ли е?

Другото момиче я погледна.

— Не. Конкурсът е за момичета от тринайсет до седемнайсетгодишна възраст, които притежават забележителна вътрешна красота. Момичета, които разбират, че истинската красота се крие вътре в нас, а не е само външна.

Майка ѝ кимна.

— Точно така. — Тя се обърна към Кайла: — Чух, че майка ти го е спечелила, когато е била на петнайсет.

Зак почти се задави с чеснов хляб: „Как можа да го каже!“.

Кайла погледна Зак.

— Майка ми ли? Майка ми е спечелила конкурса за вътрешна красота?

Бузите на Марни пламнаха.

— Мисля, че трябваше да... — Тя замълча. — М-м-м чесновият хляб ухае божествено! Миличка, би ли ми подала кошницата? — помоли тя Кайла.

— Не знаеш, че майката ти е спечелила конкурса? — обади се Бриана. — Колко странно?

Кайла хвърли кошницата с чесновия хляб и я удари в гърдите, после изтича нагоре по стълбите.

Зак затвори очи за момент.

— Каква лицемерка! — извика другото момиче. — Въобще не ѝ вярвам! Съсира ми ризата.

Ризата бе най-малкото, което бе съсирано.

— Бриана Суитсър, веднага се извини! — каза Марни. — На Зак, а после и на Кайла.

— Всичко е наред — отвърна той. — Въпросът ти бе напълно логичен, Бриана.

Марни се надяваше той да разкаже нещо повече за майката на Кайла, но той не го направи. Почти не бяха говорили за Оливия. Знаеше само, че тяхното е било младежка лятна авантюра, че тогава той е бил още хлапе, а Оливия, която бе спечелила конкурса за вътрешна красота, бе видяла нещо в него.

Що се отнася до Кайла, той бе подготвил подходящ отговор, когато бе започнала да пита за майка си.

— Тя бе много млада, когато ти се роди, прекалено млада, за да бъде майка, но искаше ти да имаш възможно най-добрая живот, затова направи нещо много отговорно и те довери на мен.

Това бе много далеч от истината, но бе единственото, което можеше да разкаже на дъщеря си.

— Ти също си бил много млад, прекалено млад, за да бъдеш баща — беше заявила Кайла. — Защо не се е върнала? Защо? Как е

могла да си тръгне, без изобщо да погледне назад?

Това бяха въпроси, на които той не можеше да отговори. Нито когато тя бе на четири и започна да ги задава. Нито сега.

Когато Бриана се качи горе, за да почука на стаята на Кайла, за да ѝ се извини, Марни изтича при него и седна в скута му. Какво не би дал да прекара само половин час насаме с голата Марни, да се изгуби в нея, да забрави всичко поне за малко. Но тази вечер трябваше да се контролира.

Той вдъхна чувствения аромат на парфюма ѝ, докато я целуваше по врата.

— Съжалявам за всичко това — прошепна тя. — И двете са в доста трудна възраст, а Кайла сигурно има страшно много въпроси за майка си.

Той въздъхна дълбоко.

— Мисля, че се налага да посъкратим гостуването ви тази вечер. Трябва да се кача горе и да поговоря с нея, да отговоря на въпросите ѝ.

— Знаеш ли — рече тя, притискайки гърдите си към неговите, — когато си готов, и аз бих искала да получа някои отговори. Има толкова много неща, които не знам за теб, Зак Арчър.

Щом чу стъпките на дъщеря си по стълбите, Марни скочи от скута му, а на него веднага започнаха да му липсват топлината и парфюмът ѝ.

— Казах ѝ, че съжалявам, че наистина съжалявам, поне три пъти — обясни момичето, — но Кайла ми извика да се махам, нямало да отвори вратата.

— Скъпа, защо да не си вземем две порции от тази вкусна вечеря и да я изядем у дома — предложи Марни. — Мисля, че Зак и Кайла имат нужда да останат насаме и да си поговорят.

Един на нула за Марни. За първи път ѝ бе толкова благодарен.

ТРЕТА ГЛАВА

Оливия рязко стана и седна в леглото, сънят вече започваше да избледнява. Момчето и момичето, застанали едно до друго, вперили погледи в нея, бяха изчезнали. Колкото и да се опитваше да запази образите им в съзнанието си, никога не успяваше да си ги спомни ясно. Сънуващето този сън с години, откакто бе забременяла. Момчето и момичето, които в съня ѝ от тази нощ бяха на около три-четири години, никога не казваха нищо. Момиченцето беше с бански костюм, розов и с жълти цветя на презрамките. Момчето държеше плюшена крава. В съня ѝ винаги тихо ги питаше дали може да им помогне, дали имат нужда от нещо, но те само я гледаха втренчено. Момчето ѝ подаде кравата, но щом тя се пресегна да я вземе, сънят свърши, като винаги се случваше.

Докато беше бременна, смяташе, че момчето и момичето символизират нероденото ѝ дете, понеже не знаеше пола му. Беше питала, разбира се, но сестрата ѝ бе казала, че е по-добре да не знае. Оливия се бе съгласила. Това щеше да е много болезнено за нея.

„Аз ви исках — винаги казваше тя на децата от сънищата си. — Исках да ви задържа, наистина го исках много. Но реших да ви предам в ръцете на друго семейство, на семейство, което ще се грижи за вас по-добре отколкото аз на шестнайсет. Семейство, което майка ми и баща ми обещаха, че ще ви обича като техни собствени деца.“ Оливия си спомни, че това много я успокои по време на бременността и раждането.

Но бебето се роди мъртво.

Едно гъльбче кацна на перваза на прозореца и тя си наложи да се съсредоточи върху наклонената му главичка, върху малките му крачета. Нещо, което да я разсее от мрачните ѝ мисли. Птичката отлетя. Оливия погледна часовника. Беше едва шест часът сутринта. Имаше още три часа, за да се чуди какво ще намери в плика.

Какво ли ѝ бе оставил баща ѝ? На дъщерята, която го бе „разочаровала“? Може би искаше да я накаже заради това, че бе

„избягала като уличница с някакъв непрокопсаник“.

Майка ѝ сто пъти я пита според нея какво може да има в плика, сякаш Оливия знаеше. „Може би пропиля всичките си шансове с него заради това, че забременя като тийнейджърка — бе ѝ натяквала майка ѝ през седмицата. — Но това, че детето се роди мъртво, бе добре за него. Нямаше да му се наложи да мисли, че има внуче, което един ден щеше да претендира за парите му.“

Оливия поклати глава. И нейните родители бяха едни! Пълни егоисти.

„Много по-добра и мила си, отколкото си мислеме“ — ѝ казваха хора, които познаваха майка ѝ и баща ѝ, но срещаха нея за първи път. Оливия се зави през глава и въздъхна. Когато сънуваше този сън, обикновено се случващ на всеки две-три седмици, винаги ѝ се случваще нещо лошо. Последния път, когато го сънува, се прибра у дома от работа и намери съобщение на телефонния секретар от адвоката на баща ѝ, от което научи за смъртта му. Адвокатът бе предположил, че тя знае. Не, не знаеше. Върна се онази вечер, прослуша телефонния секретар, чу съобщението и дробовете ѝ останаха без въздух. После се разплака. Което означаваше, че обича Уилям Седжуик. Беше привързана към него. Въпреки усилията, които бе положила през всичките тези години да си внущи, че за нея няма никакво значение, че баща ѝ не иска да бъде истински баща, не се интересува нито от нея, нито от сестрите ѝ.

Интересното бе, че преди да забременее, той, изглежда, предпочиташе нея пред сестрите ѝ. Тя бе златното момиче, „красавицата“, както я наричаше той, дъщерята, след която тичаха възпитаници на частни училища, след чиито имена имаше римски цифри. Дъщерята, която спечели конкурса за вътрешна красота, чието „място е на корицата на някое списание“. Но да бъде негова любимка означаваше просто да ѝ се усмихва, когато се разминаваха в къщата по време на двуседмичната ваканция, която прекарваше в Майн заедно със сестрите си. Аманда и Айви получаваха само кимване или абсолютно нищо. Оливия не проумяваше защо изобщо си правеше труда да ги кани всяко лято. Но все пак го правеше. „Ще ми се сестрите ми да бяха тук днес“ — помисли си и стана от леглото. Но Аманда бе на меден месец, а Айви, която беше полицай, беше в командировка в Ню Джърси. Не умираше от нетърпение да отвори

плика съвсем сама. Това бе един обикновен бял стандартен плик за писма, точно като този, който получи Аманда.

Оливия се забави само няколко минути в кабинета на адвоката, подписа, че е получила писмото, и си тръгна с неотворения плик в чантата. Взе такси до редакцията на списание „Блясък“, качи се с асансьора до двайсет и втория етаж, поздрави администраторката и колегите си и отиде до малката кухня, за да си вземе чаша кафе, както правеше всеки ден.

— Кучката е яхнала метлата — прошепна ѝ Камила. — Не ѝ се мяркай пред очите.

Оливия кимна, наля чаша кафе за себе си и една чаша безкофеиново за Вивиан.

Оливия искаше да говори с нея, да ѝ обясни, че не е искала да...

— Малка кучка такава — изкрештя Вивиан, щом се появи на прага на кухнята. — Винаги си искала моята работа и най-накрая я получи. Поздравления. Ще ти подаря вила за сено. — Оливия никога не я бе виждала толкова ядосана.

— Вивиан, нямам никаква представа за какво говориш — каза. Сърцето ѝ щеше да изскочи от гърдите. — Да съм искала твоя пост?

— Престани с тези глупости, стига си се правила на свeta вода ненапита — изсъска другата жена. — Дездемона току-що ме уволни. Не се прави, че не знаеш.

Оливия я зяпна.

— Уволнила те е? Но... — Очите ѝ се заковаха в корема на Вивиан. — Тя не може да те уволни. Ти си...

Асистентката на Дездемона се появи в кухнята.

— А, ето те, Оливия. Дездемона иска да отидеш при нея веднага. Вивиан си тръгна.

— Вивиан, почакай! — каза Оливия, но тя не се обърна.

— Дездемона те чака — повтори асистентката.

Оливия последва високата, слаба жена в огромния ъглов кабинет на Дездемона, който бе по-голям от нейния апартамент.

— А, поздравления, Оливия. Ти си новата старша редакторка. Сега ще докладваш лично на мен. Седни. Трябва да обсъдим новото ти назначение. Днес е последният ден на Вивиан и понеже договорът ѝ е прекратен, можеш да се преместиш в нейния кабинет, за да ползваш картотеката на бюрото ѝ.

Значи беше вярно. Дездемона бе уволнила една дългогодишна служителка точно преди да излезе в отпуск по майчинство. Дългогодишна служителка, която се бе отнасяла много добре с Оливия още от самото начало. Вивиан не се интересуваше от това, че баща ѝ бе Уилям Седжуик. Не се бе опитала да се възползва от предполагаемите връзки на Оливия. Отнасяше се с нея така, както с всички останали — с уважение и професионализъм.

— Всъщност, Дездемона — каза тя и си пое дълбоко въздух, — ако си бе направила труда да ми предложиш поста, щях да го откажа.

Дездемона толкова рязко вдигна поглед, че чаят от прословутата чаша на „Бляськ“ се изля на бюрото ѝ. Асистентката ѝ веднага се втурна да почисти.

— Можеш да си вървиш, Елинор — изсъска тя.

— Не мога да работя за някого, който уволява такъв прекрасен човек и изключителен професионалист, когато е в деветия месец бременно — рече Оливия. — Всичко, което знам, научих от Вивиан. Дължница съм ѝ.

— Ти си пълна глупачка — каза Дездемона. — Нищо не ѝ дължиш. Не дължиш нищо на никого. Безхарактерни хора нямат място в списанието. Приятен ден, Оливия. Елинор ще те придружи. Разполагаш с пет минути, за да си събереш личните вещи.

Под зоркия поглед на служител от „Личен състав“ и личната асистентка на Дездемона тя взе едно-единствено нещо от бюрото си: сложена в рамка снимка на трите сестри Седжуик, направена преди месец на сватбата на сестра ѝ Аманда. Всичко друго остави там.

Седна на същата пейка на същата детската площадка, на която бе седяла и предишния ден. Този път се бе съсредоточила повече върху снимката в ската си, отколкото върху децата, които играеха наоколо.

Сега, след като напусна списанието (всъщност не бе сигурна дали напусна доброволно, или я уволниха), ѝ останаха само двете жени на снимката, поне така ѝ се струваше. Но те не ѝ бяха близки. Бяха нейни сестри, да, полусестри. Не бе израснала заедно с тях. Почти не ги познаваше. До миналия месец трите сестри Седжуик почти не бяха разговаряли. Не бяха създали близки отношения помежду си, така че когато пораснаха, бяха отчуждени една от друга, нещо, към което майките им се стремяха. Е, поне така бяха постъпили

майките на Оливия и Айви. Майката на Аманда бе много мила и добра жена и въобще не бе амбициозна и напориста, но почина преди години.

Оливия погледна снимката. Трите сестри имаха еднакви очи, сини, с формата на бадем, като на баща им, но приликите приключваха дотук. Косата на Оливия бе руса и права. Косата на Аманда бе кестенява и чуплива, а тази на Айви бе къса и кестенява. Като най-голяма Оливия се чувстваше длъжна да направи нещо, за да сплоти сестрите си, но какво? И как да го направи? Аманда живееше в Мейн със съпруга си и прекрасния си едногодишен син Томи от предишна връзка. Айви живееше в Ню Джърси, на почти два часа път с кола от Манхатън, а и бе много заета в работата си като полицай и с подготовката за сватба (беше сгодена и през март ѝ предстоеше да се омъжи).

Мобилният ѝ телефон иззвъння. Оливия погледна дисплея. Обаждаше се майка ѝ. За четвърти път тази сутрин.

— Здрави, мамо. Не, още не съм отворила писмото. — Почти бе забравила за него.

— За бога, какво чакаш? — извика майка ѝ в ухото ѝ. — Отвори го!

— Страхувам се да го направя — каза тя, изненадвайки се, че е толкова откровена. Рядко имаше усещането, че може да е искрена и честна с майка си.

— Скъпа, там има или имот, или куп пари. Сигурна съм, че баща ти ти е оставил нещо, равностойно на цената на имението, което завеща на Аманда. Милиони!

— Аманда и Итън дариха къщата на детска благотворителна организация — напомни ѝ тя. — Може и аз да сторя същото с онова, което ми е оставил Уилям. Наистина ли искам да наследя нещо от човек, който не си бе направил труда да бъде мой баща?

— Той бе твой баща, когато имаше нужда от него, Оливия — сопна ѝ се майка ѝ. — Когато имаше неприятности, той ти се притече на помощ.

Майка ѝ никога не казваше „когато забременя“. Нито пък някога спомена дома, в който бяха изпратили Оливия, лъжите, които бяха казали на далечните роднини и на приятелите, както и на училищната администрация. И раждането — сякаш всичко това никога не се бе случило.

— Притече ми се на помощ или просто се погрижи да разреши проблема ми? — попита Оливия. — Той стори онова, което устройваше него. Чувстваше се неудобно и „уреди“ проблема.

— Оливия, няма смисъл да ровиш в миналото. Баща ти ти е дължник за това, че отсъстваше от живота ти. Вземи парите и си купи хубав апартамент. Може да ти остане нещо и за милата ти майка.

Оливия се усмихна. И майка ѝ бе честна с нея, това бе сигурно.

— Мамо, щом го отворя, веднага ще ти се обадя, съгласна ли си?

След като изкопчи обещание от Оливия да отвори завещанието днес (което според адвоката на баща ѝ трябваше да направи), майка ѝ се изкашля силно, за да си придаде важност, и затвори телефона. Оливия остави телефона и снимката настрани и взе белия плик в ръце.

— Топката ми!

Тя вдигна глава и видя едно прекрасно малко момиченце на около четири години да тича към нея. Със светлорусите си коси, сини очи и личице с формата на сърце, то би могло да е собственото ѝ дете. Само дето нейното дете, ако бе живо, сега щеше да е на трийсет. Щеше да е наследило и някои черти от Зак. Гъстата му червеникавокестенява коса или дълбоките му кафяви очи. Трапчинката на бузите или брадичката.

Тя не бе успяла да гушне бебето си, да го види. Не знаеше как е изглеждало то. Нещо стегна гърди те ѝ и тя затвори очи.

— Моята топка. Под пейката!

Оливия отвори очи и видя, че русокосото момиченце сочи под пейката и е готово да заплаче.

— Не се тревожи, миличка — каза му Оливия. — Ще ти дам топката. — Тя я извади с крак, малкото момиченце я грабна и изтича обратно при майка си, която стоеше до пързалката.

Без да отлага нито секунда повече, Оливия отвори писмото. Вътре имаше само една страница, напечатана на машина, подписана лично от Уилям Седжуик.

„Скъпа Оливия,
Завещавам ти любимата си лятна къща в Блубери,
Мейн, където ти и сестрите ти прекарваште ваканциите си
всяко лято като семейство. За да наследиш къщата, трябва

да живееш в Блубери поне един месец, да ходиш в града поне веднъж дневно и да купуваш по един предмет от два различни магазина. До края на трийсетдневния ти престой: икономката на къщата ще идва всяка сутрин в осем часа, за да подпишеш и да сложиш датата на документите и да вземе квитанциите, ще наследиш къщата и голяма сума пари, която ще узнаеш едва тогава.

Можеш да вземеш ключовете от къщата от Едвин, който има копие от това писмо. Ако не прекараш трийсет дни в Блубери, Мейн, или ако не купуваш по един предмет от два различни магазина в града (много ще ти харесат боровинковите кифлички и кафето «Скалист бряг» в гостилницата в Блубери), ще изгубиш къщата и парите, които, уверявам те, са доста щедра сума. Може и да не пожелаеш да отидеш в Блубери, Оливия. Въсъност сигурен съм, че няма да пожелаеш. Но ако все пак отидеш, всичките ти мечти ще се събуднат. Затова можеш да ми имаш пълно доверие.

Баща ти, Уилям Седжуик“

Оливия смачка писмото и го изхвърли в кошчето за боклук само на няколко сантиметра от нея. Не го улучи, разбира се.

Вдигна го и ядосано го пъхна в джоба си. Мечтите й ли? Откъде можеше да знае Уилям Седжуик за какво мечтае? Тя прекарваше само две седмици годишно с него — и от тези две седмици го виждаше по един-два часа на ден. През последните тринайсет години почти не се бяха виждали.

Зашо, за бога, му бе хрумнало, че тя ще се върне в Мейн, мястото, където рухнаха всичките й мечти? Където се влюби за първи път и където бе разбито сърцето й. Откъдето я заточиха на един остров, на няколко часа път нагоре по крайбрежието, за да изкара там бременността си съвсем сама. Където роди бебе, което не можа да си поеме дори гълтка въздух.

Тя не би стъпила в Блубери, камо ли да прекара цял месец там. Мобилният й телефон отново звънна. Камила. Слава богу, че не бе майка й.

— Предполагам, че вече си чула новината — каза Оливия, разсеяно вперила поглед в една майка, която люлееше мъничкото си детенце на люлките.

— Всички знаят — отвърна Камила. — Ти си нашият герой!

— И какво от това? Вече съм безработна.

— Да обядваме заедно, а? — предложи Камила. — Аз черпя. За да отпразнуваме това, че се отърва от злата вещица.

Точно от това имаше нужда — обяд с приятелка.

Колкото повече говореше Оливия, толкова повече огромните очи на Камила се ококорваха.

— Уха! — каза тя, ровейки в салатата си. Камила — както и поголямата част от служителите в „Бляськ“ — ядеше само салата. С една чаена лъжичка сос, разбира се.

— Нямах представа какво таиш в душата си. Семейството ти, Зак, бременността. Може би, ако отидеш в Блубери, това ще сложи край на всичко.

Оливия сви рамене и опита омлета си.

— Може би.

Но край на какво? Нищо в Блубери не бе останало неразрешено и неясно. И връзката ѝ със Зак, и раждането на бебето бяха получили ясен и категоричен край.

— Достатъчно сме говорили за мен — каза тя. — И за „Бляськ“. Разкажи ми за себе си. Как вървят нещата с онзи сладур, с когото излизаш?

Лицето на Камила грейна. И през следващия час Оливия с удоволствие слушаше приятното ѝ бъбрене, забравила за адвокати, писма, щата Мейн, майка си и за това, че е безработна.

След обяда се прибра у дома, за да си помисли. Майка ѝ непрекъснато ѝ звънеше, но Оливия остави телефонния секретар да приеме обажданията. Беше толкова странно да няма работа в два часа следобед в делничлен ден. Така че след като изчисти апартамента си (ваната ѝ никога не бе блестяла така от чистота) и си сготви изискано ястие с пиле, шери и орехи, впери поглед в падащия мрак през прозореца, а после отиде в банята, за да си сложи поредната маска за лице, която Камила ѝ бе дала, този път с успокояваща лавандула.

Облечена в розовата си роба, тя се отпусна на леглото, за да изчака маската да изсъхне, и се замисли върху съвета на сестрите си.

След вечеря се бе обадила и на Аманда, и на Айви, за да ги информира за последните събития, но не и за миналото си. Все още не бе готова да го сподели с тях.

— Много ми прилича на писмото, което аз получих — бе казала Аманда. — Не знам, Оливия. След като в момента си без работа и си свободна, би могла да отидеш и да приключиш с тази работа, а после да решиш дали искаш да запазиш къщата и парите, или не. Може би един месец далеч от всичко е точно това, от което имаш нужда.

Но Блубери не бе „месец далеч от всичко“. То бе „всичко“.

Айви я бе посъветвала същото.

— И още нещо, Оливия — бе казала Айви. — С Аманда ще бъдете ли шаферки?

Оливия бе трогната.

— Разбира се! Много бих се радвала. Много ти благодаря, че ме покани.

— Скоро ще знам повече подробности за сватбата. Не мога да повярвам, че се омъжвам само след два месеца!

Годеникът на Айви бе красив студент по бизнес финанси на име Деклан. Майката на Айви го обожаваше. Той бе приятел на приятел на друг приятел, но Уилям Седжуик не го одобряваше и го бе казал на Айви. Всъщност тя трябваше да получи писмото си със завещанието на двайсети март. В деня на сватбата си. Майката на Айви смяташе, че Уилям крои нещо лошо и че ще я прати за зелен хайвер, за да получи полагащото й се — нещо, което ще й попречи да се омъжи за Деклан.

— Възнамерявам да отворя онова писмо след церемонията — бе заявила Айви. — Няма да позволя на Уилям или на побърканото му писмо да съсипе сватбата ми. Ще прочета какво пише в него, след като вече съм омъжена жена.

Ами ако Уилям се окажеше прав за Деклан? Оливия се притесни, но не каза нищо. Ами ако е имал основателна причина да поиска Айви да отвори писмото точно в деня на сватбата си? Ами ако е знаел нещо? Със сигурност бе направил добре, като запозна Аманда с человека, за когото тя се омъжи. Всичко бе толкова объркано. Уилям не би могъл да знае, че Аманда — дъщерята, която почти не познаваше — ще се влюби в Итън, мъжа, когото бе наел да я надзирава, за да е сигурен, че спазва точно всички инструкции в писмото със завещанието. Как би могъл да го знае?

„Всичките ти мечти ще се събуднат...“

„Та аз нямам мечти — помисли си тя. — Някога мечтаех да избягам със Зак, да отгледаме децата си, да бъдем щастливи. Това бе всичко, което някога съм искала. А сега какво бих могла да искам от живота?“

Някога бе мечтала да стане главен редактор на женско списание, но това бе по-скоро амбиция, отколкото мечта. Амбиция, която да компенсира липсата на каквото ѝ да било друго в живота ѝ, като любов например. Като стабилна връзка. Когато след раждането разбра, че детето ѝ е починало, вместо да живее и да расте в семейство, което щеше да се грижи много добре за него, част от душата на Оливия също умря. Онази част, която желаеше, мечтаеше и се надяваше. От тринайсет години тя мечтаеше за едно и също нещо.

Вдигна телефона и се обади на майка си. Бе време да ѝ каже какво ѝ бе оставил баща ѝ и при какви условия. Майка ѝ бе единственият човек, а сега и Камила, които бяха наясно с миналото ѝ. Щеше да я разбере. А след това можеше да се заеме със задачата да си намери нова работа в някое женско списание — ако Дездемона вече не я бе отльчила и дискредитирала в тези среди, разбира се.

— Но ти си длъжна да сториш онова, което баща ти иска от теб!
— изписка майка ѝ. — Трябва да отидеш в Блубери!

— Мамо, направих онова, което баща ми поиска от мен, когато бях на шестнайсет, объркана, уплашена и зарязана от гаджето си. Вече не съм онова ужасено момиче. Ще постъпя така, както смятам, че ще е добре за мен.

— А защо не направиши онова, което е добре за мен? — попита майка ѝ с нисък, дрезгав глас.

— За какво говориш?

— Инвестирах пари в един проект, който се оказа пълен провал.

— Колко? — попита Оливия.

— Четвърт милион.

— Мамо! Та това са всичките ти спестявания!

— Ще успея да платя сметките за февруари, но идва март, няма да мога да платя разходите по апартамента, нито останалите разходи. Предполагам, че бих могла да продам апартамента и да се преместя при теб. Ако го продам, ще мога да плащам половината от наема на

твоя. Или бихме могли да потърсим някой евтин двустаен апартамент, понеже няма да ти е много удобно на разтегателния диван в хола.

Оливия затвори очи и бавно преброи до пет. Бе напълно сигурна, че има най-манипулативната майка в целия свят.

— Имаш ли представа какво ще ми причини всичко това? Да живея в онази къща цял месец? Имаш ли дори най-бегла представа, мамо?

— Не, нямам — отвърна тя по-тихо, отколкото бе свикнала Оливия. — Може пък престоят там да ти помогне.

— За какво да ми помогне?

— Да ти помогне да постигнеш душевен мир, Оливия. Не си била в мир със себе си от шестнайсетгодишна.

— Съмнявам се, че ще намеря покой точно в Блубери, мамо. Всъщност това е последното нещо, което ще почувствам там.

Майка й замълча за миг.

— Изпаднала съм в безизходица, Оливия. Много съжалявам, но докато не измисля начин да напълни банковите си сметки, съм загазила здравата.

„Зън-зън! Знам начина — нарича се да си намериш работа! Нещо, което никога не си правила през живота си.“

Оливия въздъхна дълбоко. Майка й бе до нея, когато бе рухнала. Направи най-доброто, на което бе способна — осигури й дом, работа, ежедневие, което безмълвно да следва. Преди двайсет и девет години Уилям Седжуик бе изоставил майка й бременна и съвсем сама, минавайки на следващата жена, без да се обръща назад. Майка й го беше осъдила и бе спечелила прилична осигуровка, остатъка от която сега бе изгубила. Оливия така и не разбра до каква степен Уилям е наранил майка й. Знаеше обаче какво е да си бременна и изоставена. Майка й също. Баща й имаше пари, а майка й имаше нужда от тях. А Оливия беше посредникът.

Беше много добре, че Блубери се намира на седем часа път с кола от Ню Йорк Сити. Щеше да се нуждае от всеки един от тези часове, за да се подготви психически и емоционално да види табелката на магистралата, на която пише: „Добре дошли в Майн: Жivotът такъв, какъвто трябва да бъде“.

По-скоро такъв, какъвто е трявало да бъде.

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Според афишите, които рекламираха конкурса за вътрешна красота, разлепени из целия град, формулярите за записване можеха да се вземат от пощенската станция, кметството и гостилница „Блубери“. Зак избра гостилницата, макар че Кайла бе наказана. Дъщеря му имаше лошия навик да дава по-голямата част от здравословната закуска, която й приготвяше всяка сутрин, на кучето им Луси, но обичаше да закусва навън. Може пък той просто да не умее да готви.

Снощи, след като Марни и Бриана си тръгнаха, двамата дълго разговаряха. Тя не искаше да чуе нищо за майка си — бе във възраст, в която мразеше дори да се споменават думите „твоята майка“, но много се заинтересува от факта, че Оливия бе печелила конкурса за вътрешна красота.

— Мислиш ли, че и аз бих могла да спечеля подобен конкурс? — попита го Кайла, очите ѝ бяха пълни със сълзи в един момент, а в следващия искряха.

— Разбира се, че можеш да спечелиш — отговори той. — Затова толкова ти се ядосвам, когато вършиш неща, които са напълно погрешни. Ти си добра, забавна, прекрасна и весела — каза той, сочейки към сърцето ѝ.

— Но често се забърквам в неприятности. Това не доказва ли, че не съм добър човек? Как може да притежавам вътрешна красота, щом като вечно съм наказана?

— Кайла, знам, че когато забъркаш някоя каша, знаеш много добре, че забъркваш каша. Знаеш, че не постъпваш правилно. Това е част от вътрешната красота на човек. Да знаеш и да осъзнаваш какво правиш. Ти си на трийсет и само заради това би трябвало да ти дам повече свобода на действие, но не прекалено много, скъпа. Истинската вътрешна красота означава да знаеш кое е правилно и да го правиш. А аз знам, че си способна да го сториш.

— Ако взема участие в конкурса и спечеля — в случай че го направя — мислиш ли, че майка ми ще научи? — попита тя, без да го

поглежда, от очите ѝ течаха сълзи.

Той стисна ръката ѝ.

— Не знам, скъпа.

Кайла получаваше по две картички от майка си в годината — една за рождения ден и една за Коледа. Никога нямаше лично послание, само: „Скъпа Кайла“ и „Твоята майка“.

Много мило, няма що.

Миналата година Кайла започна да ги къса. Предишните години ги отваряше с нетърпение, надявайки се на писмо, на снимка, на едно „как си?“. Но винаги оставаше разочарована. Той предполагаше, че до известна степен безличните и студени картички са по-добре от нищо. Нищото щеше да е далеч по-лошо. Картичките бяха само с една идея повече от нищото, но всяка година на рождения ѝ ден и на Коледа той си отдъхваше с облекчение при вида на картичката в пощенската кутия, без обратен адрес, само с пощенска марка от Ню Йорк.

— Ако спечеля и тя разбере — каза Кайла снощи, — сигурно ще се почувства ужасно зле, задето ме е изоставила по този начин. Ще си каже: „О, много събрках, когато си тръгнах от Кайла. Тя е специална — спечели конкурса за вътрешна красота също като мен“.

Той прегърна дъщеря си и дори не си направи труда да скрие сълзите си.

— Кайла Арчър, искам да знаеш едно нещо: ти си специална от деня, в който се роди. Ти си най-специалното нещо на света за мен. Майка ти не ни напусна, защото не си специална. Напусна ни, защото не беше готова да има семейство. Проблемът е в нея — не в теб.

— И все пак ще ѝ покажа какво е изпуснала — заяви Кайла, в очите ѝ блестяха искрици. — Ще можеш ли да отмениш наказанието, за да се запиша за участие в конкурса и да се заема с каквото там глупости ще изискват от мен?

Той се усмихна.

— Все още си наказана. Но можеш да се запишеш и да направиш всичките прекрасни неща, които са необходими, за да участваш в конкурса. Имаш късмет, че тази седмица мога да си взема отпуска. Мога да ходя с теб навсякъде, където е необходимо.

Тя се намръщи, а после му се усмихна.

— Ще победя Бриана поне с милион точки. Притежавам много повече вътрешна красота от нея.

Той я заплаши с пръст.

— Хората с вътрешна красота не казват подобни неща.

Тя се ухили:

— Наистина ли вярват в тези неща?

— Понякога. Ако не могат да направят нищо по въпроса.

— Аз определено не мога — каза тя.

Той ѝ дръпна плитката и тръгнаха към гостилницата.

Щом влязоха в заведението, той веднага видя формулярите за записване в кафява папка на таблото за съобщения.

— Трябва да напиша есе само за да се запиша? — оплака се Кайла, докато четеше изискванията за записване. — Ще се провала още при кандидатстването! Няма да успея дори да участвам в конкурса.

— На каква тема трябва да е есето?

Тя се намръщи и захвърли настрана формуляра.

— „Какво означава за мен вътрешната красота.“

„Благодаря!“ Точно от това имаше нужда Кайла тази седмица.

Сервираха закуската им и дъщеря му се нахвърли на бърканите яйца с бекон. Докато си пиеше кафето, Зак отдели минутка-две, за да прочете внимателно рекламната брошура и условията.

„Град Блубери обявява ежегодния конкурс за вътрешна красота за момичета от тринайсет до седемнайсетгодишна възраст, които знаят, че външната красота е нетрайна! Могат да участват само постоянни жители на Блубери, които посещават частните или държавните училища в града.“

А-а! Преди години конкурсът се провеждаше през лятото, но организаторите явно са решили, че прекалено много „пришълци“ с летни вили отнемат първата награда на конкурса от момичетата, които целогодишно живеят тук. Победителката щеше да спечели две хиляди и петстотин долара и правото на месечна колонка в продължение на една година във вестник „Майн Дейли Нюз“ на тема: „Вътрешна красота“. Зак си спомни, че Оливия му бе казала, че именно заради тази колонка във вестника иска да участва в конкурса и да го спечели.

Смяташе, че това ще й помогне да си намери работата, за която винаги бе мечтала — редактор на списание.

Кайла изпи портокаловия си сок.

— Добре, татко, какво означава за мен вътрешната красота?

Той се усмихна.

— Защо не се прибереш у дома, за да можеш да си помислиш на спокойствие.

— Не можеш ли да ми помогнеш?

— Отговорът трябва да дойде от теб, миличка, не от мен.

Тя завъртя очи.

— Добре.

Когато Оливия пристигна в къщата, бе много късно и тъмно. Бе почти единайсет часът вечерта. Радваше се, че цари мрак — все още не бе готова да се изправи пред познатите гледки, магазините, хората и местата, на които със Зак се усамотяваха. Остана в колата минута-две и се загледа в прекрасната сива къща, покрита с шиндел^[1]. Дори през зимата къщата бе много приветлива и уютна.

Навсякъде имаше стапинни елементи: от хранилки за птици в традиционен стил до декоративния кладенец на желанията, в който със сестрите си хвърляха монети. Вътре сигурно бе топло — адвокатът на баща й предупредил икономката, че пристига тази вечер, и жената обещала да пусне парното и да зареди с някои неща от първа необходимост. Утре трябваше да отиде до града и да купи нещо от два различни магазина. Очарователното крайбрежно градче в неделя винаги бе пълно с хора. Дали щеше да срещне познати хора?

Оливия грабна чантата с нещата, които щяха да й трябват за през нощта. Реши да остави куфарите си в багажника. Пое си дълбоко въздух и отключи вратата с ключа, който Едуин Харис й бе дал. Веднага я лъхнаха топлината, светлината и уханието на борови клонки.

Изненада се да види новите мебели, украшения, дребни фигурки, та чак до ключовете на лампите. В къщата винаги бе присъствала морската тема. Уилям Седжуик обичаше плаването с яхта и водата, но сега къщата бе обзаведена във фолклорен стил. Много приличаше на апартамента на Оливия, с чисто женски вкус.

В антрето имаше масичка, на която бяха наредени осем фигурки на балерини. Някога Оливия обожаваше балета. Сякаш Уилям бе преобразил къщата по неин вкус.

Миналия месец Аманда й каза, че баща им е знаел, че умира. Не бе казал на дъщерите си, че са му поставили диагноза „рак в напреднал стадий“, нито че е получил инфаркт. Сестрите предполагаха, че когато са му съобщили, че му остават само няколко месеца живот, е решил да сложи нещата си в ред.

Но защо беше преобразил къщата заради нея? Откъде е знаел, че тя ще приеме условията в писмото?

Тя имаше толкова много въпроси, но бе изтощена и не искаше да се замисля за каквото и да било, особено за начина, по който се чувстваше в тази къща, в тази всекидневна, където в продължение на толкова много лета бе седяла неудобно на дивана, опитвайки се да се чувства така, сякаш мястото й е тук, при тези хора, в това семейство — ако въобще можеше да се нарече семейство. А после се бе появил Зак и Оливия бе разбрала какво наистина означава думата „семейство“ за някои хора. Зак беше семейство.

Тя огледа красивата всекидневна и въпреки че въобще не приличаше на всекидневната, която помнеше, ясно си спомни деня, в който се запозна със Зак. Седеше тук със сестрите си през втория ден на ежегодната им ваканция, бяха се скарали за нещо глупаво, което се дължеше на емоциите, с които момичетата не знаеха какво да правят. Тя излезе да се разходи по плажа и Зак, момче, което не бе срещала преди, ядосано хвърляше камъни в океана.

— Ще ми дадеш ли няколко? — попита го тя, хвърляйки една мида с всичка сила в прекрасните сини води.

Той се обърна рязко — гъстата къдрава коса скриваше очите му. Отметна кичур от челото си и тя спря на място, за миг дори спря дадиша. Той я погледна, както никой не я бе гледал до този момент.

Зелено-сиви, дълбоки, пронизващи, изразителни, тези очи й бяха странно познати, въпреки че никога преди не бе виждала това момче.

„Така се чувства човек, когато е влюбен — помисли си тя. — Срещаш някого и още преди да си чул гласа му, преди да си научил името му, да си го опознал, вече си влюбен.“ Нямаше логика в това, но точно така се бе почувствала. Сякаш го познаваше отдавна.

— Защо си толкова ядосана? — я попита той, повдигайки вежда.

— Какво би могло да скапе деня ти?

— Това пък какво означава?

— Виждал съм те в града — каза той, присвивайки очи заради слънцето. — Ти идваш само през лятото. Идваш, замърсяваш плажа в продължение на една седмица, а после се връща в богаташката си къща в Кънектикът или където там е. Сякаш нямаш никакви проблеми.

— Прибързваш със заключенията — сряза го тя. — А какво ще кажеш за това, че баща ми вижда мен и сестрите ми само две седмици в годината, а и дори това време не си прави труда да прекарва с нас? А за това, че сестрите ми неясно защо никак не ме харесват? Както и че идват тук година след година и се случва винаги едно и също: надеждите ми напълно се сриват?

— Всичко това ми е добре познато — отвърна той, хвърляйки камък във водата. — Макар че спрях да се надявам и да очаквам каквото и да било, още когато станах на шест. Възрастта, на която започваш да осъзнаваш, че родителите ти не са идеалните хора, за които си ги смятал.

— Бих се примирила и ако бяха само наполовина — рече тя, седна на пясъка и пъхна ръце под коленете.

Той я погледна.

— Да, аз също.

Половин час седяха на плажа, разговаряха, хвърляха камъни, разговаряха отново, хвърляха още камъни.

Пресяваха пясък между пръстите си. Каза ѝ, че живее в „другия край“ на Блубери в нещо подобно на барака близо до празен парцел. Баща му бил алкохолик.

— Освен това всички говорят, че майка ми слага храна на масата и плаща сметките у дома, като продава тялото си — сподели той, а лицето му се бе изкривило. Затвори очи и ритна пясъка. — Не знам дали е истина. Надявам се да не е.

— Аз също — отговори тя, сърцето ѝ се бе свило.

— Всички смятат, че е вярно — каза той. — Така че няма никакво значение.

Оливия се обърна с лице към него.

— Няма значение какво мислят всички останали. Важното е в какво вярваш ти, тук — тя посочи главата му — и тук — добави и

потупа гърдите му.

Той погледна първо нея, а после, там, където бе поставила ръката си, върху износената му синя тениска. Поклати глава и отново се загледа в океана.

— Благодаря ти.

И тя кимна, понеже не знаеше какво друго да каже.

— Аз съм Зак. Зак Арчър.

— Оливия Седжуик — представи се тя. — На колко си години?

Аз съм на шестнайсет.

— На седемнайсет. След шест месеца ще навърша осемнайсет. Щом завърша гимназията, ще се махна оттук.

— Къде ще отидеш?

— Където и да е. Ню Йорк, Бостън, Сан Франциско, Чикаго. Ще опитам на различни места и ще видя къде ще се почувствам като у дома си.

— Това е добра идея — отговори тя, искаше той да открие щастието, но не желаеше да отиде където и да било без нея.

Той я погледна така, сякаш можеше да прочете мислите ѝ.

— Никак не ми се иска да тръгвам, но трябва да ходя на работа.

— Къде работиш?

— В склада на един супермаркет. Отварям кутии, подреждам рафтовете. Но един ден ще стана архитект. Ще строя небостъргачи. — Той сведе поглед. — Сигурно това ти звуци страшно глупаво. Сякаш някога ще спра да редя стоки по рафтовете в „Чиъриос“ и ще проектирам стъклени кули.

— Изобщо не се съмнявам, че ще успееш, Зак — каза тя. — Решил си да го сториш. Само това е важното.

Той за първи път ѝ се усмихна. Усмивка, която напълно покори сърцето ѝ.

— Да се срещнем по-късно тук?

— В колко часа? — попита тя и се засмя.

Вече зрялата Оливия се усмихна на този спомен. Тя седна на дивана и си спомни, че в онзи момент и двамата знаеха, че ще бъдат заедно. Между тях имаше нещо специално. Същата вечер Оливия успя да се измъкне незабелязано от къщата и двамата се срещнаха. Баща ѝ никога не се интересуваше какво правят дъщерите му след вечеря. Всъщност се виждаше с тях само по време на вечерята. Срещнаха се

на плажа и се разхождаха цял час, хванати за ръка, разговаряха, целуваха се, бяха много влюбени.

Оливия въздъхна, почти не си спомняше момичето, което бе някога. Затвори очи, опитваше се да прогони спомените за времето, преди да забременее. Преди Зак да я изостави. Когато в продължение на няколко прекрасни дни беше толкова щастлива.

Оливия се прозя и тръгна към стаята, която някога бе нейна. В къщата имаше пет спални, по една за всяко от момичетата, една за Уилям и една за икономката сечно кисела физиономия. Оливия отвори вратата и зяпна от изненада. Стаята си беше същата, каквато я помнеше. Абсолютно нищо не бе променено. „Но това е много странно“ — помисли си тя. Защо Уилям беше премебелирал всичко, до най-малката подробност, а беше оставил тази стая непроменена? Тя беше боядисана в розово. Момичешка розова стая. Леглото с балдахин заемаше почти цялото помещение, пухкавата розова завивка бе толкова примамлива. Седна на ръба на леглото и й се стори, че нещо изтича покрай вратата. Тя стана и надникна в коридора. Да. Ето там. Едно малко момиченце! Бе с гръб към Оливия и пускаше хвърчило във формата на котка. Момиченцето се смееше и тичаше по коридора.

— Чакай! — извика Оливия.

Момиченцето се обърна, усмихна се и избяга — мина през стената в края на коридора и изчезна.

Оливия отвори очи. Беше си въобразила, това беше всичко. Беше шофирала толкова много часове, а и беше доста късно. Беше се върнала отново в тази къща. Съзнанието й й напомняше, че е време да си ляга.

Изми лицето и зъбите си, облече удобни панталони за йога и горнище и се пъхна под завивката.

Това беше момиченцето от сънищата й, осъзна тя. Но къде беше то? Никога досега не беше сънуvalа само момиченцето. Защо видя само момиченцето да тича из къщата? Изведнъж осъзна: защото бебето й е било момиченце. „Родила съм момиченце.“ Тя знаеше това със стряскаща сигурност. „Да, точно така — помисли си тя и отново се отпусна на меката възглавница. — Аз не знам абсолютно нищо.“

Оливия отново стана от леглото, сърцето й биеше учестено. Погледна часовника на ношното шкафче. Беше малко след два. Тя отново сънува същия сън. И отново момчето го нямаше.

---

[1] цепена букова дъска. — Б.пр. ↑

ПЕТА ГЛАВА

„Дън! Дън!“

Някой звънеше на вратата. Не, по-скоро натискаше звънеца с всички сили.

Оливия погледна будилника. Как беше възможно да е спала чак до осем часа? Рядко се събуждаше след шест. Стана от леглото, облече топлата хавлиена роба и обу любимите си пантофи от агнешка кожа, подарък от Камила за студените сутрини в Майн.

Отново се позвъни.

— Идвам! — извика Оливия, чудейки се кой ли може да звъни толкова рано в неделя сутринга. Кой знаеше, че е тук?

Сети се, докато тичаше към вратата. Икономката. В писмото на баща ѝ се споменаваше, че икономката, която се грижеше за къщата, ще идва всяка сутрин в осем часа, за да се увери, че Оливия е в къщата, и да вземе касовите бележки.

„Определено съм тук — помисли си тя и огледа хола на дневна светлина. — Не мога да повярвам, но наистина съм тук.“

Отново се позвъни.

Оливия отвори вратата. Това ли беше икономката? На прага стоеше красива червенокоса жена. Предположи, че е около четирийсетте. Носеше яркорозово яке и тесни дънки. Беше намръщена.

— Нека да си изясним едно нещо — каза жената и отметна буйните си къдрици на гърба. — Когато дойда утре сутринга, за да взема касовите бележки, ще звънна само веднъж. Ако не отвориш до минута-две, ще си тръгна, а ти ще загубиш наследството си. Така че, ако бях на твоето място, нямаше да чакам десет минути, преди да отворя проклетата врата.

— Добро утро и на вас — каза Оливия. Беше свикнала с грубото отношение в „Бляськ“, затова не се шокира от тона ѝ.

— Адвокатът на Уилям Седжуик ме нае да идват всяка сутрин в осем часа. Ще трябва да подпишеш и да поставиш датата на този формуляр. Днес е първият ден. От утре ще ми даваш и касовите

бележки. Ще трябва да купуваш по един предмет от два различни магазина. Минимум две неща на ден. Чаша кафе важи. Както и кашмирен пуловер от магазина на Джоана, който по една случайност притежавам и управлявам.

— Вие Джоана ли се казвате?

— О, ти си била голяма умница! — Жената се обърна, за да си тръгне.

— Извинявайте — рязко каза Оливия. — Има ли никаква основателна причина да се държите като кучка?

Жената внезапно се обърна, явно беше изненадана.

— Може би, защото не харесвам алчните хора. Ти си разбила сърцето на баща си, когато си се отчуждила от него с години. А сега си дошла, за да си вземеш завещаното ли? Направо отвратително.

Оливия беше прекалено шокирана, за да ѝ отвърне. Тя си даде минута-две, за да се съвземе.

— Нека едно нещо да ти стане ясно, Джоана. Нямаш никаква представа за какво говориш. Нищо от това, което каза, не отговаря на истината. И никак не ми харесва, че идваш тук и ми отправяш неверни обвинения.

— Трябваше да помислиш какво щеше да се понрави на баща ти — каза Джоана и продължи да върви по пътеката.

— Каква точно е била връзката ти с Уилям Седжуик? — извика след нея Оливия.

Жената отвори бялата порта и излезе на тротоара.

— Бях негова годеница.

Младата жена зяпна от изненада. Негова годеница ли? За първи път чуваше, че баща ѝ е имал годеница.

— Планирахме да се оженим през лятото — изрече жената с треперещ глас.

— Много съжалявам за загубата ти — каза Оливия. Нямаше представа какво друго да каже в този момент.

— О, сигурна съм, че не съжаляваш — сопна ѝ се Джоана. — Моята загуба е страховта печалба за теб. — Тя избърса сълзите си и бързо си тръгна.

„Мили боже!“ — помисли си Оливия.

Баща ѝ е имал годеница. Странно. Сестра ѝ Аманда бе казала на Оливия и Айви, че миналия месец се е запознala с две приятелки на

Уилям. Едната се бе оказала интересчийка, точно такава, каквато Джоана обвини Оливия, че е. Но другата изглеждала наистина съсипана от мъка от загубата на Уилям и казала, че е била сгодена за него.

По една жена на всяко пристанище може би. Оливия не знаеше какво да си мисли за любовните връзки на баща си. Не знаеше какъв е бил животът му. Знаеше само, че връзките му са били краткотрайни — любовница за не повече от месец.

Тя затвори вратата, за да не влеза студ. Беше пет градуса по Целзий според прекрасния термометър, закачен на ханилката за птици в двора. Беше топло за началото на февруари в Майн. „Щом Джоана ме посрещна така, какво ли ме очаква, когато отида в града?“ — запита се Оливия, докато отиваше към кухнята да си направи кафе. Ами ако Уилям е бил нещо като местен герой? Той прекарваше всяко лято в Блубери, ловуваше или просто си почиваше. Сигурно е имал много приятели. Приятели, които нямаше да приемат добре дъщерята, „глезната тийнейджърка“, която бе разбила сърцето му.

Кафето започна да се вари. Оливия вдъхна аромата му, после отиде в банята, за да вземе душ.

„Искаше ми се Аманда да е тук“ — помисли си тя и застана под горещата вода. Аманда и съпругът ѝ Итън живееха на около час път с кола на север, но младоженците все още бяха в Европа на меден месец и щяха да се върнат чак след две седмици.

Изведнъж се почувства много самотна. Реши да отиде пеша до центъра на града. Облече си дебелото палто, сложи си шапка и ръкавици, пое си дълбоко въздух и излезе от къщата.

Къщите наоколо си бяха същите, красиви, стари, във викториански и колониален стил. Имаше и много вили, които всъщност бяха огромни къщи като тази на баща ѝ, напомнящи къщите на Кейп Код.

Дори през зимата, покрит със сняг, Блубери бе красив и очарователен. Когато наближи града, забеляза промяната. Имаше заведение, наречено „Екологично чистите хани на Оли“, очарователен ресторант за бързо хранене, обзаведен в стила на петдесетте години, примамливо кафене с безплатна уай-фай услуга. Различни бутици бяха наредени по булевард „Блубери Хил“, който бе дълъг почти километър. Сред тях бе и Кашмирения търговски център на Джоана. На витрината

бяха изложени секси розови кашмирени панталони. Оливия се съмняваше, че са много удобни.

Тя тръгна към кафенето. Уютното място бе обзаведено с претрупани дивани и столове. Беше пълно с хора, които пиеха кафе, четяха вестник или книга или разговаряха. Огледа се, за да види дали не познава някого — или дали някой няма да познае нея. Никой.

Купи си малко черно кафе (беше безработна все пак) и внимателно прибра касовата бележка в портмонето си. После тръгна по булевард „Блубери Хил“ и спря при универсалния магазин, където купи три пощенски картички — две за сестрите си и една за майка си.

След като купи две неща, единственото ѝ желание бе да се върне в къщата. Един час в Блубери ѝ бе напълно достатъчен за момента. Тя се обърна, опитваше се да не гледа зелената площ, причудливи площиад в средата на булеварда с остькленото кафене и детската площиадка. До нея кметството...

Оливия замръзна на място и хълъцна от изненада. Момичето от сънищата ѝ изтича от кметството и отиде в заведението. Тя примигна. Не, не беше същото момиче. Просто имаха еднакъв цвят на кожата и косата, също като на Оливия. И разбира се, усмивката. Момичето, което изтича, бе много по-голямо, може би дванайсетгодишно.

„На възрастта на моето дете“ — за миг си помисли.

Проследи с поглед момичето, което влезе в заведението. Носеше розова папка в ръце. Мъж, седнал на една от пейките, се обърна, повдигна я, завъртя я, сякаш я поздравяваше за нещо. Щом мъжът се обърна с лице към нея, Оливия ахна.

Закари Арчър. Порасналият Закари Арчър. Вече зрял мъж. Беше на не по-малко от сто и петдесет метра, но бе сигурна, че е той. Той срещна погледа ѝ и за миг залитна назад. Каза нещо на момичето, което седна в заведението и започна да разлиства папката. Той бързо дойде при Оливия, на лицето му се четеше презрение.

— Какво правиш тук? Днес не е рожденият ѝ ден. О, чакай малко — изобщо не ти пука за рожденият ѝ дни, нали? Една поздравителна картичка всяка година и чек стигат.

„Чакай малко! Какво?“ Тя впери поглед в него. Все още не можеше да осъзнае факта, че той стои пред нея, камо ли онова, което ѝ говореше.

— Рожден ден ли? — повтори тя. Отмести поглед от него към момичето: — Какво говориш?

Той я погледна така, сякаш бе четириглав змей.

— Какви ги приказваш? Рожденият ѝ ден. Какво точно не разбра?

— Какъв рожден ден? — попита тя. — Чий рожден ден?

Той завъртя очи.

— Защо си дошла тук? Изведнъж ти се е приискalo да опознаеш дъщеря си след триайсет години?

„Моята дъщеря ли?“ Тя погледна момичето. Косата му бе абсолютно същата като нейната.

— Бебето ни беше мъртвородено — изрече толкова тихо, че се усъмни дали въобще е казала тези думи на глас.

Очите му блеснаха.

— Не знам каква игра играеш, Оливия, но по-добре ми кажи правилата още сега. Аз ще решавам какво ще правя. Ясно?

Да прави какво?

Той поклати глава.

— Баща ти ми даде новородената ни дъщеря и един чек за двайсет и пет хиляди долара. Нямах никаква вест от теб през всичките тези години и изведнъж заставаш пред нея. Сега аз определям правилата.

Ръцете на Оливия се разтрепериха, чашата ѝ с кафе падна на земята и се разля на снега. Краката ѝ се подкосиха. Тя падна на земята. Зак веднага ѝ помогна да стане.

— Бебето ни беше мъртвородено — бавно повтори тя.

Той я зяпна.

— Това ли е лъжата, която си измислила за пред хората, за да успокоиш съвестта си, че си тръгна по този начин?

Тя го погледна. Не можеше да му отговори.

— Казаха ми, че бебето ни е мъртво — повтори Оливия, всеки дъх ѝ костваше големи усилия. — Така ми каза лекарят. Така ми каза и сестрата. Баща ми заяви, че така е най-добре. И майка ми ми каза същото. Детето ни се роди мъртво.

Зак я гледаше втренчено.

— Нашето дете в момента седи ето там.

Ясно разбираше какво ѝ говори Зак. Просто не можеше да е истина. Тя погледна русото момиче, а после и Зак. Отвори уста, за да каже нещо, но не можа да произнесе нито звук.

— Татко, умирам от студ! — извика момичето. — А и трябва да започна да работя върху есето за конкурса за вътрешната красота!

Оливия отново се разтрепери. Тя затвори очи, думите на момичето отекнаха в съзнанието ѝ. Есе за конкурса за вътрешна красота... Оливия беше писала есе за конкурса за вътрешна красота през лятото, преди да се запознае със Зак.

— Една секунда — извика той. Обърна се към Оливия: — Във вилата ли си отседнала?

Тя кимна, погледът ѝ отново се насочи към момичето.

— Да се срещнем в заведението „Баркърс“ тази вечер. Спомняш ли си къде се намира? В покрайнините на града. Там ще можем да говорим на спокойствие.

— Можеш да дойдеш във вилата, ако искаш — предложи тя.

Той поклати глава.

— Предпочитам да се срещнем на неутрално място. В седем часа?

Тя кимна, а той се обърна и тръгна към заведението.

„Погледни назад — заповяда тя на отдалечаващия се мъж. — Погледни назад, за да се уверя, че това не е плод на въображението ми.“

Той не се обърна.

Оливия усети, че всеки момент отново ще падне, изтича до заведението и седна точно преди да се строполи.

„Баща ти ми даде новородената ни дъщеря и чек за двайсет и пет хиляди долара...“

„Само по една пощенска картичка на година и чек...“

„Нашето бебе седи ето там...“

Оливия закри лицето си с ръце. В гърлото ѝ се надигна писък, но веднага замря. Не можеше да е истина. Не беше възможно.

В съзнанието ѝ изникна лицето на баща ѝ. И осъзна, че е напълно възможно. Погледна паркинга пред кметството. До лъскавия червен пикап на Зак беше застанала една много красива жена. Тя го погали с пръст по бузата, а после го целуна.

Гадже? Съпруга? Оливия не бе забелязала дали Зак носи халка. Наложи си да се изправи. Трябаше да се върне във вилата, да се обади по телефона. Имаше само един жив човек, който знаеше — или предполагаше — каква е истината. Майка ѝ.

— Кое беше това готино маце? — попита Кайла баща си, докато той излизаше от паркинга. Пръстите му се разтрепериха на волана. Той се опита да се успокои.

— Имаш предвид Марни ли?

— Ех, татко. Не. Русата жена.

Той знаеше много добре за кого говори дъщеря му. Просто не бе готов да отговори на въпроса ѝ. Какво, по дяволите? Какво, по дяволите, правеше Оливия Седжуик в Блубери?

— Тя ми е стара позната — най-после отговори и погледна дъщеря си. Изведнъж забеляза, че Кайла е наследила лицето на Оливия във формата на сърце, дългите тънки пръсти на Оливия. Имаше единствена нейна снимка, когато е била на шестнайсет, но никога не си бе позволил да я погледне. Когато Кайла бе около петгодишна и попита дали има снимка на майка ѝ, той ѝ я даде и ѝ каза много да я пази, защото е единствена.

Месеци наред спеше със снимката под възглавницата си. След това му каза, че иска да я прибере, да я махне, както майка ѝ се бе махнала от тях. Той се опитваше да я накара да сподели какво чувства, плати за много скъпа терапия, но Кайла така и не пожела да говори за майка си. Казваше, че няма какво да говорят за нея.

Зак нямаше никаква представа къде е сложила снимката, но бе готов да се обзаложи на всичко, че я е скрила на сигурно място някъде в стаята си. Както и да е, от Оливия му бяха останали само спомените. Вече беше забравил такива дребни детайли, като например формата на лицето. Знаеше само, че когато погледне Кайла, се сеща за Оливия.

— Много е красива — каза Кайла. — Де да можех и аз да изглеждам така.

„Ти наистина приличаш на нея — помисли си той. — Приличаш повече на мен, но много от чертите на лицето си си наследила и от майка си. И косата, разбира се.“

— Тя бивше гадже ли ти е? — попита Кайла и повдигна хитро вежди. Той кимна, а тя се разсмя: — Е, доста е непохватна. Първо изпусна кафето си, а после падна на снега точно върху него. — Тя се

засмя високо, после отвори розовата папка с документите за записване в конкурса за вътрешна красота и започна да чете.

Зак си пое дълбоко въздух. „Благодаря ти“ — отправи благодарности към Всевишния той. Все още не бе готов да отговаря на въпросите ѝ. Нямаше да излъже дъщеря си коя всъщност е Оливия, но се нуждаеше от малко време, за да помисли, трябваше да реши какво точно да ѝ каже и как.

Трябваше най-напред да говори с Оливия и да разбере какво, по дяволите, правеше в Блубери. Какви са намеренията ѝ.

„Бебето ни бе мъртвородено...“

Какво значеше всичко това? Наистина ли баща ѝ я бе изльгал, че детето им се е родило мъртво? Това надминаваше цинизма дори на Уилям Седжуик. Или пък не. Ами лекарят и медицинската сестра? Подкупени ли са били? Или пък Оливия играеше някаква игра с него? Щеше да разбере само след няколко часа. В това бе абсолютно сигурен.

Останала без дъх, понеже бе тичала през целия път до къщата, Оливия се строполи на дивана в хола и впери поглед в телефона. Един телефонен разговор стоеше между нея и истината. Тя вдигна телефонната слушалка. Ръцете ѝ трепереха, преброи до десет наум. След това до двайсет. Набра телефонния номер. Майка ѝ отговори още след първото позвъняване.

— Ало. На телефона е Кендис Херн.

Оливия се поколеба.

— Ало? — повтори майка ѝ.

— Мамо, аз съм — каза тя, стана и се заразхожда из стаята. — Ще говоря направо. Искам да ми кажеш истината.

— Истината за какво, скъпа?

Оливия замълча.

— За бебето ми.

За миг настъпи тишина.

— За бебето ти ли? Оливия, мисля, че не разбирам...

Не. Този път майка ѝ нямаше да мине с обичайното: „Нямам представа за какво говориш“, изречено с най-невинен глас.

— Току-що случайно се срещнах със Зак Арчър. И според него — с нашата дъщеря.

Майка й заекна от изненада.

— Какво искаш да кажеш с „нашата дъщеря“? За какво говориш? Оливия отново започна да крачи напред-назад.

— Дяволите да го вземат, мамо. Стига лъжи! Кажи ми истината веднага!

— Оливия, нямам представа какво...

— Майко, излъгахте ли ме? Бебето ми живо ли е било?

— Не! — настоя майка й. — Бебето се роди мъртво. Лекарят така каза. Онази груба и невъзпитана медицинска сестра — също. Имам копие от смъртния акт.

Младата жена затвори очи и поклати глава.

— Възможно ли е Уилям да е подкупил лекаря? Възможно ли е смъртният акт да е фалшив?

— Боже мой, Оливия, не знам! Защо да го прави? Защо да те лъже, че бебето ти е мъртво, след като ти така или иначе се бе съгласила да го дадеш за осиновяване?

Да. Наистина защо? В това нямаше никаква логика. И в двата случая тя нямаше да се приbere у дома с бебе.

— Оливия, какво искаш да кажеш, че си видяла Зак Арчър и дъщеря си?

Оливия си пое дълбоко въздух.

— Искам да кажа, че той е тук, в Блубери, и ми каза, че нашето дете е живо и здраво. Тя беше с него, въпреки че бе далече и не чуваше разговора ни.

— Не разбирам нищо от това, което ми говориш! — сопна се майка й. — Баща ти уреди осиновяването, каза, че познава първокласен адвокат, че бебето ще бъде в прекрасно семейство. — Тя въздъхна. — О, боже господи, Оливия! Какво е сторил баща ти? — Тя замълча за миг. — Взимам първия самолет и идвам при теб. Имаш нужда от подкрепа...

— Не, мамо — прекъсна я Оливия. — Благодаря ти, че искаш да ми помогнеш, но ако това момиче е дъщеря ми, ако Зак казва истината, трябва да се справя сама, и то изключително внимателно и предпазливо.

Това бе много меко казано.

ШЕСТА ГЛАВА

Оливия спря пред „Баркър“ няколко минути преди седем. На паркинга имаше още няколко коли. Тя се огледа за пикапа, който Зак шофираше тази сутрин. Изглежда, още не беше пристигнал.

Влезе вътре и седна на една от кръглите маси в дъното на салона. Очакваше заведението да прилича повече на бар, но то се оказа очарователен грил бар с дъска за менюто, която заемаше почти цялата стена зад дългия дървен бар. На джубокса бяха пуснали песен на Джони Кеш, а привлекателна двойка играеше билиард в най-отдалечения ъгъл. Няколко човека бяха седнали на бара. Оливия не познаваше никого от тях.

Тя вдигна поглед към дъската с менюто, стомахът ѝ изкъркори, когато прочете „Хамбургер и сирене, риба и пържени картофи, салатата на главния готвач“. Цял ден залък не бе сложила в устата. Не бе сигурна, че и сега щеше да може да хапне нещо.

Непрекъснато поглеждаше към вратата и нервно късаше на малки парченца салфетката върху скута си. Най-после вратата се отвори. Зак се появи на прага, бузите му бяха леко зачервени от студа, около врата му беше увит зелен вълнен шал.

Господи, той беше толкова красив!

Отиде при нея и седна.

— Това е истинска лудост — поклати глава той. — Какво правиш в Блубери, по дяволите, така внезапно? Каква е тази история, че са ти казали, че нашето бебе е родено мъртво? По дяволите, какво става, Оливия?

„По-спокойно, Зак. Трябва да се успокоиш малко.“

— И аз се радвам да те видя — каза тя. Наистина ѝ бе приятно, че го вижда, и то много.

— Остави любезностите, Оливия — сряза я той. — Просто отговори на въпросите ми. Какво правиш тук? Какво искаш?

При тях дойде сервитьорка. И двамата си поръчаха кафе.

— Минималната поръчка за масите е пет долара на човек — обясни им тя. — Менюто е написано ето там — допълни, посочвайки черната дъска.

Зак поклати глава.

— И двамата ще поръчаме хамбургер с пържени картофи. — Той се обърна към Оливия: — Освен ако не си станала вегетарианка.

— Все още обожавам хамбургери и пържени картофи — отвърна тя, изненадана, че той си спомня какво харесва. През краткото време, през което бяха заедно, винаги ядяха хамбургери и пържени картофи. Поръчваха си ги от един снекбар и ги ядяха на безлюдно място на плажа.

— Искам отговори, Оливия — каза той и присви кафявите си очи.

— Баща ми почина миналия месец — рече тя. — При четенето на завещанието ми казаха, че ще получа писмо, което трябва да отворя на трийсети януари. В писмото пишеше, че ще наследя вилата и голяма сума пари, ако прекарам един месец в Блубери и купувам по две неща всеки ден от града.

Зак махна шала си, но не свали тежкото кафяво кожено яке.

— Трябва ли да ти поднеса съболезнования заради загубата на баща ти? Нямам представа дали вие двамата внезапно сте станали баща и дъщеря след последния ни разговор.

Тя поклати глава.

— Отношенията ни така и не се промениха. Станахме още по-безразлични един към друг, отколкото преди.

— Предполагам, че се интересуваш повече от „голямата сума пари“, отколкото от вилата — рече той. — Мислех, че те познавам, но разбрах колко много съм грешал. Какво изобщо знам за теб?

Думите му я свариха неподготвена. Но трябваше да овладее чувствата си.

— Зак, не мисля, че преди тринайсет години сме знаели каквото и да било за живота. Според мен баща ми е изльгал и двамата. Нямам представа какви ти ги е наговорил за мен. Знам само, че на мен каза, че бебето ми е мъртвородено. Лекарят го потвърди. Вярвах, че детето ми е мъртво, докато тази сутрин ти не ми каза обратното. — Тя си пое дълбоко въздух. — Щом се прибрах във вилата, се обадих на майка ми.

Тя се кълне, че и на нея са й казали същото. Баща ми е уредил осиновяване...

Зак впери поглед в нея.

— Какво осиновяване?

— Накара ме насила да се съглася на това. Не спираше да ми повтаря, че си ме изоставил, когато си разбрал, че съм бременна, че си заминал. Аз ще остана без пукната пара и ще се окажа на улицата. Съдът ще стигне до заключението, че съм ужасна майка и че бебето ще ми бъде отнето и ще бъде дадено на приемно семейство. Непрекъснато ми говореше тези неща и още по-страшни, докато най-накрая подписах документите.

Зак впери поглед в нея.

— Но аз не те изоставих, Оливия. Казаха ми, че „не искаш да имаш нищо общо с боклук като мен“. Че когато си забременяла от мен, си осъзнала как съм объркал живота ти. Баща ти ми каза, че или ще даде бебето за осиновяване, или аз мога да получа попечителство. Аз избрах бебето.

Оливия остана с отворени уста.

— Как е могъл да направи подобно нещо? Защо ме е лишил от детето ми през всичките тези години?

Той не откъсваше очи от нея.

— Я започни от самото начало — каза той и най-после свали якето си. — Разкажи ми всичко. От момента, в който разбра, че си бременна. Не пропускай нито една подробност.

Сервитьорката им донесе бургерите и пържените картофи. Оливия бе благодарна за възможността да се подготви да му разкаже историята, за която не си позволяваше да мисли дори.

— Разкажи ми, Оливия — настоя той. — Имам право да знам всичко.

Тя кимна.

— Разбрах, че съм бременна месец след като се прибрах в Ню Йорк. Обадих ти се в деня, в който направих теста за бременност. Беше неделя сутрин и майка ми още спеше. Занесох телефона в банята, вперила поглед в розовата линийка на лентата на теста за бременност.

— И аз веднага ти предложих да избягаме заедно — каза Зак.

Сърцето й се сви.

— Знам. — Никога нямаше да забрави думите му, първата му реакция. — Но майка ми дочу част от разговора ни, влезе в банята, грабна телефонната слушалка от ръцете ми и затвори.

— Аз си помислих, че ти си ми затворила — поклати глава той.

— Че това е отговорът ти на предложението ми да избягаме заедно.

— Зак — рече Оливия. — Аз те обичах. Как си могъл да си помислиш, че съм ти затворила телефона? — Тя се облегна на стола и се загледа в тавана.

През онзи месец, между напускането на Мейн и новината, че е бременна, със Зак разговаряха по телефона всеки ден. Майка й, любопитна с кого разговаря дъщеря ѝ в провинцията, никога не я попита дали говори с момче или момиче. Онова, което я интересуваше, беше, че се е сприятелила с дете от богато семейство. Със Зак разговаряха само по няколко минути всеки ден, но понякога разговорите продължаваха двайсет минути. Винаги си казваха колко много си липсват един на друг, колко е невероятна и прекрасна връзката им, колко им се иска да избягат заедно, да започнат живота си от нулата, но колко ще им е трудно на тяхната възраст. Щяха да изчакат Оливия да навърши осемнайсет и тогава можеха да бъдат заедно. Такъв бе планът им. Не подлагаха на съмнение любовта си. Но после тя разбра, че е бременна и колко трудно ще е да избягат и сами да се грижат за бебето, Зак бе готов за това.

„Просто довърши разказа си“ — заповядала тя.

— Майка ми направо превъртя — продължи. — Не спираше да повтаря: „Как си могла да постъпиш толкова глупаво!“, а после се обади на баща ми, крещеше му, че е позволил да се случи подобно нещо, докато „той е отговарял за мен“. Затвори телефона и ми каза: „Баща ти ще се погрижи за всичко“. Пет минути по-късно телефонът иззвъння. Баща ми бе провел няколко телефонни разговора и ме изпратиха в дом за бременни млади момичета на северното крайбрежие на Мейн. Бебето щеше да бъде осиновено от добро семейство, така ми казаха. Когато ме остави в дома, майка ми заяви, че така е най-добре. Най-добре за нея. — Оливия имаше желание да изкрещи. Бременността ѝ бе срам за Кендис, въпреки че никой не знаеше за нея. Най-добре и за баща ѝ, който не искаше да има нищо общо със собствената си дъщеря, камо ли с някакъв „проблем“. Бяха казали на всички, че са я изпратили в пансион в Швейцария.

— Опитах се да ти се обадя пак посред нощ. Но се включи автоматичен оператор и ми каза, че телефонът е изключен.

— Спомням си — рече той. — Често ни изключваха телефона — през месец-два. Родителите ми никога не плащаха сметките. — Сега бе ред на Зак да се облегне и да въздъхне дълбоко. — Много се ядосах, че не мога да се свържа с теб. Опитах се да те намеря, но бе невъзможно да те открие човек. Отидох чак в Ню Йорк, за да те търся там, в училището ти, в магазините около дома ти. Дори чаках пред вратата на апартамента ви. Срещнах се с майка ти, но тя отказа да говори с мен, отказа да ми каже каквото и да било за теб.

— Не знаех всичко това — изрече Оливия, толкова тихо, че едва чу собствените си думи. — Аз също опитах, Зак. Не можах да се свържа с теб по телефона, затова ти писах писма. Всичките ми бяха върнати неотворени и с печат „Получателят неизвестен“.

Той остана с отворена уста от изненада.

— Майка ми... или баща ми. Явно баща ти се е добрал до тях. Платил им е. По всяка вероятност им е платил да прекъснат телефона.

Те седяха безмълвни няколко минути. Оливия бе емоционално изтощена, а дори не бе стигнала до раждането.

— Как беше в дома за бременни момичета? — попита Зак.

Тя си спомни сградата край мръсен черен път, заобиколена само от дървета и океана. Никога нямаше да забрави колко неприветлива и студена изглеждаше тухлената сграда. Като място за задържане на незаконно пребиваващи в страната, като затвор за малолетни престъпници.

Тя сви рамене.

— Било каквото било. Персоналът не бе особено любезен, но за нас се грижеха много добре. Даваха ни витамини, правеха ни редовно гинекологични прегледи, хранеха ни добре. Сприятелих се с няколко момичета, но те не говореха за себе си. Никоя не се осмеляваше да сподели как се чувства от това, че е там, или че ще даде бебето си за осиновяване. — Тя въздъхна дълбоко. — Раждането започна, бях много уплашена — рече Оливия вперила поглед в скута си. — Бебето се роди и веднага го взеха. Дори не успях да я зърна, Зак.

— И ти казаха, че е мъртвородена? — попита той.

Тя кимна.

— И лекарят, и сестрата.

— Един служител на баща ти дойде у дома с бебе на ръце — каза Зак, — чек за двайсет и пет хиляди долара и автобусен билет за Бостън. Каза ми, че не искаш повече никога да ме видиш, че ме смяташ за боклук, който е съсипал живота ти. После ми даде бебето, което много приличаше на мен.

Оливия остана с отворена уста.

— Защо? Защо, защо, защо баща ми е постъпил така? Защо ме е излъгал, че бебето ми се е родило мъртво? — По страните ѝ се стичаха сълзи.

Той се пресегна през масата и хвана ръката ѝ. Тя се стресна и вдигна поглед към него.

— Не знам, Оливия. Ако има нещо хубаво в тази история, това е, че даде бебето на мен. Нямам представа защо не го е дал за осиновяване, както ти е казал, че ще постъпи.

Тя го погледна.

— Сигурно ти е било много трудно на седемнайсет години да се грижиш за новородено бебе. Съвсем сам, без никакя помощ.

Той кимна и отдръпна ръката си.

— Беше трудно. Но имах парите и можеш да бъдеш сигурна, че ги използвах. Имах нужда от тях. Намерих подкрепа в Бостън, един център за баси в моето положение. Възползвах се от помощта, която ми предложиха там. Скапвах се от работа, за да мога да уча в колежа. Слава богу, че попаднах на добра детегледачка, пенсионирана медицинска сестра, чиито внуци живееха далеч. Тя се грижеше за Кайла, докато аз бях на училище или на работа.

— Кайла. Тя Кайла ли се казва?

Той кимна, а тя едва се сдържа да не се разплачне.

— Второто ми име е Кай — прошепна тя.

— Знам — отвърна той.

В продължение на няколко минути отново настана тишина.

— Какво си ѝ казал за мен? — попита тя.

— Казах ѝ единствената истина, която знаех: че майка ѝ е била много млада, когато я е родила, и е искала да устрои живота си, но един ден може да се върне.

Оливия кимна.

— Върнах се в Блубери само за да можеш да ни намериш, ако решиш да ни потърсиш — каза Зак.

— Къде живееш сега?

— Построих къща на крайбрежието, в края на „Спайдърс Коув“. Спомняш ли си онази обрасла в храсталаци пустош и тъжната плачеща върба? Изкорених храстите, а плачещата върба се намира в предния ми двор.

— Винаги съм обичала това дърво — каза тя, в съзнанието ѝ нахлуха толкова много спомени. Със Зак седяха под това дърво само два пъти, ядоха пържени картофи и си разказваха истории.

— Зак, ще кажеш ли на Кайла, че съм тук?

— Трябва да преспя и тогава да решава. Кайла преминава през труден период... — Той ѝ спомена за това, че са я изключили от училище. За въпросите, които насокоро му бе задала за Оливия и за конкурса за вътрешна красота.

— Още не мога да проумея, че говорим за моята дъщеря. Моето дете.

— Моето дете — сопна ѝ се той и стана от стола.

Тя вдигна поглед към него. Зак хвърли двайсетдоларова банкнота на масата, после си облече якето.

— Трябва да помисля, Оливия. Не се доближавай на по-малко от метър до Кайла, докато не ти се обадя. Разбрахме ли се?

Тя кимна и след миг него вече го нямаше.

Оливия потегли с колата към къщи. Толкова силно стискаше волана, че кокалчетата на пръстите ѝ бяха побелели. Отдъхна си, когато най-после пристигна във вилата, където можеше да си почине и да не мисли за Зак. За Кайла. За всичко, което бе научила и все пак още не можеше да асимилира.

Завъртя ключа на входната врата, но бе изненадана, че не е заключена. Много добре си спомняше, че заключи, когато излезе. Дали Джоана, икономката, не бе идвали? Тя имаше ли ключ? След всичко, случило се днес, Оливия съвсем беше забравила за Джоана. И все пак защо Джоана ще идва вечерта? Казаха на Оливия, че ще идва в осем часа всяка сутрин. А и Джоана ѝ бе казала същото тази сутрин. Тя стоеше навън на верандата, студеният вятър щипеше бузите ѝ. Не бе сигурна дали иска да влезе вътре. „Това не е Ню Йорк — каза си тя. — Тук е съвсем безопасно. Сигурно просто си оставила вратата отключена.“

Но знаеше, че не я бе оставила отключена. Отвори вратата, надникна вътре и ахна от изненада. Красивите статуетки, наредени на масичката в антрето, бяха изпотрошени на пода. А на огледалото над масичката някой бе написал с маркер: „Махай се. Никой не те иска тук“. Сърцето ѝ биеше силно. Обърна се и хукна към колата.

СЕДМА ГЛАВА

— Какво, по...

Когато Зак зави по алеята към дома си, видя Оливия да седи на стълбите. Тя скочи и се затича към колата.

— Някой е влизал във вилата — изрече уплашено, цялата трепереше. — Входното антре е разбито, а на огледалото имаше съобщение.

Той слезе от колата, отиде при нея на стълбите и я подкани да седне.

— Някой е влязъл с взлом ли? Да не би да си оставила вратата отключена?

— Сигурна съм, че заключих вратата.

— Какво се казва в съобщението на огледалото?

Тя си пое дълбоко въздух:

— Махай се. Никой не те иска тук.

Той я зяпна.

— Това е пълна лудост. Кой би направил такова нещо? Тук си едва отчера.

Тя сви рамене.

— Няма никаква логика в това.

— Нека влезем вътре, за да предупредя госпожа Макгил, че ще трябва да остане още малко — каза той. — След това ще се обадя на полицията и ще им кажа да се срещнем във вилата.

Тя кимна, но когато той се качи по стълбите, тя се паникьоса. Той се поколеба за момент, изненадан от внезапното си желание да я прегърне, да я утеши.

— Ей сега се връщам.

— Добре.

Вътре в къщата бе тихо, с изключение на телевизора в хола, който едва се чуваше. Завари госпожа Макгил, баба на пет внучета, която живееше през няколко къщи от тях, седнала на дивана, а Кайла се беше настанила на пода пред нея. Госпожа Макгил ѝ правеше

френска плитка. Даваха филм за Хари Потър, но дъщеря му бе заспала дълбоко и леко похъркваше.

— Тя заспа — рече госпожа Макгил.

— Имате ли нещо против да останете още няколко часа? — попита той. — Ще занеса Кайла горе да си легне, но трябва да свърша една спешна работа в града.

— Няма проблем — отвърна тя. — Вършете си работата спокойно.

Зак вдигна дъщеря си на ръце и вдъхна аромата на ягодовия ѝ шампоан, докато я носеше нагоре по стълбите към нейната стая. Изглеждаше толкова спокойна, изобщо не приличаше на непослушницата, каквато беше. Той погледна френската плитка. Някога и Оливия носеше косата си сплетена така. Остави Кайла в леглото и пъхна любимия ѝ Мечо Пух под ръката ѝ. Тя го прегърна и се обърна на другата страна. Той я зави с одеялото и я целуна по челото.

Докато слизаше по стълбите, се обади на полицията по мобилния си телефон. Навън Оливия нервно пристъпваше пред вратата.

— Полицията ще ни чака във вилата — каза ѝ той. — Ще отидем с моята кола. Аз ще шофирам. Можеш да оставиш колата си тук.

Тя безмълвно се качи в неговия пикап, не се чувствува особено добре в него. На Оливия Седжуик повече би ѝ подхождало да се вози в ягуар.

— Май трябваше да отида направо в полицейското управление — изрече Оливия, вперила поглед през прозореца. — Съжалявам, че те обезпокоих. Пет минути преди това ме помоли да не се доближавам до Кайла, а аз какво направих? Веднага дойдох с колата у вас. Съжалявам, Зак, просто не мислех трезво.

— Няма нищо. Всичко е наред. — Той я погледна.

Вилата се намираше само на няколко километра от къщата на Зак. И двамата не казаха нищо, докато пътуваха, а когато спряха пред къщата, полицията вече беше там.

— Госпожица Седжуик? — попита един униформен полицай.

Тя кимна.

— Ключалката не е била разбита — обясни той. — Този, който е влязъл в къщата, е използвал ключ.

— Ключ ли? — повтори тя. — Но кой друг може да има ключ?

— Вие ми кажете — отвърна полицаят.

— Ами аз пристигнах вчера — обясни му Оливия. — Наследих вилата от баща си — Уилям Седжуик. Има една икономка, която се грижи за къщата, но не знам дали тя има ключ.

— Коя е икономката? — попита Зак.

— Жена на име Джоана — отговори Оливия. — Тя се отби тук тази сутрин. Но позвъни на вратата.

— Червенокоса? — попита полицаят. — Има магазин за пуловери на булевард „Блубери“?

Оливия кимна.

От къщата излезе още един полицай.

— Ами, който и да го е сторил, не е оставил визитната си картичка. Обикновено хората, които вършат подобни неща, подобни детински глупости, са достатъчно тъпи и оставят улики.

— Ще ви държим в течение, ако открием нещо, госпожице Седжуик — каза първият полицай. — Междувременно, съветвам ви да смените ключалката.

Когато полицайите си тръгнаха, дойде друга кола. Беше Марни. Тя пък какво правеше тук?

— Това е жената, с която беше по-рано днес — прошепна Оливия. Зак не каза нищо, защото Марни излезе от колата си. Беше с тесни, прилепнали дънки, ботуши с високи токчета и късо бяло яке.

— Разбрах от братовчед си, който работи в полицията, че е имало нахлуване с взлом във вилата на Седжуик и че дъщерята на Уилям Седжуик е отседнала тук — обясни Марни, докато се приближаваше към тях. — Зак, какво правиш тук?

— С Оливия сме стари приятели — отговори ѝ той и ги представи една на друга. — Бяхме в „Баркър“, не се бяхме виждали много дълго време и имахме да си говорим за толкова неща. Когато се прибрала, заварила къщата опустошена, затова дойде с колата си у нас.

Той забеляза, че Марни оглежда Оливия от главата до петите.

— А, разбираам — каза Марни. — Ами, дойдох да видя дали си добре, Оливия. Заповядай у дома тази нощ, ако не се чувствуваш в безопасност тук.

— Много благодаря — отвърна тя. — Но на входната врата има резе, така че вътре ще се чувствам в безопасност. Утре рано сутринта ще повикам бравата, за да смени бравата.

Другата жена кимна.

— Това е добра идея. Е, по-добре да се връщам у дома при Бриана.

— Благодаря ти, че се отби — рече Оливия. — Много мило от твоя страна.

— Няма нищо — каза Марни и се наведе, за да целуне Зак. Устните ѝ докоснаха неговите. Зак отстъпи назад и забеляза погледа, който Марни му хвърли.

— До утре — добави тя, преди да изтича обратно при колата си.

— Сигурна ли си, че ще си добре тук съвсем сама? — попита Зак Оливия, чийто поглед бе вперен в гърба на Марни. После се обърна към него.

— Всичко ще е наред. Благодаря ти, че бе до мен, Зак.

Той едва успя да откъсне очи от нея. Бе толкова красива, изобщо не се бе променила. Беше си все същата.

— Добре тогава, довиждане — каза той и тръгна към колата си, но краката му сякаш бяха пълни с олово.

Когато зави по алеята за коли на собствената си къща, Зак видя колата на Марни, паркирана на обичайното място до вратата. Той паркира в другия край и изгаси фаровете. Дали не чакаше да види кога ще се прибере у дома? Иска да види дали е влязъл в къщата на Оливия, или си е тръгнал веднага?

Още не бе изключил мотора на колата и тя влезе в топлия, тъмен пикап. Свали късото си пухкаво бяло палто, отдолу беше чисто гола. Той впери поглед в гърдите ѝ, пищни и млечнобели. Розовите им зърна бяха твърди. Той не можа да им устои — пресегна се и започна да си играе със зърната им. След като свали ципа на дънките си и тънкия бял колан, тя се пресегна, за да разкопчае катарамата на неговия колан. Коленичи на седалката, идеалното ѝ дупе бе вирнато нагоре, докато обгръщаше с устни главичката на члена му, после започна да го дразни с език и силно го смукна. Той изсумтя и затвори очи, не бе способен да ѝ устои, да ѝ каже, че има толкова проблеми на главата, че има нужда да помисли малко, има нужда от малко време за себе си. Докато устните ѝ се движеха нагоре-надолу по члена му, всички мисли се изпариха от главата му и той бе дяволски благодарен за това точно в този момент.

Хвана я за косата и отново изсумтя, а тя започна да го целува нагоре по корема, след това седна и се облегна на вратата на мястото до шофьора, вперила поглед в него, краката ѝ бяха широко отворени. Пресегна се и взе палтото си от пода и извади розово шишенце от джоба. Изсипа малко от съдържанието върху ръцете си и го втри между бедрата си. Той вкуси сладкото, лепкаво ягодово олио, което бе втрила там, облизваше го и пъхаше езика си, докато тя не изви гръб и започна да се гърчи. Той дразнеше клитора ѝ, докато тя почти свърши. Марни обичаше да свършват заедно.

— Не издържам повече — прошепна тя в ухoto му, езикът и дъхът ѝ направо го унищожиха. Тя се поизправи до седнало положение, настани го на шофьорското място и после го яхна, целувайки го, възбуджайки го. — Искам те сега.

Беше готов да проникне в нея, но тя се държеше на разстояние, измъчваше го, поставяйки гърдите си върху устата му. Засмука два от пръстите му, без да откъсва поглед от него, а после напъха пръстите му в себе си. Тя изстена, а той здраво засмука и двете ѝ гърди, докато тя най-после се плъзна в него. Раздвижи се нагоре-надолу върху него, после се обърна, за да може да я обладае отзад. Той се помоли огромните ѝ гърди да не натиснат клаксона. Обгърна ги с ръце, стискаше, мачкаше зърната, а после сграбчи хълбоците ѝ и в колата се разнесоха сподавените им стонове.

После тя се отдръпна от него, обу дънките си, облече палтото си и прошепна в ухoto му:

— Винаги, когато имаш нужда от това, можеш да ме потърсиш.
— Тръгна си, а той се опитваше да си поеме дъх.

Оливия се събуди преди шест часа. Беше изненадана, че изобщо успя да заспи. Снощи, когато се прибра, измете счупените статуетки, изчисти огледалото с препарат „Уиндекс“ и провери резето четири пъти, преди да си легне. Дълго време лежа, без да може да заспи. Мислеше за Зак, за Кайла. Спомняше си времето, когато бе на шестнайсет. Чудеше се какво е дало право на баща ѝ да си играе с живота ѝ по този начин. И с този на Зак. Бе толкова бясна, че скочи от леглото. Беше готова да си тръгне посред нощ. Но после се сети. Тя бе майка. „Аз съм майка.“ Изтича в банята, за да се погледне в огледалото, сякаш можеше да се е променила от вчера досега. „Аз имам дъщеря“ — каза тя на отражението си в огледалото. Но се

погледна и видя, че си е все същата Оливия, каквато винаги е била. С изключение на въпросите, имаше толкова много въпроси. В главата ѝ се въртяха какви ли не мисли. Каква бе дъщеря ѝ? Какво представляваше светът на Кайла? Коя бе тя? През всичките тези години. Тринайсет години. През това време едно бебе пораства, прохожда, тръгва на училище и по всяка вероятност започва да задава въпроси, когато стане на около три години. „Къде е майка ми? Защо нямам майка като всички други деца?“

Като дете Оливия седеше и се самосъжаляваше с часове, разстроена от факта, че собственият ѝ баща не я обича, че не иска да има нищо общо с нея. И през всичките тези години малкото ѝ момиченце бе пораснало и се бе превърнало в тийнейджърка с мисълта, че майка ѝ я е изоставила. Догади ѝ се и повърна в малкото кошче за боклук, сложено до леглото ѝ. Защо баща ѝ беше постъпил така? Как изобщо е възможно човек да стори подобно нещо? Защо ѝ каза, че бебето ѝ е умряло? Защо ѝ бе позволил да преживее бременността и раждането, а после да я накара да си помисли, че бебето ѝ е родено мъртво?

Тя затвори очи и стана да провери отново вратите и прозорците, после се пъхна в леглото, чудейки се какво ли прави Зак, дали Марни го е последвала до дома му. И дали в момента правят любов. От мисълта, че Зак прави любов с друга жена, отново ѝ се догади, но си наложи да затвори очи и да заспи. Беше навила будилника, за да не я изненада отново Джоана.

Този път Оливия щеше да е готова да я посрещне. На сутринта тя не се чувстваше готова за нищо. Зави се чак до брадичката и се загледа навън през прозореца в сивата зимна утрин. Потръпна, после осъзна, че студените тръпки, които лазеха по гърба ѝ, се дължаха повече на бележката, която бе получила снощи, и на Марни, отколкото на студеното време. Приятелката на Зак, ако наистина бе такава, бе любезна и бе много мило от нейна страна да предложи на Оливия да отседне в нейния дом, но годините работа в „Бляськ“ я бяха научили да не вярва на онова, което изричат хората. Тя веднага разбра, че Марни просто се защитава. Жената бе дошла, защото или бе чула, или бе видяла със собствените си очи, че Зак бе вечерял с Оливия в заведението „Бар и Грил“. Оливия усети, че Марни я преценява, опитвайки се да реши колко притеснена, колко готова за битка трябва

да бъде. Пет години бе наблюдавала как служителите в списанието се представят за приятели, а после забиват нож в гърба на колегите си и знаеше много добре как се държат хората, когато се чувстват застрашени. Докато отиваше към банята, за да си вземе горещ душ, си мислеше за целувката, която Марни даде на Зак. Може би Марни бе разбрала за тяхната връзка в миналото, въпреки че не изглеждаше така. Може би именно тази жена бе отговорна за вандализма. Нещо като „стой далеч от моя мъж“.

Оливия се запита дали Марни е играла ролята на майка за Кайла. От една страна, се надяваше в живота на момичето да е имало жена, която да му е била като майка. От друга страна, нямаше представа как, за бога, щеше да си намери мястото в живота на дъщеря си, след като бе пропусната тридесет години. А Кайла бе израсната с мисълта, че майка ѝ не я е искала. Не я е искала!

Горещият душ ѝ помогна. Оливия се пресегна да вземе хавлията. Изпища, когато видя някой да минава покрай прозореца. Тя грабна хавлията, загърна се с нея, изтича до прозореца и погледна навън — виждаха се само голи широколистни дървета и вечнозелени иглолистни. Прозорецът на банята бе с изглед към гората. Дърветата бяха толкова близо до къщата, че нямаше нужда от завеси на прозореца. „Може някой клон да е ударил в стъклото“ — помисли си тя. Или пък този, който бе оставил съобщението си върху огледалото и бе унищожил антрето, се навърташе наоколо. Да се наслади на гледката. От доста време вилата бе необитаема, възможно беше тийнейджъри да са влизали в къщата. Може би не им се е понравило, че мястото им е заето. Дано да са били тийнейджъри. Това ѝ хареса много повече от мисълта наоколо да се навърта възрастен човек, решен да я сплаши и да я накара да си отиде. Или нещо още по-лошо.

Докато си сущеше косата и си слагаше съвсем лек грим, си напомни да купи щори за прозореца като една от покупките, които трябваше да направи днес от града.

Оливия се бе облякла и вече пиеше втора чаша кафе, когато на вратата се позвъни — точно в осем часа. Джоана бе много точна.

Оливия си пое дълбоко въздух и отвори вратата. Джоана стоеше на верандата и я гледаше.

— Следващия път, когато предявяваш обвинение срещу някого в полицията, трябва да разполагаш с доказателства — сопна се тя. — А и

не ми е приятно да виждам мъртви плъхове по верандата, когато идвам рано сутрин. Ако това е начинът ти да общуваш с хората, съветвам те най-после да пораснеш.

— Какво говориш... — започна Оливия, но после погледна в краката на Джоана, където лежеше един умрял плъх.

О, господи! Възможно ли беше плъхът просто да е умрял на верандата? Малко вероятно. Дали не беше видяла сянката на Джоана, която се навърта около вилата? Или това беше просто съпадение?

— Джоана, знам, че не ме познаваш, но можеш да бъдеш сигурна, че ако искам да ти кажа нещо, ще го направя директно, без заобикалки. Не използвам мъртви гризачи, които да говорят вместо мен.

— Както и да е — каза другата жена. — Трябват ми касовите бележки.

Оливия задържа вратата отворена и отстъпи крачка встрани.

— Защо не влезеш за няколко минути. Можем да седнем и да си поговорим.

Джоана ѝ подаде папката си.

— От теб искам само касовите бележки и подписа ти. — Оливия се опита да разбере Джоана. Не можа да прецени обаче дали жената е сприхава, или опасна, или пък и двете. Реши да подхване тема, която сметна, че ще заинтересува Джоана.

— Чувствата ми към моя баща са доста сложни — започна. — Не бих казала, че бяхме близки, че имахме каквото и да били отношения. Той е решил така в деня, в който съм се родила. Същото се отнася и за сестрите ми.

— Тогава защо ти завеща тази вила? — попита Джоана, сочейки с ръка къщата. — Защо не я остави на мен? — Очите ѝ се напълниха със сълзи.

„Създадохме все пак някакъв контакт“ — помисли си. Поне знаеше как да стигне до Джоана.

— Моля те, влез, Джоана — каза. — Нека поговорим.

— Просто ми дай касовите бележки и подпиши тук — ядосано рече жената, бършайки сълзите си. — Нямам желание да разговарям с теб.

Оливия въздъхна и подаде касовите бележки за кафето и пощенските картички — които почти бе забравила, че е купила — и

подписа листа на папката. После Джоана се обърна и си тръгна.

„Ти ли изпочути всичко в антрето?“ — питаше се Оливия. Нямаше представа какво да си мисли. Джоана не я харесваше, това бе ясно като бял ден, и беше ядосана — или наранена — че самата тя не е наследила вилата. Ако баща ѝ наистина бе обичал тази жена, ако са били сгодени, защо не ѝ е оставил къщата? И защо я бе назначил за икономка? Да наглежда къщата, да надзирава дъщерята, която щеше да наследи вилата. Ако Оливия ѝ предава касовите бележки и подписва документите всеки ден, къщата щеше да стане нейна след един месец. Защо Уилям бе помолил Джоана да играе ролята на куче пазач?

„Защото Уилям е едно омразно, ужасно чудовище“ — помисли си тя, влизайки в къщата.

— Съжалявам — изрече, гледайки към небето и затвори вратата. Отиде в кухнята, за да се обади на ключаря. Извади късмет. Щяха да изпратят човек да смени бравата след десетина-петнайсет минути.

На вратата се позвъни. „Ключарят не може да е пристигнал толкова бързо“ — помисли си, а после се запита дали не се е върнала Джоана. Отвори вратата, а на прага стоеше една усмихната жена на средна възраст с брошура в ръка.

— Здравей, скъпа — каза тя. — Казвам се Пърл Путнам и съм отговорник за културно-масовата дейност към община Блубери. Което е странен и смешен начин да се каже, че работя в кабинета на кмета и организирам културни и развлекателни мероприятия като например Малката лига и зарята за Четвърти юли. Е, схвана за какво ти говоря. Както и да е, из Блубери се носи слух, че редакторка от списание „Бляськ“ е отседнала в къщата на Седжуик.

Оливия се усмихна и протегна ръка.

— Аз съм Оливия Седжуик. Една от дъщерите на Уилям Седжуик. И бивша редакторка в списание „Бляськ“.

Пърл стисна протегнатата ръка с двете си ръце и изрече:

— Много съжалявам за загубата ти. Не познавах баща ти добре, но той отдавна притежава тази къща, плащаше такси и данъци в хазната на скъпия ни град. — След това добави: — А един бивш главен редактор е добре дошъл! Ако имаш пет минути, бих искала да поговоря с теб за едно обществено мероприятие.

— Разбира се — каза Оливия. — Влезте. Току-що направих прясно кафе.

Пърл грейна цялата.

— Това би било прекрасно. — Тя влезе и огледа наоколо. Свали вълненото си палто и шапката, а Оливия ги закачи в гардероба в коридора. — Какъв прекрасен дом. За пръв път влизам вътре. Баща ти не беше много общителен и гостоприемен човек.

— Ами, предполагам, че когато е идвал тук, в Майн, е искал да прекара повече време с годеницата си. — Оливия покани Пърл да седне.

Пърл едва не се задави:

— Негова годеница ли? Той беше голям женкар. Изненадана съм, че е имал годеница. Всеки път, когато идваше тук, беше с различна жена. Не че идваше особено често. Няколко пъти годишно може би, особено през последните седем-осем години.

„Я виж ти, я виж ти — помисли си Оливия. — Не съм изненадана, но имайки предвид какво каза Джоана, това е много интересно.“

— Останах с впечатлението, че е бил сгоден за Джоана, собственичката на магазин за пуловери.

Пърл се изкашля, за да си придаде важност. Очевидно не харесваше Джоана особено.

— В мечтите ѝ може би.

— Ей сега ще донеса кафе — каза домакинята. Пърл бе истински извор на информация и клюки. Щеше да ѝ бъде много полезна.

Отиде в кухнята и се върна с две големи чаши кафе. Гостенката се разхождаше из хола, надничайки, сякаш иска да види какво има в другите стаи.

— С радост ще ти покажа къщата — рече Оливия.

— О, това би било прекрасно — зарадва се Пърл. — Но по-добре да поговорим за конкурса за вътрешна красота, преди да съм забравила защо дойдох тук. Конкурсът е ежегодно събитие тук, в Блубери. Преди се провеждаше през лятото, но постоянните жители започнаха да негодуват срещу това, че много често го печелят момичета, които идват само за през лятото. Гласувахме и решихме да го провеждаме в разгара на зимата.

Оливия се усмихна.

— Много добре знам за какво говориш. Самата аз спечелих този конкурс, когато бях на петнайсет.

Другата жена хълъцна от изненада.

— Наистина ли? О, господи, в такъв случай просто трябва да приемеш.

— Какво?

— Да го организираш — обясни Пърл.

— Да организирам конкурса ли? Аз не...

— О, моля те, обещай ми, че поне ще си помислиш. Конкурсът не се е променял през последните трийсет години. Това е начинът, по който градът оценява момичетата между тринайсет и седемнайсет, които осъзнават, че външната красота е преходна. Наградата е две хиляди и петстотин долара и месечна колонка във вестник „Майн Дейли Нюз“.

Оливия се усмихна. Точно заради това толкова много искаше да спечели конкурса. Колонката й помогна да си осигури мястото на стажантка в „Блясък“, след като завърши колежа.

— Аз нищо не разбирам от организирането на конкурс — призна. — Аз...

— Материалите от бившата организаторка са подредени — прекъсна я Пърл. — Ще получиш папка с всичко, което трябва да знаеш. Просто трябва да следваш нейния план. Конкурсът ще се проведе след две седмици, в деня след Свети Валентин.

— Защо предишната организаторка е напуснала само две седмици преди конкурса?

Посетителката отново се изкашля, за да си придаде важност:

— Много ми се ще да я намеря и да ѝ кажа в очите какво мисля за това, че ни заряза по този начин в такъв критичен момент. Вчера просто станала и си тръгнала, оставила ми бележка, в която пишеше, че ѝ е омръзно от зимата в Майн и отива във Флорида при един мъж, с който си пишли по интернет. Представяш ли си какво нахалство? Сякаш тази връзка ще просъществува.

— Пърл, аз...

— Твоето присъствие ще бъде стимул не само за момичетата, а и за целия конкурс. Ти не само си печелила конкурса, но си успяла да станеш изтъкнат редактор в известно нюйоркско модно списание. О, моля те, Оливия!

Оливия отпи от кафето си. Дори да ѝ се искаше да приеме, първо трябваше да види какво ще каже Зак. Кайла щеше да участва в

конкурса. А тя му беше обещала да не се доближава до нея.

— Щях лично да се заема с организацията на конкурса — каза гостенката, — но в момента съм много заета. Ще ми станат прекалено много дини под една мишница. Като отговорник по културната и развлекателната дейност трябва да организирам конкурса, но на Шелби, — така се казва организаторката беглец, Шелби Максуел — тази работа ѝ хареса много, а и се справяше с нея толкова добре, че от години не се занимавам с конкурса. Ще ми отнеме две седмици само да схвата как действа конкурсът — въздъхна Пърл за повече ефект.

— Нека да си помисля — помоли Оливия.

Пърл изръкопляска.

— Ти не ми отказваш! О, мисли по-бързо, скъпа. Момичетата наистина имат нужда от напътствия.

— Ще ти кажа утре — обеща Оливия.

— Чудесно — зарадва се Пърл.

И след бърз оглед на къщата Пърл най-сетне си тръгна. Ключарят пристигна и се захвата за работа, а Оливия имаше възможност да си помисли през това време. Конкурсът за вътрешна красота. Щеше да ѝ е много приятно да го организира. Той бе означавал толкова много за нея. Спомни си лятото, когато предложи на сестра си Айви да участва в него. Айви бе много интересен човек — напълно обсебена от криминологията. Тогава не я бе разбрала правилно. „Мислиш, че трябва да участвам, защото съм грозна?! Защото не изглеждам като теб?! Знам защо ти не искаш да участваш. Защото не притежаваш вътрешна красота! Отвътре си грозна!“ Покъсно се сдобриха.

— Не си грозна отвътре — каза ѝ Айви, а очите ѝ бяха пълни със сълзи. — Ти си един от най-добрите хора, които познавам.

Този комплимент я стъписа.

— А ти изобщо не си грозна — отговори ѝ тя, — напротив, много си красива.

— Красива неудачница — изрече Айви. — Бих предпочела да съм умна.

— Ти си много интелигентна — възрази Оливия.

Сестра ѝ притежаваше голяма вътрешна красота. Аманда също. А когато Оливия спечели конкурса, тя най-после се увери, че и тя притежава вътрешна красота.

— Аз имам дъщеря — каза си на глас. — Аз имам дъщеря! Аз съм майка!

Опита се да си спомни колкото се може повече за момичето, което бе видяла в заведението, но Кайла бе твърде далече и тя не успя да я огледа хубаво. Бе видяла косата ѝ, същата като нейната собствена, светлоруса и дълга.

— Аз съм майка — каза отново тя и затанцува от радостта, която изпълваше цялото ѝ сърце.

Вече в много добро настроение, Оливия грабна палтото и ръкавиците си и излезе. Нямаше представа кога Зак ще докара колата ѝ, така че реши да отиде до града пеша. Трябваше да купи двата си предмета, единият от тях щеше да бъде щори за банята. А ако случайно срещнеше Зак и Кайла, докато пазаруваше, още по-добре.

ОСМА ГЛАВА

Зак тъкмо се качваше в колата на Оливия, за да ѝ я закара до вилата, когато пристигна Марни с малката си червена кола. Той затвори вратата и тръгна към нея, за да не се настани и тя в колата на Оливия и да повтори онова, което се случи снощи. Въпреки че се съмняваше, че дори Марни би посмяла да го стори рано сутринта на светло.

Сексът бе невероятен и луд, както и животът му в момента. Марни бе успяла да изчисти съзнанието му от всичко, освен от онова, което правеше с него. Снощи се прибра, плати на помощничката, провери как е Кайла, а после си легна и заспа дълбоко. Точно от това имаше нужда. Без прекрасното преживяване снощи щеше да лежи буден, мислейки, чудейки се, задавайки си въпроси. Докато вървеше към Марни — красивата, сексапилна Марни — се чудеше защо не може да изпитва към нея онова, което изпитваше към Оливия. Не бе изпитвал подобни чувства към никоя друга жена. Бе изпитвал похот и страст, бе пожелавал друга жена. Но онова лудо чувство „бих умрял заради теб“ никога не бе почувстввал в душата си отново. До вчера, когато видя отново Оливия в Блубери. В първия момент бе изненадан и шокиран, след това се уплаши какво можеше да причини това на дъщеря му, но основното чувство бе все същото сърцебиене, вълнение, което можеше да сравни само с онова, което чувствуваше към дъщеря си.

— Реших да ти донеса кафе и пресни кифлички — каза Марни, след това го целуна страстно по устните.

— Много ти благодаря. Благодаря ти и за снощи — отвърна той.

— Виж какво, Зак. — Тя погледна колата на Оливия. — Наистина трябва да говоря с теб. Или имаш гости?

— Не. Оливия остави колата си тук снощи, когато дойде, след като заварила вилата разбита. Аз я закарах до тях и й обещах тази сутрин да ѝ закарам колата.

Лицето ѝ се помрачи.

— Не бъди глупав, Зак. Отивай на работа. С удоволствие ще й закарам колата. След това тя ще ме върне до града.

Той знаеше, че на Оливия това никак нямаше да й хареса.

— Искам да говоря с нея за нещо много важно, така че...

— Между вас двамата има нещо, така ли е? — попита тя, присвила очи. — Ако ми изневеряваш, Зак Арчър, ще... — Замълча, а изражението ѝ отново се промени. Стана по-благо, по-меко.

— Какво ще направиши? — попита той.

— Ще бъда съсипана. Ето какво. Затова хайде да отидем някъде и да поговорим?

Той я погледна, след това я поведе към отопления сайвант, в който бе направил гимнастически салон на Кайла.

На горния етаж имаше отоплено таванско помещение с удобен диван, бюро със стол, както и маса със столове.

Седнаха на дивана, сложиха чашите с кафето и кифличките на ниската масичка пред тях. Личеше си, че през главата на Марни минават какви ли не въпроси, без съмнение, отнасящи се до Оливия.

„Ние наваксвахме изгубеното време в «Баркър»...“

— Просто искам да знам, че всичко между нас е наред — каза Марни. — Изведнъж се появява тази жена и ти започваш да се държи различно.

— Нещата между нас са си наред, Марни — увери я той и погали ръката ѝ.

Тя потърси погледа му.

— Оливия бивше гадже ли ти е?

Той кимна и отхапа от кифличката, за да не му се наложи да обяснява по-подробно.

Тя отвори широко очи.

— Тя е майката на Кайла, нали?

Косите им са еднакви.

— Марни, съжалявам, но не съм готов да отговарям на каквито и да било въпроси за Оливия. С нея имахме връзка в миналото, това е всичко, което мога да ти кажа засега. Ясно?

— Ясно. — Но тя изобщо не изглеждаше доволна. Сложи ръка на катaramата на колана му. — Какво ще кажеш за малко сутрешно удоволствие? — попита. Преди да е успял да мигне, езикът ѝ вече беше в ухото му.

— Виж — взе ръката му и я пъхна под ризата си — не нося бельо.

„О, Марни! — помисли си той. — Не прави това. Не бива да се опитваш да ме задържаш до себе си съсекс.“

Тя започна да смъква ципа на панталона му. След секунди щеше да е готов да проникне в нея, без дори да се налага да се събличат. Но беше осем часът сутринта и въпреки че Кайла още спеше и може би щеше да се събуди чак след около час, той никога нямаше да позволи дъщеря му да го завари в неудобно положение.

— Кайла може да дойде да ме търси — каза на Марни, чиито ръце го галеха сладострастно. Сложи ръце върху нейните, за да я накара да спре, а тя трепна. — Защо не продължим започнатото утре вечерта — предложи той.

Тя се усмихна.

— Какво ще кажеш за тази вечер? Няма да издържа чак до утре.

— Трудно е да ти устои човек, Марни, но Кайла е малко объркана и развлънтувана покрай участието си в конкурса и мисля, че е редно тази вечер да съм си у дома.

Всъщност това бе самата истина, фактът, че не можеше да избие Оливия от главата си, също бе истина. Тя се нацупи, но изражението му сигурно е изглеждало непоколебимо и твърдо, защото тя се усмихна:

— Утре вечер тогава.

Марни бе неговото гадже. Любеше се с нея от един месец насам. Защо тогава се чувстваше толкова гузен и виновен? Защото Оливия бе в сърцето му и никога не бе излизала от там. Тринайсетте години раздяла и ужасните неща, довели до нея, не бяха променили това.

Зак усети лекия аромат на марков парфюм в колата на Оливия, докато шофираше към вилата ѝ. Преди му доставяше огромно удоволствие просто да седи до нея и да вдъхва този хубав, свеж аромат. Един от помощниците му го следваше с неговия пикап, за да не му се налага да ходи два-три километра пеша до града. Днес беше доста студено. Помощникът му щеше да го изчака, което означаваше, че срещата му с Оливия трябваше да е съвсем кратка. Радваше се, че има повод да я види тази сутрин. Независимо че снощи бе заспал лесно и бързо — благодарение на Марни — няколко пъти се бе събуджал, бе се въртял, мислеше, че тя е съвсем сама в къщата, на огледалото бе

надраскано ужасно послание, няколко глупави статуетки бяха изпощрени.

Това бе предупреждение. За какво я предупреждаваха — той нямаше никаква представа. На кого му пушкаше, че Оливия Седжуик е в града? Тя не беше идвала от десет години, за да подразни когото и да било. Оливия бе права: в това нямаше логика.

Тъкмо спря пред къщата, когато тя излезе. Той слезе от колата ѝ, никак не му хареса начинът, по който реагира, когато я видя. Не само красотата ѝ го караше да замре на място, а и нейното изльчване, ако можеше да използва тази дума, нейната увереност, интелигентността ѝ, одухотвореният ѝ поглед. Мнозина биха описали Оливия като глезната дъщеря на Седжуик, но Зак познаваше истинската ѝ същност. Дори опакована в дебелото си палто, тя бе ужасно секси.

— Точно навреме — каза той. — Да не би да възнамеряваше да ходиш пеша до града?

Тя кимна.

— Днес е по-студено, отколкото си мислех. — Погледна към пикапа на Зак. — Някой те чака, за да те закара до вас ли? Надявах се да говоря с теб за нещо много важно.

Той я погледна.

— Един от помощниците ми. Ще му кажа да тръгва към офиса. Ти ще ме закараши. Ще разговаряме по пътя.

— Добре.

Той отиде до пикапа, каза нещо на человека зад волана, който след това тръгна.

— Извика ли ключар? — попита Зак, докато сядаше на мястото до шофьора в колата ѝ. Оливия закопча колана си.

— Дойде и смени ключалката. Сега се чувствам много по-добре. Доколкото е възможно при тези обстоятелства. — Тя замълча за миг. — Зак, искам да обсъдя нещо с теб. Свързано е с конкурса за вътрешна красота.

Той я погледна.

— Какво за него?

Оливия излезе от алеята пред къщата и потегли по улицата.

— Една жена от управата на града ме попита дали съм съгласна да организирам конкурса, тъй като организаторката ги е напуснала

просто ей така. Казах ѝ, че ще си помисля и ще ѝ се обадя. Решението ми зависи от твоя отговор.

— Ти искаш ли да го организираш? Това е доста работа.

— Ами, наясно съм с подробните около конкурса, а Пърл, жената от управата на града, смята, че понеже съм редакторка в „Бляськ“, ще помогна и дори ще насърча спонсорството от местни бизнесмени. Но главното е, че по този начин ще имам възможност да опозная Кайла. Той кимна.

— В такъв случай трябва веднага да ѝ кажем, че си нейна майка. Без никакви лъжи, само истината. Не искам да се запознае с теб като организаторката на конкурса, а после да разбере, че всъщност си отдавна изгубената ѝ майка.

Лицето на Оливия грейна.

— Съгласна съм.

— Ще ѝ кажем още тази вечер. Мисля, че трябва да го направим на нейна територия. Ще можеш ли да дойдеш на вечеря? В седем?

— Би било страхотно — отвърна тя.

Той нямаше представа как ще реагира Кайла, но беше благодарен, че обстоятелствата са го принудили да действа решително.

Оливия влезе в ресторантчето за бързо хранене. Установи, че всички я гледат втренчено. Блубери бе малко градче и не привличаше туристи посред зима. Не познаваше повечето посетители на заведението. Бе идала тук само по две седмици в годината. А със сестрите си рядко слизаха в града. През повечето време си стояха у дома или ходеха на частния плаж зад вилата.

Поръча си чаша кафе и кифличка със сирене.

— Нова ли си тук? — попита сервитьорката, красива млада жена.

— На гости съм — отговори Оливия.

— На кого си на гости? — попита сервитьорката.

— Много си любопитна — скара ѝ се друга сервитьорка, по-възрастна жена, която отпрати по-младата.

Тя се обърна към Оливия и като ѝ подаде кафето и кифличката, каза:

— Съжалявам, скъпа.

Оливия се усмихна.

— Няма нищо.

На тръгване видя Марни да излиза от лъскавата си червена кола. Не изглеждаше никак щастлива. Когато забеляза Оливия, изражението ѝ веднага се промени.

— Оливия — изрече с най-милия си и нежен глас. — Как спа снощи? Преди малко се отбих до вас да видя как си прекарала нощта, но не те намерих у дома. Сега знам защо! Искаш ли да закусим заедно?

Оливия взе плика с готова храна за вкъщи от ресторантчето.

— С удоволствие, но току-що си взех храна за вкъщи, а и имам уговорена среща. Някой друг път.

Този път Марни не бързаше да се усмихне.

— Разбира се. Някой друг път. Разочарована съм, разбира се. Много ми се щеше да си поговорим за Зак.

— Да си поговорим ли? — повтори Оливия.

Другата жена се засмя.

— Бившето и настоящето гадже. Въпреки че сте били тийнейджъри, когато сте излизали, и то само няколко седмици? Знам за краткия ви летен флирт, който не може да се сравни с нашата сериозна връзка, но все пак смятах, че ще е забавно да поговорим по работа.

Летен флирт... Така ли ѝ е описан Зак тяхната връзка? Наистина ли връзката на Марни и Зак бе сериозна? Или Марни просто я измъчваше? „О, за бога“ — помисли си Оливия. Не че имаше някакви права над този мъж. Ако тя беше на мястото на Марни, и тя щеше да се почувства застрашена. Старото гадже се връща в града — а Марни не знаеше и половината от истината — разбира се, че настоящото гадже ще се притесни.

— Ами — продължи Марни, — ако си свободна тази вечер можем да излезем само двете, по женски. — Изражението ѝ стана злобно и тя се наведе по-близо. — Ще ти разкажа подробно за снощи. След като си тръгнах от твоята вила, се отбих у Зак, за да му върна тениската, която си забрави у нас предишната вечер и, боже мой, дори не успяхме да излезем от колата. Добре де, знам, че това е прекалено интимно, но все още усещам волана върху гърба си. — Тя се засмя и разтри гърба си.

„Прекалено много информация, Марни.“

Оливия се запита дали това е вярно.

— Много ми се искаше да вечеряме заедно, но вече имам други планове.

— Друг път тогава — каза Марни.

— От колко време излизате със Зак? — не успя да се стърпи Оливия.

Трябаше да се овладее. Първо, не искаше да знае. Второ, говореше за Зак зад гърба му, което не бе редно. И трето, по този начин наливаше вода във воденицата на Марни.

Но не можа да устои на изкушението.

Другата жена се засмя.

— Чакай да видя. Заедно сме от малко преди Коледа. Значи около месец. Тази година празниците бяха прекрасни. Зак и Кайла дойдоха у нас за Бъдни вечер, а след това прекарахме Коледа и Нова година заедно като истинско семейство. Няма да се учудя, ако ме изненада с годежен пръстен за Свети Валентин.

По гърба на Оливия полазиха тръпки. Чак толкова ли беше сериозно?

— Със Зак говорили ли сте за годеж? — попита. Може би Зак и Марни са говорили да слеят семействата си в едно. Може би Марни е играла ролята на майката за Кайла през последния месец.

Може би, може би, може би. Беше глупаво да предполага и да гадае. Трябаше просто да попита Зак какво става. Проблемът бе, че нямаше право да го прави. Да, Кайла бе нейна дъщеря. Оливия бе пропусната целия живот на Кайла до този момент, но не по своя воля. Но не можеше просто да влезе в света на Кайла след тринаесет години и да поиска да бъде майка. Нещата не ставаха така.

Марни погледна часовника си:

— О, трябва да тръгвам. Нека се уговорим скоро да се видим.

Оливия се засмя, а Марни влезе в ресторантчето.

Интересно, отговорът на Марни бе доста уклончив. Оливия се съмняваше, че са говорили за годеж, иначе тя щеше да й каже. „Все още усещам волана в гърба ми...“

Което означаваше, че тази история с „не можехме да излезем от колата“ по всяка вероятност бе истина, помисли си. Стомахът й се сви.

Оливия пресече булеварда, поглеждайки назад към ресторантчето. През витрината видя, че Марни я наблюдава.

Това я уплаши. Може би тя й бе устроила снощното посрещане изненада в Блубери. Или пък Джоана, помисли си, минавайки покрай

магазина за пуловери. Надникна и видя, че Джоана сгъва пуловери. Жената не изглеждаше щастлива.

Оливия си спомни думите на Пърл: „Негова годеница ли? Той излизаше с различна жена всеки път, когато дойдеше тук...“.

Според нея не бе възможно една жена да си помисли, че е единствена за мъж, известен като голям женкар. Джоана или бе объркана и вярваше в онова, в което ѝ се искаше да повярва, или Уилям бе изключително добър лъжец. Оливия знаеше, че последното е самата истина.

Студеният вятър се засили и тя закопча палтото си. Мина покрай един пикап — не беше на Зак — и веднага си представи Марни в Зак на шофьорското място.

Стисна очи, за да прогони това видение.

„Съредоточи се, Оливия — каза си. — Трябват ти щори за банята. Трябва да купиш нещо, което да занесеш на тазвечерната вечеря. Десерт?“ Погледна през улицата. През няколко магазина от хлебарницата и универсалния магазин имаше железарски магазин. Поне нямаше да има проблем с касовите бележки за днес. Влезе в железарския магазин и се опита да прецени размерите. Струпаха ѝ се толкова много неща тази сутрин, че забрави да вземе мерките. Сложи тежкия кашон в колата си и продължи пеша по булеварда. Чудеше се какво да допринесе за вечерята със Зак и Кайла. Определено трябваше да е нещо сладко. И да го направи сама.

„Ще ми се да знаех какво обича Кайла. Дори не знам към какво е алергично собственото ми дете.“

Пай с шоколадов крем и ябълков пай бяха любимите ѝ десерти, а и изглеждаха безопасни, така че влезе в универсалния магазин и напълни кошницата с всичко необходимо.

Докато оглеждаше сладоледите, забеляза жената и се обърна. Никога преди не я бе виждала, но тя бе вперила поглед в нея, изражението ѝ бе... гневно? Не, това не бе съвсем вярно. Не можеше точно да го определи. Тя бе около трийсет и пет годишна, привлекателна, но бе облечена като тийнейджърка в късо розово яке и пътно прилепнали дънки с капси и бродерия, с която бе написано „Гореща!“ върху джобовете. Беше с дълга до раменете руса коса. Бе вдигнала кичур коса над ухото си с шнола.

— Здравейте — поздрави я Оливия, опитвайки се да се усмихне.

Жената не отговори. Просто се обърна и си тръгна. Оливия отстъпи крачка назад, за да види къде отива. Жената напусна универсалния магазин и тръгна по улицата.

„Страховито“ — помисли си Оливия. Може би е жена, с която е излизал баща ѝ и също като Джоана бе нахална, безсърдечна използвачка.

„Да, скъпо татенце, всичките ми мечти се сбъдват, няма спор“ — помисли си тя, докато носеше кошницата с продуктите си към касата на магазина.

Замръзна на място. „Всичките ти мечти ще се сбъднат...“

Единствената ѝ мечта бе със Зак да избягат заедно и да отгледат бебето си.

Баща ѝ е знаел, че Зак и Кайла живеят в Блубери. Той с години бе пращал пощенски картички на Кайла за рождения ѝ ден и за Коледа от името на Оливия. През всичките тези години Уилям Седжуик е знаел къде живеят те.

Защо бе решил да не казва истината на Оливия? А защо го направи точно сега? След като вече не беше между живите? Не е искал да се изправи лице в лице с последиците от онова, което бе сторил?

Оливия не можеше да си представи, че го е интересувало дали някой му е сърдит или не. Може би се е уплашил от правосъдието?

Оливия, отново изпълнена с въпроси без отговори — и без начин да ги намери — сложи тежката си кошница на касата. Смяташе да посети дома за бременни тийнейджърки, в който бе прекарала седем дълги месеца. Щеше да поговори с един лекар и една медицинска сестра. Тринайсет години не са чак толкова дълго време. Имаше голяма вероятност и двамата все още да работят там.

Колко ли беше платил за лъжите си, запита се тя, докато касиерката маркираше покупките ѝ. Предположи, че доста.

Грижливо прибра касовата бележка в портмонето си и тръгна към колата. Спря на място още преди да е стигнала до нея.

На стъклото на предната врата бе написано с маркер „Богата кучка“. Две от гумите бяха спукани — откъм страната на пътника. Злосторникът явно се бе скрил зад живия плет, който ограждаше тази част от паркинга. Веднага се сети за горещата блондинка от универсалния магазин. Както и за Марни, и за Джоана.

„Коя от вас направи всичко това? Или пък е дело на някой, който все още не ми е показал точно какво мисли за мен?“ По-скоро ядосана, отколкото уплашена, тя извади мобилния си телефон и се обади в полицията. Поиска да разговаря с полицая, който бе идвал във вилата ѝ предишната вечер.

— Някой определено не ви харесва — каза полицая. — С какво сте ядосали някого до такава степен?

Глупак.

— Не съм направила абсолютно нищо — отговори тя.

— Е, явно сте вбесили някого.

— Мислех, че аз съм жертвата — сопна му се Оливия.

— След няколко минути ще изпратя някого — обеща полицаят и затвори телефона.

Нямаше да се учуди, ако се окаже, че „загриженият“ полицай е братовчедът на Марни.

ДЕВЕТА ГЛАВА

Зак много се зарадва, когато се прибра вкъщи след работа и видя, че Кайла си пише домашните. Той взе учебния материал от директорката и предупреди Кайла, че ако не си научи уроците, няма да участва в конкурса за вътрешна красота.

— Уха, пица! — възклика тя, щом видя двете големи кутии, които бе оставил на кухненския плот. — Лелеее, сигурно си много гладен.

— Всъщност ще имаме гости за вечеря. — Той отиде при нея.

— Не пак Марни и гаднярката Бри — погледна го гневно тя.

Зак спря на място.

— Кайла!

— Съжалявам — каза тя, без наистина да се разкайва.

Би трябвало да добави още един ден наказание за този месец, но имайки предвид бомбата, която щеше да избухне тази вечер и щеше да промени живота й, не можеше да ѝ причини и това.

— А, не, този път няма да идват Марни и Бриана. Става дума за жената, която видя вчера сутринта в града, онази с русата коса...

— Хубавицата — вдигна поглед тя. — Сега с нея ли се срещаш? Заряза Марни заради нея ли?

„Чувствам се страшно неловко“ — помисли си Зак. Чувстваше се неловко от постоянните въпроси на Кайла и със сигурност от чувствата и въпросите, които предстоят тази вечер. Затова реши да купи пица, вместо да сготви нещо изискано. Тази вечер повече ще говорят, отколкото да се хранят.

— Не, не излизам с нея — отговори той. — Ела да ми помогнеш да сложа масата, моля те.

Изненада се, че тя веднага скочи и отиде в кухнята, за да вземе сребърните прибори и чиниите.

— Защо си я поканил на вечеря?

Зак се сепна. Трябваше да каже истината на Кайла още сега, преди Оливия да е дошла. Дъщеря му заслужаваше да чуе истината за

себе си от него — да я научи в присъствието на Оливия щеше да ѝ дойде твърде много. Освен това ще ѝ трябва известно време, за да възприеме чутото.

— Миличка, трябва спешно да се обадя по телефона. Можеш ли да довършиш масата?

Тя кимна и се захвани за работа, а Зак излезе навън с мобилния си телефон. Набра домашния номер на Седжуик, номер, който не бе забравил през всичките тези години. Беше го набирал само единствен път. Тогава бе едва на седемнайсет години и много влюбен. Крал Седжуик бе попитал как се казва.

— Арчър? Името не ми говори нищо — беше отбелязал Уилям.

— Баща ми е механик в сервиза на Джо.

Беше настъпила тишина. А след това:

— Не се обаждай тук повече. На Оливия не ѝ е позволено да има гадже, докато ми е на гости.

Така бе протекъл първият му и единствен разговор с Уилям Седжуик. Всъщност бе разговарял с него само още веднъж, когато бе научил, че има дъщеря. Когато лакеят на Уилям му я бе донесъл и връчил.

Зак крачеше напред-назад из предния двор. Надяваше се Оливия още да не е тръгнала.

— Ало?

— Оливия — каза той. — Радвам се, че те хванах. Виж, мисля, че ще е по-добре първо аз да кажа на Кайла коя си. През целия ѝ живот сме били само двамата с нея и да ѝ сервирам истината в твоето присъствие, ми се струва неподходящо. Преди не се бях сетил за това.

— Вярно е — съгласи се тя. — Мисля, че си прав.

— Дай ни един час — помоли я той. — Мисля, че след като чуе истината, ще пожелае да те види, дори и да е само за няколко минути. Ще иска да се увери, че си истинска.

— Напълно съм съгласна с теб — отвърна Оливия. — Това говори много за теб като баща.

Той замълча за момент.

— Ще се видим по-късно тогава. — Прибра телефона в джоба си, пое си дълбоко въздух и влезе вкъщи. Отдавна не се бе чувстввал толкова притеснен. „О, боже!“ — помисли си, когато влезе в трапезарията и видя какво е направила Кайла. Беше запалила свещи на

масата. Беше сложила дантелена покривка. Беше намалила осветлението. Беше облякла рокля. А косата ѝ, която обикновено падаше върху лицето ѝ, беше вдигната с красива шнола.

— Кайла, искам да те попитам нещо. — Той я хвана за ръка и я заведе във всекидневната. Седнаха на дивана.

— Какво, татко?

— Повече от ясно е, имайки предвид как си подредила масата и външния ти вид на добро момиче, че се надяваш тази вечер да означава, че Марни е извън играта и че вече в живота ми има нова жена.

— Толкова ли си личи? — усмихна се тя.

Той нежно я погали по главата.

— Да. Но има едно огромно „но“. Да речем, че си падам по жена, която не е Марни. Да речем, че ние — която и да е тази жена — решим да станем гаджета. И с тази връзка ли ще имаш проблеми? Или проблемът ти е само Марни?

Тя сведе поглед.

— Не знам — отвърна и очите ѝ се напълниха със сълзи. — Ти си всичко, което имам. Не искам да те деля с никого.

Той я прегърна и я погали по меката коса.

— Миличка, много добре знам това. Найстина е така. Знам, че сигурно ти е много трудно. Виж какво, трябва да ти кажа нещо. Нещо много важно.

Тя избърса очите си.

— Какво?

— Става дума за майка ти.

Кайла впери поглед в него.

— Какво за майка ми?

Започна се. Той погледна дъщеря си, скъпото му момиченце. Знаеше, че е на път да промени живота ѝ за по-добро, но за едно тринайсетгодишно момиче това щеше да е истински шок.

— Кайла, жената, с която ме видя да разговарям вчера, тази, която ще ни дойде на гости тази вечер... Тя е твоята майка.

Тя остана с отворена уста.

— Тя е моята майка?

Той поклати глава.

— Оливия Седжуик.

Кайла скочи и го зяпна.

— Върнала се е за мен?

Той хвана ръката ѝ.

— Миличка, оказа се, че през всичките тези години тя изобщо не е знаела, че си жива...

— Какво? — прекъсна го Кайла. — Та нали тя ме е родила!

— Ще ти разкажа една история, истинска история, по-голямата част от която чух едва вчера. Знам, че ще имаш много въпроси, питай за всичко.

Тя си пое дълбоко въздух и впери поглед в него, докато ѝ разказваше за връзката си с Оливия, а после за онова, което Уилям Седжуик бе сторил.

— Казали са ѝ, че съм мъртва? — прошепна момичето. — О, боже господи!

— А на мен ми казаха, че майка ти не иска да има нещо с нас. Което не е било истина. Оливия ме обичаше. Обичала е и теб.

Кайла покри лицето си с ръце и се разплака. Той я прегърна.

— Радвам се, че оня, как му беше името, е мъртъв! — извика тя.

— Заслужава да е мъртъв.

— Миличка, Олив... — майка ти — ще дойде след около половин час. Готова ли си да се срещнеш с нея? Или да я помоля да дойде утре?

— Тя добра ли е?

— Вчера я видях за първи път след тринайсет години, Кайла. Когато бяхме заедно, беше много добра и мила. Тогава бях лудо влюбен в нея.

— Боже, боже, боже! — възклика Кайла, обикаляйки нервно из стаята. Първо се усмихна, после избухна в плач. След това отново започна да се смее. После започна отново нервно да повтаря: — Боже! Боже!

— Кай? Добре ли си?

— Аз имам майка! — Беше по-щастлива от всякога, никога не я бе виждал толкова щастлива. — Имам майка!

Тя се хвърли в обятията му, той я прегърна силно, докато тя продължаваше да плаче, да се смее и да повтаря: „Имам майка! Имам майка като всички останали“.

„О, Кайла!“ — помисли си той и сърцето му се сви.

На вратата се звънна и Кайла пребледня.

— Не съм готова! Кажи ѝ да дойде след половин час. Не съм готова! Не, чакай малко. Готова съм. Добре ли изглеждам?

— Много си красива, Кайла — увери я.

Тя се усмихна, пое си дълбоко въздух и го придружи до вратата. Но на прага не бе Оливия, а Марни.

— Кайла! Колко си красива! — възклика Марни, веднага впери поглед в трапезарията и подредената маса.

— Гости ли чакате? — попита тя с присвити очи.

— Оливия Седжуик ще дойде на вечеря — отговори Зак.

Изражението на Марни премина от болка в яд само за няколко секунди.

„Просто чудничко“ — беше един от любимите ѝ изрази.

— Е, не искам да ви се натрапвам — нерешително изрече. Но нямаше да последва покана и тя да се присъедини към тях.

— Ще ти се обадя по-късно, Марни — каза Зак.

Тя се наведе и притисна гърдите си към него.

— Моля те, направи го — прошепна в ухото му и пъхна езика си в него. Понякога горещият ѝ дъх влизаше навътре и го възбудждаше. Сега обаче изобщо не му подейства. Той мразеше да се преструва, а сега имаше чувството, че прави точно това, но не можеше да дръпне Марни настрани, да ѝ каже истината и да я увери, че нищо между тях не се е променило. Не знаеше дали всичко няма да се промени. Точно сега не бе сигурен в абсолютно нищо. Марни потегли и в края на улицата се размина с кола, която той не разпозна. Зад волана беше Оливия. Надяваше се да не е имало друг инцидент.

— Ето я, идва — каза Зак. — Готова ли си?

Кайла кимна.

Разговорът източи Кайла. В десет часа вече беше заспала на дивана. Оливия ѝ разказа всичко: как е разбрала, че е бременна, реакцията на баща ѝ, дома за неомъжени девойки, това, как е смятала, че Зак я е изоставил, и как са ѝ казали, че бебето ѝ се е родило мъртво. В началото Кайла бе ядосана и гневна, а след това се бе разплакала:

— Как е могъл собственият ти баща да направи подобно нещо? Не го ли мразиш?

„Много добър въпрос“ — помисли си Оливия.

— Все още трябва да обмисля чувствата си към него и към онова, което е сторил.

— Е, аз пък трябва да обмисля чувствата си към майка ми — отбеляза Кайла. — Така че те разбирам много добре. Не си ли много, много ядосана на баща си? — попита я Кайла. — Имам предвид, как въобще е възможно да не си му направо бясна?

— Знаеш ли какво, Кайла? — отвърна ѝ Оливия. — Едно чувство надделява над всички останали: щастието, че си жива.

Кайла се усмихна. Това бе предостатъчно за една вечер. Когато Оливия се върна от кухнята с двата пая, дъщеря ѝ вече спеше на дивана. Зак я занесе на ръце до стаята ѝ на втория етаж, а Оливия ги последва, сърцето ѝ биеше лудо.

— Може ли аз да я завия? — попита. — За първи път?

Той се усмихна.

— Давай.

Тя приседна на ръба на леглото и дръпна розовата завивка, а после впери поглед в Кайла и я погледа как диша за минута-две, как гърдите ѝ се издигат и спускат.

„Ти си моя дъщеря“ — помисли си тя, възхищавайки се на лицето на Кайла, на чертите ѝ, които бяха комбинация от тези на Зак и нейните. Имаше очите на Зак и носа на Оливия. Усмивката на Зак и косата на Оливия. Усети прилив на много силна любов, толкова силна, че от очите ѝ потекоха сълзи.

— Толкова съжалявам, че пропуснах детството ти — прошепна.

— Толкова съжалявам, че не бях до теб. И че си живяла с мисълта, че не те искам.

Усети, че една силна ръка докосва рамото ѝ, и се обърна. Зак стоеше до нея.

— Сега си тук. Това е важното. Днес и за въдеще.

Тя само кимна.

— Благодаря ти, Зак. Сигурно и на теб никак не ти е лесно. След тринайсет години да започнеш да делиш дъщеря си с друг човек.

— Винаги съм желал точно това, Оливия — каза той. — И Кайла да има майка. Как бих могъл да не искам това за нея?

Тя се усмихна и отново погледна Кайла, която бе прегърнала с една ръка плюшения си Мечо Пух.

— Знам, че утрешният ден ще донесе много въпроси и съм готова да им отговоря.

— Разговорът ти с нея мина много добре — отбеляза Зак. — Това е страхотно начало. Тя реагира много по-добре, отколкото си мислех.

Оливия все още не можеше да повярва, че всичко това е истина. Беше разговаряла със собствената си дъщеря. Нейната дъщеря. И на двете щеше да им трябва време да се опознаят, да се обикнат. Когато Оливия застана на прага на дома на Зак тази вечер, с Кайла се гледаха цяла минута, изучавайки лицата си, телата си, израженията си, маниерите си. Бяха пропуснали толкова много. Оливия неохотно стана от леглото и със Зак излязоха от стаята. Докато слизаха по стълбите, тя каза:

— Зак, днес имах още един инцидент.

— Имах лошо предчувствие, когато те видях да идваш с друга кола — отговори той. — Мислех да те попитам какво е станало, но покрай Кайла съвсем ми излезе от ума. Какво стана?

— Някой спука гумите и написа на предното стъкло на колата ми поредното гадно съобщение. Този път то гласеше: „Богата кучка“.

Зак поклати глава.

— Това е пълен абсурд. Кой си прави подобни детински шаги?

— Може би е Джоана. Каза ми, че с баща ми били сгодени, но според Пърл, която е голяма клюкарка, когато е идвал тук, баща ми се е срещал с различни жени.

— Е, това не се случваше често. Аз със сигурност не съм го засичал из града. Освен това често минавам покрай вилата му и никога не забелязах признания на живот.

— Значи Джоана живее в някакъв въображаем свят?

Зак сви рамене:

— Изобщо не я познавам.

— Има още един човек, за когото се сетих — започна Оливия. Колебаеше се дали въобще да му каже. — Виж какво, Зак, чувствам се много неудобно, че изобщо подхванах тази тема, но Марни, изглежда, никак не ме харесва.

Той поклати глава.

— Да, съгласен съм с теб. Не знам дали е способна да съсипе антрето на къщата ти и колата ти обаче. Не е в неин стил. Виждал съм я бясна, но не мисля, че е способна на подобно нещо.

„Вероятно не е смятала, че връзката ви е застрашена“ — искаше й се да му каже, но Зак отиде в кухнята, за да направи кафе. По-добре повече да не споменава Марни. След няколко минути той се върна с две чаши кафе. Сложи ги на холната масичка, а след това седна до нея на дивана. Беше толкова близо, че бедрата им щяха да се докоснат, ако тя се наклонеше съвсем малко. Което тя нямаше намерение да направи, разбира се. Но определено й се искаше. Той я погледна и Оливия си помисли, че се кани да се наведе и да я целуне, но той не го направи. Зак взе чашата и отпи от кафето. „Много ми се иска да ме целуне. Повече от всичко друго на света“ — осъзна тя. Това бе първото момче, което бе обичала истински. Раздялата им не бе по тяхно желание. Те мълчаха известно време. Тя се чудеше дали и той си мисли същото.

— Наистина ми се иска да разнища нещата и да разбера кой ти оставя тези ужасни послания — каза той. Явно не си мислеше същото като нея. Но загрижеността му я трогна. — Ще се отбия до полицейския участък и ще се опитам да разбера как върви разследването.

— Благодаря ти, Зак. Освен това имах много странна среща днес в универсалния магазин. Една напълно непозната жена ме гледаше със страшна неприязнь, а когато я поздравих, се обърна и си тръгна. Десет минути по-късно колата ми бе съсипана. — Оливия описа жената, доколкото можа да си я спомни.

— Прилича ми на Жаклин Маккорд — рече Зак. — Като деца бяхме съседи. И нейното семейство не бе пример за морал. Бях единайсет или дванайсетгодишен и наблюдавах как различни момчета влизат и излизат от стаята ѝ през прозореца. На шестнайсет забременя и заряза гимназията. След това не видях около къщата ѝ да се навъртат момчета. Бях на шестнайсет, тя се появи в спалнята ми и ми каза, че мога да правя с нея каквото си поискам. Тя е с четири години по-голяма от мен. Нямам представа защо хареса мен, един гимназист. Казах ѝ, че си имам гадже, и тя побесня. — Той поклати глава.

— Какво стана?

— Отвърна ми, че една ученичка на моята възраст не би могла да ме задоволи като нея, една вече почти зряла жена. Вдигна пуловера си и ми показва гърдите си. Смяташе, че няма да мога да устоя на изкушението. Затова ѝ казах, че никога не бих изневерил на гаджето си, а тя ме нарече загубеняк и си тръгна. Това се повтори поне

десетина пъти, преди да напусна Блубери. Когато след пет години се върнах заедно с Кайла, тя направи всичко възможно, за да се сближи с мен — предлагаше услугите си като детегледачка на Кайла, винаги носеше вечеря. Веднъж стигна дотам, че дойде облечена само с шлифер и каза: „Само това ми остана, за да те съблазня“, и разтвори шлифера си. Бе чисто гола.

Оливия си спомни колко красива и привлекателна е Жаклин дори с онова смъртоносно изражение.

— А ти как реагира?

— Загърнах я с шлифера и й казах, че я смятам за много красива жена, но не мога да се обвържа с нея, още повече че имам петгодишно дете, започвам кариерата си и че я уважавам и не бих си позволил да се възползвам от нея. Точно тогава нещата станаха много грозни. Започна да крещи, че след като съм се върнал с диплома от колеж, се мисля за нещо повече от нея. Отне ми доста време да я успокоя.

— Говорили ли сте оттогава?

— Винаги съм мил и любезен с нея, когато я видя в града, но тя ме поглежда с премрежен поглед и отминава.

Оливия отпи от кафето си.

— Е, ако погледна мен така злобно само защото ме е видяла да разговарям с теб, сигурно убива Марни с поглед.

Зак се усмихна.

— Така е. Но Марни не се бои почти от нищо. Отиде при Жаклин още щом тя си позволи да я огледа и й даде да се разбере.

— Значи Марни е огън жена?

Зак се облегна на дивана.

— Трудно ми е да кажа. Нямам никаква представа. С Марни сме гаджета, Оливия. Излизаме вечер, ходим на кино, на ресторант. Не се вбесява лесно. — Той замълча за момент. — Виж какво, Оливия, мисля, че е редно да ти кажа, че с Марни сме двойка. Никога не сме говорили за сериозна връзка, но се виждаме няколко пъти в седмицата. Бяхме заедно миналата вечер, след като си тръгнах от твоята вила.

— Знам — лекичко му се усмихна тя. — Всъщност Марни ми го каза — цитирам дословно — „усещам волана на гърба си“.

Зак бе направо шокиран.

— Тя ли ти го каза?

— Срещнах я тази сутрин.

Той поклати глава.

— Защо е обсъждала интимния ни живот с човек, с когото се е запознала предишната вечер?

— Мисля, че иска да ми каже, че ти си неин.

Той въздъхна:

— Не знам дали съм неин. В момента не знам нищо.

— Разбирам те. Бръщенето ми сигурно много те е изненадало.

Той я погледна.

— Така е, Оливия.

За момент и двамата замълчаха.

— Зак, ако нямаш нищо против, бих искала утре да прекарам известно време с Кайла. Може да я изведа навън за закуска и да ѝ кажа, че ще организирам конкурса за вътрешна красота. — Тя замръзна. — О, не. Конкурсът. Трябва да кажа на Пърл, че съм майка на Кайла. Не знам дали ще ми позволи да го организирам при тези обстоятелства.

— Е, да видим какво ще каже. Та ти не си сред журито. А да закусите с Кайла е страховта идея. Не е нужно да идваш много рано. Тя е отстранена от училище за няколко дена.

— Спомена това в „Баркър“. Какво е направила?

— Хванали я да пуши — за втори път.

— Да пуши! — Оливия не можеше да повярва. — Да пуши на тринайсет?

Зак въздъхна.

— Проведохме дълъг разговор. Наказана е да си стои вкъщи за трети или четвърти път този месец. Конкурсът за вътрешна красота дойде в най-подходящия момент. Мисля, че много ще помогне.

Оливия кимна и отпи от кафето.

— Представям си колко е трудно да се отглежда една подрастваща девойка. Съгласна съм, че конкурсът ще се отрази добре на Кайла. Момичетата наистина трябва да се замислят сериозно кои са в действителност. А за едно младо момиче, което току-що е започнало да формира идентичността си, не би могло да му се случи в по-подходящ момент.

И двамата се замислиха, а след това Зак стана, за да напълни отново чашите. Трета чаша кафе определено щеше да ѝ дойде прекалено много, но би използвала какъвто и да е повод, за да не си тръгне. Беше в тази стая, в тази къща със Зак, с дъщеря си — нейната

дъщеря! — която спеше горе — беше като сън, от който не искаше да се събужда.

— Можеш да останеш да спиш в стаята за гости, ако не искаш да се прибираш във вилата — предложи Зак, сякаш прочете мислите ѝ. — Два инцидента за толкова кратко време — няма да съм спокоен, ако си съвсем сама там.

Беше толкова изненадана, че го е грижа за нея, че едва не изпусна чашата. Той седна до нея на дивана и я хвана за ръката. Толкова ѝ беше приятно ръката му да докосва нейната. Затвори очи, за да се наслади на чувството, а после усети устните му върху своите. Отвори очи и с удоволствие откри, че не си въобразява, че не сънува. Той устоя на погледа ѝ, давайки ѝ възможност да каже „не“.

— Сигурно съм полудял — каза той. — Нещата и без това са достатъчно объркани. Истината е, че от два часа имам желание да те целуна.

— Аз също — прошепна тя.

— Спомням си първата ни целувка — изрече той. — На плажа, през нощта. Топлият юлски вятър разпиляваше косата ти. Смятах те за най-красивото момиче, което някога съм виждал.

Тя се усмихна, образът на седемнайсетгодишния Зак изникна в съзнанието ѝ.

— И аз си мислех същото за теб.

— Не можех да повярвам, че наистина ме харесваш. Можех да ти предложа единствено себе си, нищо друго, затова предположих, че ме харесваш заради самия мен.

Тя се засмя.

— Така беше.

А после го целуна нежно, нерешително. Даваше му време да промени решението си, да ѝ каже, че е пълна лудост да правят това точно сега. Но той пълзна ръката си през кръста ѝ, придърпа я поблизо до себе си, гърдите му се притиснаха в нейните. Целуна я така, както го правеше преди, с цялата си страсть, която таеше в себе си. Тези страстни целувки винаги водеха доекс.

Той се отдръпна и я погледна. За миг ѝ се стори, че пред нея стои онзи Зак, когото бе обичала толкова много. Той я хвана за ръка и я заведе в стаята до хола. Представляваше стая за гости с двойна врата, която той затвори, а след това заключи. Притисна я към вратата и

отново я целуна, разкопча блузата ѝ, а после бързо мина и към сutiена. Изстена, щом зърна гърдите ѝ, хвана ги с ръце, дразнейки зърната. Разкопча колана на панталона ѝ и го събу. След това само с един пръст направи същото и с бикините ѝ. Тя стоеше гола пред него, а той отстъпи назад, за да я огледа. Само след миг и неговите дрехи бяха на пода, и двамата се озоваха върху пухкавия килим. Ръцете и устата му обхождаха всеки сантиметър от тялото ѝ, докато тя едва не изкрешя.

— Сега, Зак — каза на пресекулки тя, неспособна да чака нито миг повече.

Той се пресегна към панталона си и извади един презерватив от портфейла. Не я интересуваше, че предишната вечер е правил любов с Марни на същия този килим. Единственото нещо, което искаше в момента, беше да проникне в нея. И той го направи. Ноктите ѝ се впиха в гърба му, докато проникващето в нея, а той изстена. Любеше я страстно и необуздано, докато не се изтоши. Останаха да лежат, за да си поемат дъх. Изведнъж Зак скочи на крака.

— Какво има? — попита тя.

— Стори ми се, че чух шум до прозореца навън — каза, взирайки се през прозореца. Завесите бяха спуснати, но между тях имаше малка пролука. А лампата върху ношното шкафче светеше и някой отвън спокойно можеше да ги види.

— Сякаш някой стъпи на сух клон и го счупи.

— Może да е била миеща мечка — предположи Оливия. „Или пък Марни“ — помисли си тя.

— Może би — съгласи се той.

Той огледа голото ѝ тяло.

— Прекрасна си, Оливия.

Тя се изчерви.

— Ти също.

— Искам да останеш тази нощ.

— Де да можех — каза Оливия, — но условието в завещанието на баща ми е всяка нощ да спя във вилата.

Той завъртя очи.

— Условията на баща ти винаги са били нелогични и непонятни.

Тя се усмихна.

— Знам.

— Дръж телефона до себе си през цялата нощ — настоя той. — Искам да ми се обадиш, щом се прибереш.

Доволна и щастлива, тя се пресегна, за да го целуне, но той вече се беше отдръпнал. Изведнъж осъзна, че е гола, и се почувства пълна глупачка, задето всичко се бе случило толкова бързо. Какво си беше въобразила? Изобщо не се бе замислила. Човекът току-що й бе признал, че предишната вечер е бил с друга жена. Не, не просто с друга жена, а с гаджето си. И въпреки това се беше оставила да бъде съблазнена, да я люби. Не отново. Беше му позволила да правиекс с нея. Секс, точно това бяха правили. Страстен, бърз, неангажиращекс. Винаги е много приятно, когато го правиш. Не е чак толкова хубаво след това, когато лежиш и се чувствуаш... сама.

„Много бих искал да останеш тук тази нощ...“

Мъжете не казват подобни неща, ако наистина не го мислят. Преди няколко години излизаше с един мъж, който със седмици я уговоряше да спи с него, а после, когато най-сетне се съгласи и го направи, й даде банкнота от десет долара, за да си вземе такси, защото трябваше да става рано на другата сутрин, за да ходи на фитнес. Друг неин любовник беше казал първата сутрин, след като се бяха събудили заедно: „Знаеш ли какво искам? Ще ми се да си омлет с швейцарско сирене с гарнитура от пържени картофи. И голяма чаша кафе“. Беше й писнalo от неподходящи мъже и още по-лоши връзки. Много добре знаеше какво е да се чувствуаш сама в компанията на мъж, в леглото на мъж, в неговите обятия. Сега изобщо не се чувствуаше така. Чувствуаше се несигурна. Дори не беше сигурна в какво се чувства несигурна.

Мислеше прекалено много. „Много ми се иска да можех да остана тук тази вечер“ — ставаше дума за безопасността й. Бяха я заплашили два пъти. А и вече беше късно. А и Кайла беше тук. Изглеждаше напълно естествено, имайки предвид обстоятелствата, Оливия да преспи в стаята за гости, да бъде тук, когато дъщеря ѝ се събуди на сутринта. Сигурно ще иска да й зададе много въпроси, ще иска да е сигурна, че не е било сън.

— Ще ми се обадиш ли, щом се прибереш? — попита Зак, застанал пред нея почти гол.

— На секундата — обеща тя и се запита дали случилото се между тях не е било сън.

ДЕСЕТА ГЛАВА

Когато се събуди на следващата сутрин, Оливия все още усещаше устните му върху своите. Затвори очи и се оставил на спомените. Зак. Зак. Зак.

Снощи, когато се прибра у дома, почти се учуди, че къщата е още цяла. Всичко си беше на мястото. Обади се на Зак, разговаряха помалко от минута. Почувства се самотна, когато затвори. Все още беше много рано, нямаше шест часът, но Оливия не можеше да заспи повече. Не можеше да спре да мисли за Зак и за Кайла. И за онзи, който и да е той, който се опитваше да я изгони от града. Нямаше търпение да отиде в кметството на града, за да разбере дали ще може да поеме организацията на конкурса за вътрешна красота, след като дъщеря й е една от участничките. Но се сети, че трябва да чака Джоана. А и кметството отваряше не по-рано от десет часа. Взе душ, за да измие мириза наекс, на Зак от тялото си. Докато горещата вода течеше от душа, си мислеше как я люби и веднага го пожела отново. Нямаше представа дали ще има следващ път, нито пък какво означава всичко това. Никога досега не бе излизала с мъж, който има сериозна връзка. Това беше против принципите, които си бе изградила още в първи клас, когато се влюби лудо в момчето, в което бе влюбена и най-добрата й приятелка. Момчето бе избрало Оливия, а тя бе избрала приятелката си. „Не бива да сваляш чужди мъже.“ Когато не знаеш, че е обвързан, не се брои. Но Оливия знаеше. Зак бе постъпил съвсем почтено — поне спрямо нея — като й бе признал за Марни още преди нещата между тях да излязат извън контрол. Щеше да е най-разумно от нейна страна да се отдръпне. Поне докато и двамата си изяснят какво точно искат. Може би разсъждаваше прекалено разумно, но й се струваше, че случилото се предишната вечер беше под влияние по-скоро на спомена за миналото, отколкото на любов. Онова, което се бе случило между тях, беше изключително, преживяното с Кайла бе невероятно. По всяка вероятност нямаше да има следващ път. Не и докато Зак има връзка с друга жена.

След като взе това решение, тя се облече и си направи кафе. Беше много напрегната, докато го пиеше и чакаше да стане осем часът. Но в уречения час никой не звънна на вратата. В осем и двайсет Оливия тъкмо се канеше да излезе, като смяташе да се отбие и да остави касовите бележки в магазина на Джоана, когато на вратата се позвъни. Джоана протегна ръка, без да каже дума. Тя й даде касовите бележки, после подписа документите и жената тръгна по пътеката, преди Оливия да успее да й каже „Добро утро!“ и да я попита дали случайно не е спукала гумите на колата ѝ. Или пък дали изобщо е имала любовна връзка с баща ѝ. Щом Уилям рядко е идвал в Блубери, колко сериозна би могла да бъде връзката им?

След като си изпълни задължението, що се отнася до условията на завещанието, спокойно тръгна към кметството на града. Мина покрай залата, не можа да устои, влезе и се качи на подиума, на който преди толкова години бе прочела есето си за най-важния човек в живота ѝ, двете ѝ полусестри. Едно момиче в публиката, вероятно малката сестра на една от участничките, беше станала и беше казала: „Трябва да бъде дисквалифицирана, защото е писала за двама човека!“. Но главният съдия бе заявил, че две полусестри правят едно цяло, следователно напълно отговаря на темата на есето, и момичето си бе седнало на мястото с въздишка.

Беше истина: Аманда и Айви наистина бяха най-важните хора в живота ѝ, когато бе на петнайсет. Макар че се виждаха само два-три пъти в годината: веднъж по време на двуседмичната ваканция в Майн и още два-три пъти за вечеря по повод някой празник — ако баща им ги поканеше. Но често не го правеше. „Въпреки че не сме много близки — бе написала, — сестрите ми Аманда и Айви са най-важните хора в моя живот, защото се стремя да ги накарам да се гордеят с мен. Те вероятно не знаят това, но искам Аманда да разбере, че съм добра и състрадателна, също като нея. Освен това искам Айви да види, че съм интелигентна и любознателна, каквато е тя самата. Искам те да знаят, че притежавам вътрешна красота, също като тях самите...“

Оливия се усмихна, когато се сети какво бе написала преди толкова години. Аманда и Айви не бяха чули есето, защото не присъстваха на конкурса. И баща ѝ не бе дошъл. Оливия беше единствената участничка без резервириани места в публиката за семейството. И единствената победителка, откакто се провеждаше

конкурсът, която не бе поздравена от роднините си, когато бе обявено нейното име. Сестрите й не бяха дошли, защото тогава не бяха близки. Отношенията им можеха да се определят като студени, което майките им подкрепяха и одобряваха. Не толкова от майката на Аманда, която не бе лоша жена. Аманда бе отгледана от майка си в малък апартамент в квартал на Ню Йорк. И Оливия винаги бе имала чувството, че Аманда смята, че не само Оливия я гледа отвисоко, а Айви. Но това изобщо не бе така. И по всяка вероятност, откакто се е родила, майката на Айви ѝ е пълнела главата с глупостите, че Айви е единственото законно дете на Седжуик и следователно би трябвало да се отнасят с нея по по-различен начин от другите две „копелета“, да ѝ бъде дадена най-голямата стая и да получава най-скъпите подаръци. Оливия бе чула няколко от прословутите лекции на Дана Седжуик със собствените си уши.

Така че, докато растяха, момичетата не бяха близки. Не бяха много близки и в момента. Но започнаха да се сближават. При четенето на завещанието на баща им трите сестри Седжуик някак си се бяха сприятелили, независимо че майките на Оливия и Айви искаха техните дъщери да вземат лъвския пай от наследството. Щом Айви се поосвободи малко от служебните си ангажименти, а Аманда се върне от медния си месец, Оливия щеше да се опита да организира среща между трите.

„Ако все още съм жива и здрава“ — помисли си тя. Вратата на залата се затвори с тръсък.

Оливия бързо отиде при двойната врата и я бутна. Някой я бе заключил. „О, Боже мой!“ — помисли си.

— Exo! — извика тя.

Бълска и крещя повече от петнайсет минути, преди Пърл да отвори вратата.

— Как успяхте да се заключите? — попита тя. — О, няма значение. Все задавам глупави въпроси. Надявам се, че сте тук, за да ми кажете, че сте съгласна да организирате конкурса!

— Много ми се иска да приема — отвърна Оливия, докато вървяха към кабинета на Пърл в края на коридора. — Но трябва да ви информирам за един сериозен конфликт на интереси.

Очите на другата жена се разшириха.

— Конфликт на интереси ли? Какъв би могъл да бъде този конфликт на интереси. Да не би да сте роднина на някоя от конкурентките? Нечия леля ли сте? Или пък втора братовчедка?

— Всъщност аз съм майка на една от кандидатките.

Пърл спря на място.

— Майка! — повтори. — Чия?

— На Кайла Арчър.

— А! — възклика Пърл и отново тръгна. — В това има логика, тя е единственото момиче в града без майка. — Поколеба се, после прехапа устни. — В чужбина ли бяхте... или?

Оливия поклати глава.

— За да бъда съвсем честна, Пърл — започна тя, преценявайки, че ужасната истина е най-доброто обяснение, — родих Кайла, когато бях едва на шестнайсет. Баща ми ме изпрати в дом за бременни момичета и уреди детето да бъде осиновено. Само че в крайна сметка не го дал за осиновяване. А на мен казаха, че детето се е родило мъртво. Но то се е родило живо.

Пърл остана с широко отворени уста.

— Нищичко не разбирам.

— Баща ми е фалшифицирал всичко — обясни Оливия. — Защо, нямам никаква представа.

„Защото, ако Кайла е била осиновена от добро и любящо семейство, е няжало да може да ме търси, докато не стане пълнолетна, или пък никога нямаше да ме потърси.“ Оливия замръзна на място, зави ѝ се свят. Тази мисъл ѝ хрумна толкова внезапно, но това бе единственото логично обяснение. Ако това бе гениалният план на баща ѝ, то той му придаваше капчица почтеност. Предпочиташе да вярва в това мъничко зърнце почтеност, отколкото в това, че баща ѝ е бил истинско чудовище.

— Сега разбираш ли, Пърл? — продължи Оливия. — След като има сериозен конфликт на интереси, не съм сигурна, че ще искаш именно аз да организирам конкурса. Останалите кандидатки и техните майки може да го възприемат като привилегия за Кайла.

— О, сигурна съм, че ще се почувстват именно по този начин — потвърди Пърл. — О, боже, какво да направя, как да постъпя? Не искам да те загубя като организатор, имаш опит и като бивша редакторка в списание „Блясък“ и като бивша победителка в конкурса.

Ще свикам събрание с всички участнички и техните настойници, за да обсъдим ситуацията. Може пък да се съгласят да назначим независим помощник-организатор, който да се грижи всичко да е наред, да следи да не даваш информация на Кайла, която не е предоставена и на останалите кандидатки, такива неща.

— Мислите ли, че това ще ги успокои, ще ги накара да се почувствува по-добре? — изненада се Оливия.

— Ами, конкурсът за вътрешна красота няма нищо общо с конкурсите за красота „Мис Тийн Мейн“ — прошепна Пърл. — Момичетата, които участват в конкурса за вътрешна красота, са доста по-мотивирани от участничките в обикновен конкурс за красота, в който, да речем, че има определен тип майки...

Оливия се усмихна:

— Разбирам.

— Е, по-добре да се заема с организирането на събранието — каза Пърл. — Ще ти се обадя, след като го свикам. Смятам да го направим утре вечер в шест часа в залата.

— Добре — съгласи се Оливия. Според нея Марни нямаше да е на същото мнение.

Когато отиде в дома на Зак, за да заведе Кайла на закуска, колата на Марни бе на алеята за коли пред къщата.

Тя спря. Може би беше по-добре да дойде малко по-късно. Кайла надзърна през прозореца и я видя, вече не можеше да се върне. Момичето се усмихна и й махна с ръка, а Оливия й помаха в отговор.

„Чудесно — помисли си Оливия. — Страхотно начало на деня.“ Тя позвъни на вратата. Отвори й Марни.

— Оливия! — възклика. — Какво те води отново тук? — Тя набледна на думата „отново“. В очите й се долавяше готовност да се бори и Оливия не можеше да я вини.

— Зак току-що се облече — бързо добави тя. След това се изкиска и закопча копчето на блузата си. — Опа!

„Дали не ги прекъснах, докато са правили любов? — зачуди се Оливия. — Или Марни просто защити онова, което смята за свое?“

— Мили боже, мамо, знаеш ли какво — каза едно момиче, което тичаше надолу по стълбите. Оливия забеляза, че по токчетата на ботушите й има кал. Марни се обрна. Дали пък тя не беше надничала през прозореца на къщата на Зак?

— Това е дъщеря ми Бриана — каза Марни и прегърна красивото тъмнокосо момиче.

Оливия се усмихна на момичето.

— Много ми е приятно да се запознаем, Бриана.

— Имате абсолютно същата коса като на Кайла — отбеляза момичето. — Нали, мамо? — обърна се то към Марни, която изглеждаше така, сякаш ѝ се иска да се изплюе. После се съвзе и възвърна самообладанието си.

— Знаеш ли какво, Бри, прави си. Наистина и двете имат красиви коси.

Момичето отвори широко очи:

— О, мили боже! Вие сигурно сте майката на Кайла! — Тя се обърна към майка си: — Мамо, това е голямата тайна, която Кайла ми сподели току-що! Не мога да повярвам!

— Истина е — потвърди Оливия. — Аз съм майката на Кайла.

Марни не изглеждаше доволна. Явно Зак все още не ѝ бе казал и никак не ѝ стана приятно, че дъщеря ѝ е научила нещо толкова важно за Зак Арчър преди нея.

— Бриана, защо не се качиш в стаята на Кайла за няколко минути, за да можем с Оливия да се опознаем.

— Добре — съгласи се тя и тръгна нагоре по стълбите.

Марни се обърна към Оливия, едва сдържаше гнева си:

— Въсъщност, преди да си поговорим, би ли ме извинила за момент? Първо искам да говоря със Зак. Насаме.

— Разбира се — съгласи се тя. „Тъкмо ще мога да си взема обиците от нощното шкафче до леглото в гостната стая. В случай, че Марни влезе там по някаква причина. Например, ако Зак има среща с нея там тази вечер“ — помисли си и сърцето ѝ се сви. Бързо отиде в стаята. Белият килим веднага ѝ напомни за голото тяло на Зак, хълбоците му върху нейните, ръцете му, галещи тялото ѝ. Примигна, за да се върне обратно в реалността. Обиците ѝ не бяха на нощното шкафче. Тя огледа килима. Дали не бяха паднали? Не. Нещо на леглото привлече погледа ѝ. Беше снимка. Обиците ѝ бяха върху снимката. Тя изпища. Беше на кастриран мъж. На празното място над снимката пишеше: „Това е предупреждение. Да не си посмял да се видиш с тази кучка отново. Или ти ще си следващият“.

Зак и Марни се втурнаха в стаята.

— Оливия? — каза Зак. — Не знаех, че вече си тук. Какво има?

Лицето ѝ бе бяло като платно. Показа снимката. Зак смачка листчето.

— Писна ми. Ще стигна до дъното на тази история.

— Какво е това? — попита Марни, вземайки снимката от ръцете му. Оправи смачкания лист и го изглади. После погледът ѝ попадна на златните кръгли обици на леглото, които проблясваха върху тъмната завивка.

— Обзалагам се, че въпросната „кучка“ си ти. — Тя на практика изсъска срещу Оливия, без да откъсва поглед от обиците. — Предполагам, че си ги забравила тук снощи. И мога да се сетя само за една причина една жена да свали обиците си в дома на един мъж. — Отново погледна снимката. — Зак, изневери ли ми с нея? — попита тя.

— Марни, не исках да стане така... — започна Зак.

— Да. Не си искал нещата да излязат извън контрол между теб и кучката, която те е изоставила с новородено бебе. Върна се в града и те съблазни отново, а ти се хвана на номера ѝ? Направо си отвратителен.

— Марни, би ли седнала, за да поговорим спокойно — попита Зак. — Има много неща, които искам да ти кажа.

— Като например това, че Оливия е майката на Кайла? — изсъска Марни. — Чух тази новина от дъщеря си, която я е научила преди мен. Повдига ми се и от двамата. Когато отново ти бие шута, Зак, да не си посмял да лазиш в краката ми и да ме молиш да се върнеш при мен. Дотогава ще съм си намерила друг, по-почтен мъж.

Той постави ръката си върху рамото ѝ.

— Марни, нека ти...

Тя се отдръпна.

— Никой не обича измамниците — каза тя на Зак, после бързо излезе от стаята.

— Бриана, тръгваме си!

Момичето бързо слезе по стълбите.

— Трябва веднага да си тръгваме — изрече Марни на дъщеря си и бързо я изведе навън.

— Марни, почакай — извика Зак. — Аз — ъ...

— Няма какво да си кажем — озъби му се тя и затвори вратата зад себе си.

Той въздъхна дълбоко:

— Каква бъркотия!

— Защо не я последваш? — попита Оливия. — Тя го заслужава. Аз ще изведа Кайла на закуска. И ще се опитам да забравя тази снимка.

Той кимна.

— Тя дойде тук тази сутрин, за да ме попита какво става между нас. Между теб и мен. Между нея и мен. А аз не бях честен с нея. Трябаше да съм искрен, но не бях готов да й кажа за случилото се снощи. Тя заслужаваше истината.

Оливия стисна ръката му. Красивото му лице беше разтревожено. Тя не знаеше какво да каже, какво да си мисли.

— Виж какво, Оливия, та аз дори не знам какво означава случилото се снощи. Не знам какво точно беше.

— Не е нужно да го обясняваш или пък да го разбираш, Зак — каза тя. — Нека да си остане така.

— Татко, Оливия — извика Кайла от стълбите. — Почти съм готова! Още не мога да решавам какво да облека! Бриана няма никакъв вкус. Каза ми, че този пуловер никак не подхождал на фигурата ми.

Оливия се усмихна:

— Слава богу, че не е чула писъка ми. Зак, това е по моята част. Ще се кача горе с Кайла. Ти върви при Марни.

— Добре — съгласи се той. — Да се срещнем тук по обяд.

Щеше да прекара няколко часа с дъщеря си. Оливия си наложи да забрави снимката, предупреждението, Марни и дори Зак.

— Как да те наричам, Оливия или мамо? — попита Кайла, когато пристигнаха в ресторантчето.

Оливия беше толкова трогната, че не успя да го скрие. Тя стисна ръцете на Кайла.

— Много ще се радвам, ако ме наричаш „мамо“.

— Все още не съм сигурна — призна момичето, въртейки един кичур от косата си около пръста си. — Може би няма да те наричам никак известно време, съгласна ли си?

Оливия се усмихна.

— Напълно.

Сервитьорката дойде и взе поръчките им. След секунди се върна с кафе за Оливия и чаша портокалов сок за дъщеря ѝ.

— Ужас! — възклика Кайла. — Не гледай към вратата. Едно момиче, което истински мразя, току-що влезе в заведението.

Оливия не се сдържа и погледна. Красиво русо момиче и нейната не по-малко красива майка бяха придружени до маса до прозореца.

— Защо я мразиш? — прошепна.

— Смята се за съвършена. Отлични оценки в училище, идеално лице, идеално тяло, идеална коса. Идеален живот. Пълна измамница. Казва се Сесили и я мразя от дъното на душата си.

— Карагали ли сте се вие двете или нещо такова?

Кайла поклати глава и отпи от портокаловия сок.

— Тя учи в гимназията, но помага по математика на ученици в моето училище. Ходих при нея да ме подгответи за контролни. Мисли се за прекалено добра, за да говори с низши същества като мен. Преди няколко седмици в час по математика я попитах дали мога да взема нейната химикалка и знаеш ли какво ми отвърна?

— Какво?

— Каза ми: „В часовете по математика не се пише с химикалка. Само с молив“. С такъв ужасен тон. Тогава я попитах дали би ми дала назаем молив, а тя постъпти така, сякаш я моля да ми даде главата си или нещо подобно.

— Даде ли ти молив? — попита Оливия.

— Да, но с нежелание.

Оливия се опита да си спомни времето, когато самата тя беше на тринайсет. И най-малкият проблем ѝ се струваше като края на света.

— Тя също се записа да участва в конкурса за вътрешна красота — продължи Кайла, хвърляйки злобни погледи на русото момиче. — Така че, разбира се, тя ще спечели. Тя печели всичко.

— Ти притежаваш много вътрешна красота, Кайла — увери я Оливия. — А това е всичко, от което имаш нужда.

— Така ли мислиш? — попита момичето и цялото грейна. — Мислиш ли, че и аз мога да спечеля, както си спечелила ти?

Оливия кимна.

— Абсолютно.

— Толкова е хубаво, че ти ще организираш конкурса — рече Кайла. Тя ѝ бе казала за предложението на Пърл, докато пътуваха към града. — Ще можеш да ми помогнеш да спечеля.

Оливия отпи от кафето си.

— Ще ми трябва съгласието и на останалите участнички и техните майки, преди официално да бъда номинирана като организатор. Останалите момичета и майките им може да сметнат, че не е честно твоята майка да е организаторката.

— Но ти си ми майка едва от вчера — отбеляза Кайла, когато сервитьорката се върна със закуската им. — Няма дори и ден. Едва от една нощ!

Оливия се засмя.

— Много се радвам, че през следващите няколко седмици ще бъдем заедно. — Тя стисна ръката на Кайла.

— Имаме да наваксваме толкова много — усмихна се дъщеря ѝ, а после се зае с палачинките, които си беше поръчала.

Мобилният телефон на Оливия иззвъння. Обаждаше ѝ се Пърл, за да ѝ каже, че е разговаряла с останалите пет кандидатки и с техните майки и че събранието ще се проведе утре вечер в шест часа в кметството.

Ако Пърл бе успяла да се свърже с Марни, сигурно само ѝ е казала за събранието. Моментът никак не бе подходящ.

— Утре вечерта ще се проведе събрание, свързано с конкурса за вътрешна красота. Ще се обсъди организацията му — каза Оливия на Кайла. — Тогава ще видим какво мислят останалите по въпроса.

Изобщо не се съмняваше какво ще е мнението на Марни.

ЕДИНАЙСЕТА ГЛАВА

— Просто ми кажи истината — рече Марни, застанала на прага на къщата с ръце на кръста. — Спа ли с нея?

Зак отмести очи от лицето ѝ. Той стоеше на прага, но изражението на лицето ѝ и езикът на тялото ѝ подсказваха, че е способна да грабне вазата с цветята от масичката и да я счупи в главата му.

— Да — най-после отговори той.

Изражението ѝ се промени от ярост в тъга и отново в ярост само за няколко секунди.

— Тогава се махай оттук — посочи тя зад него. — Няма за какво да говорим. Ако ставаше дума за невинна, нищо незначеща целувка, щях да го преживея.

— Марни, аз...

— Какво друго би могъл да ми кажеш? Ти ми изневери. Направи ме на глупачка. Ти си пълен идиот, отрепка.

Той наистина ѝ бе изневерил. Но нямаше намерение да се случи нещо между него и Оливия. Не и снощи.

„Интересно“ — помисли си той. Значи все пак е очаквал нещо да се случи. Искал е нещо да се случи. Беше насочил вниманието си изцяло върху чувствата на дъщеря си. И бе пренебрегнал своите. Снощи нямаше време да мисли за последствията. Беше действал, воден от чувствата си. И Оливия бе отвърнala със същото. В никакъв случай не искаше да нарани Марни. Тя бе добра жена, добра майка, а и по време на връзката им той и Кайла преминаха през доста труден период. Последното нещо, което искаше да направи, бе да нарани Марни.

Той се пресегна, за да хване ръката ѝ, но тя се отдръпна.

— Съжалявам за начина, по който научи за снощи и за това, че Оливия е майката на Кайла. Де да можех да върна времето назад. Трябваше лично да ти кажа. Имах намерение да го направя тази сутрин, но ти видя снимката. Много съжалявам.

— „Съжалявам“ не оправя нещата — каза тя. — Никой не изневерява на това — добави и направи жест с ръка, показвайки тялото си. — Никой. Знаеш ли колко мъже желаят да бъдат с мен?

Определено имаше много високо мнение за себе си.

— Изобщо не се съмнявам в това, Марни. Ти си красива, секасилна жена. През последния месец бях истински късметлия. Не го казвам в своя защита, но не сме говорили, че връзката ни е сериозна. Нали ти ми каза, че не желаеш ограничения, не желаеш правила.

Тя скръсти ръце пред гърдите си.

— Защо искаш да си с жена, която те е зарязала с новородено дете? Нея ли предпочиташ пред мен?

— Не знаеш цялата история — каза той. — Всичко се обърка и излезе извън контрола на Оливия. Онова, което научихме само преди няколко дена, беше толкова изненадващо, че...

— Че е трябвало да се чукате, за да направите нещата по-малко изненадващи? Нали така? Отговори ми де! — извика тя. — Само веднъж ли се случи, просто „въргаляне в сеното“ заради доброто старо време, или двамата излизате заедно сериозно като гаджета?

— Честно казано, и аз не знам точно какво правим — отвърна той възможно най-тихо.

— Просто върви по дяволите, махни се! — изкрештя тя и го бутна. — Гади ми се от теб!

— Марни, съжалявам.

— О, повярвай ми. Тепърва ще съжаляваш, и то много — изсъска тя, преди да затръшне вратата под носа му. Той отново позвъни, защото трябваше да й каже, че искрено съжалява, задето я е наранил, но Марни не отвори. Мразеше да става така. Мразеше да наранява хората така, както нараняваше Марни в момента. Искаше му се тя да прояви малко повече разбиране. Той преживяваше нещо невероятно, напълно неочеквано. Майката на детето му се бе върнala. И нещо се бе случило между тях миналата вечер. За Марни обаче това нямаше никакво значение, изневярата си беше изневяра. Но понякога наистина имаше смекчаващи вината обстоятелства. Но Марни, изглежда, не бе на същото мнение. Та той не бе правил любов с която й да е жена! Може би просто си търсеше оправдание. Може би Марни трябваше да прояви малко повече разбиране. Кой знае? Всъщност той знаеше. Жените му правеха подобни сцени откакто беше станал на

седемнайсет. Винаги искаха повече, а той не можеше да им го даде. Те бяха или наранени, или наранени и ядосани.

Когато се премести в Бостън с малко бебе на ръце, за което нямаше никаква идея как да се грижи, започна да се среща с жена на име Джен, студентка в колеж, която живееше в същия блок. Смяташе, че семейното му положение е достатъчно обяснение за това каква връзка би искал да има, но Джен беше съсирана, когато беше отговорил на въпросите ѝ за връзката им с „Просто не знам“. През последните тринайсет години бе изричал тези думи десетки пъти.

Но винаги беше знал, че нито една от жените, с които беше излизал, не беше подходяща да бъде майка на дъщеря му. Защото не ги обичаше? Защото винаги беше обичал Оливия, колкото и кратка, и драматична да беше връзката им? Това беше истинска лудост. Хората непрекъснато се влюбват отново. Вярваше, че е възможно да се влюби отново така, както беше обичал Оливия. Но така и не се получи. Нито с Джен преди толкова години, нито сега с Марни. Нито с някоя друга между тях, а се беше срещал с прекрасни жени.

Остана в пикапа си няколко минути, вперил поглед в гората, заобикаляща къщата на Марни. От прозореца на втория етаж излетя една ваза и се стовари върху предния капак на колата. За малко не удари предното стъкло.

„Махай се от тук — каза си той. — Преди да хвърли някое бюро по теб.“

Смяташе да отиде в полицията да подаде жалба за взлома във вилата на Оливия и за спуканите гуми на колата ѝ, но се оказа на отбивката за Блубери Пойнт, ивица от плажа, където с Оливия се бяха запознали. Отби колата, спря и тръгна надолу по тясната заледена пътека към океана. Беше много красив дори и в мрачен зимен ден като днешния. Беше си все същият. Примитивен, стар и естествен, както чувствата им един към друг.

Зак взе един камък и го хвърли във водата. Беше много хубаво да освободи... какво? Не знаеше какво точно чувства. Всичко се беше случило толкова внезапно и бързо — завръщането на Оливия в живота му. Но той винаги го беше очаквал. Беше идвал тук безброй пъти, точно на този участък от плажа, където беше започнало всичко и беше гледал водата, яркосиня или светлосива, точно каквато беше и в момента. Беше абсолютно сигурен, че този ден рано или късно ще

дойде, че Оливия все някога ще се върне. Нямаше представа точно кога. Улавяше се, че гледа през прозореца на рожденияте дни на Кайла дори когато все още живееха в Бостън. Когато се върна в Блубери пет години след като му бе връчен билет за автобус и новородено бебе, имаше колежанска степен и работа като архитект, но все пак беше с пониско обществено положение. Сега вече означаваше нещо за съседите — сноби, които някога го смятаха за същия неудачник като родителите му. Важното, което беше научил в Бостън, беше да вярва в себе си, нещо, което му беше липсвало като малък, нещо, което Оливия беше видяла у него.

Зак взе още един камък и го хвърли с всички сили. Беше ядосан на себе си, защото не ѝ беше повярвал още тогава. Беше повярвал на онова, което другите му бяха казали, а именно, че вместо да съсипе живота си с пълен неудачник като него, тя е предпочела да забрави и него, и бебето, че има намерение да учи в колеж, където иска да забрави за него. В началото не бе повярвал на тези приказки, разбира се. Търсейки дребни монети, за да се обади чак в Ню Йорк, той обиколи всички телефони, които успя да намери, а после взе влака, за да се опита да я открие. Но когато се оказа, че е неоткриваема, започна да вярва в онова, което хората говореха. Но след това му връчиха Кайла, едно новородено момиченце без име, което много приличаше на него, и макар че бе много уплашен, животът му вече имаше цел. Ако не можеше да бъде момчето, което Оливия искаше, спокойно можеше да бъде бащата, от който Кайла имаше нужда. И наистина го направи. Но сега Оливия бе тук, бе дошла съвсем неочеквано. Няма значение какво се бе случило, тя бе най-доброто за Кайла. Той вярваше в това, макар че почти не познаваше Оливия. Впери поглед в океана. Малко повече самоконтрол от негова страна снощи нямаше да навреди. Беше пълна лудост да замесят иекса в цялата каша. А може би точноексът щеше да изясни нещата.

Съвестта му бе чиста поне за едно нещо: не бе излъгал Марни за естеството на връзката му с Оливия. Наистина не бе наясно с чувствата си.

Полицейското управление беше точно срещу офиса на Зак. Той отиде там и поиска да разговаря с полиция, който разследва случая на Оливия Седжуик, но се оказа, че няма такъв случай.

— Много шум за нищо — каза полицаят, занимавайки се с бумащина. — Или пък е скъсала нервите на някого и той си е отмъстил. Няма улики.

— Някой наистина е влязъл с взлом в нейната къща — напомни му Зак. — Влизането с взлом не е ли престъпление в Блубери?

Полицаят му хвърли леден поглед.

— Ще уведомим госпожица Седжуик, ако има развитие по случая. — След това продължи работата си.

„И без това нямах намерение да докладвам за последния инцидент, глупак такъв“ — помисли си Зак, докато излизаше от полицейския участък. Блубери беше малко градче и последното, което искаше, беше случващото се в живота му да се отрази по какъвто и да е начин на Кайла. Прекалено много неща се бяха случили на дъщеря му за тридесетгодишно момиче — Оливия се бе появила в живота ѝ, щеше да вземе участие в конкурса за вътрешна красота.

В дванайсет часа на обяд Оливия и Кайла бяха в кухнята в дома на Зак и правеха горещ шоколад. Зак се прибра, от изражението му Оливия разбра, че нещата с Марни и в полицията не са минали добре. Докато Кайла обясняваше, че много харесва горещото какао, тя осъзна, че само това я интересува: да бъде с Кайла, да опознае дъщеря си, да споделят моменти като чаша горещ шоколад в студен зимен ден. Бяха заедно.

Кайла не само не я мразеше за това, че бе отсъствала през първите тридесет години от живота ѝ, но изглеждаше очарована от Оливия. Дъщеря ѝ я наблюдаваше внимателно в един момент, а в следващия я обсипваше с въпроси. Кога ѝ е дошъл първият цикъл? И тя ли е била на тридесет? Кога за първи път е имала интимни отношения с момче? Удивена, Оливия беше попитала Кайла дали вече е била с някое момче и много се зарадва да чуе, че дори не се е целувала страстно.

Зак трябваше да отиде до офиса за няколко часа и Оливия бе много щастлива, че ще прекара целия ден с дъщеря си. Направиха си масаж на лицето и педикюр, разговаряха, смееха се, забавляваха се, докато на вратата се позвъни.

Пред вратата стояха две момичета на възрастта на Кайла.

— Значи не е лъжкиня? — каза едно от момичетата. — Вие наистина ли сте нейната майка?

— Ако имате предвид Кайла, да, аз съм нейната майка — каза Оливия. Стресна се от грубостта на момичето.

— Не сте чак толкова страхотна — заяви другото момиче и направи балонче с дъвката си, а после го спука с пръст. Огледа Оливия от главата до петите.

— Оливия? Кой е? — попита Кайла. Имаше памук между пръстите на краката, за да не размаже лилавия лак, с който се бе лакирала. Щом видя момичетата, се усмихна победоносно.

— Казах ли ви? — рече им тя.

— Ако тя наистина е твоята майка, защо я наричаш по име? — попита червенокосото момиче.

— Ако тя наистина е нейна майка, щяха да си приличат — добави другото. — А те изобщо не си приличат. С изключение на косата. Но вие може да сте си я боядисали — рече то на Оливия. — Няма доказателство, че тя ти е майка, Кайла. Добър опит.

— Тя е моята майка, глупачка такава! — извика Кайла.

— Не ме наричай глупачка, неудачнице! — кресна й в отговор червенокосата. — Ти си глупачка. Само една глупава маниачка би си измислила, че новата приятелка на баща й е нейна майка. Правиш го само за да спечелиш конкурса за грозни момичета.

— Добре, това е достатъчно — намеси се Оливия. Беше чела, че тринайсетгодишните момичета могат да бъдат много жестоки едно с друго, но това бе прекалено.

— За ваше сведение, момичета, аз наистина съм майка на Кайла. Извинете ни, моля. — Очакваше момичетата да се обърнат и да си тръгнат, но те не го направиха.

— Измислих ти ново име — каза червенокосата на Кайла. — Кайлъжкиня.

— Мразя ви и двете! — извика след тях Кайла. — Вървете по дяволите!

Оливия хвана Кайла за ръката и отстъпи от прага на вратата, а после каза:

— Довиждане, момичета. — И затвори вратата под носа им.

— Какво беше всичко това? — попита Оливия Кайла.

— Бяха ми приятелки, докато не се превърнаха в мухли — обясни момичето. — Всички пушехме в тоалетната, когато ме спипаха, но те хвърлиха цигарите си в тоалетната, преди гадната учителка по

физическо да види запалените им фасове. Хванаха само мен. Никак не беше честно.

— Кайла, моля те, не наричай никой човек „гаден“.

— О, вече ми казваш какво да правя? — извика Кайла и изтича нагоре по стълбите.

Оливия стоеше в средата на коридора и се чудеше какво се беше случило току-що с идеалния ѝ ден.

„Имам си дъщеря тийнейджърка, ето какво“ — каза си тя. Спомни си „драмите“ в живота си, когато беше на тринайсет. „Не можеш да имаш дъщеря без последиците от това“ — напомни си тя. Трябваше да разкаже на Зак. Да отглежда сам дъщеря им през всичките тези години, сигурно му е било много трудно. И все пак отношенията му с Кайла бяха прекрасни, което говореше много за него като човек и като баща. Онези момичета никак не ѝ харесаха. Като се прибави и лошото ѝ предчувствие за Марни, Джоана и онази, как ѝ беше името, от универсалния магазин, която я огледа от главата до петите.

ДВАНАЙСЕТА ГЛАВА

Когато Оливия си легна тази вечер, взе снимката на Кайла, която бе поставила в рамка и държеше на нощното си шкафче. След закуската с дъщеря си Оливия купи фотоапарат и прави снимка след снимка на Кайла, след това някой я бе попитал дали иска да ги снима и двете и благодарение на експресното фотостудио в аптеката, в което вадят снимки за не повече от час, притежаваше снимка с дъщеря си. Беше си купила красива рамка специално за нея. Притисна снимката към себе си, чудейки се на съдбата. Само преди няколко дена бе съвсем сама. Сега имаше дъщеря. Дъщеря, която бе наследила нейната коса и нейния нос. Дори смеха ѝ. И определено голяма част от ината ѝ. Оливия бе почукала на стаята на Кайла, преди момичето да я заключи. Дъщеря ѝ отвори и се хвърли на леглото ридаейки, но позволи на Оливия да я прегърне, а когато ѝ обясни, че майките би трябвало да казват неща като: „Не наричай никой човек гаден“, Кайла подсмъръкна, а после се засмя и отвърна, че сигурно е така. По-късно, когато Зак се прибра, тя му разказа какво се е случило, докато се разхождаха из имението. Той поклати глава. Като малки момичета бяха толкова сладки, а сега непрекъснато използваха думи като „кучка“ и „загубеняк“. Надяваше се, че щом започне да се подготвя за конкурса, ще изостави тези навици. Изглеждаше изтощен, затова тя се прибра във вилата. Толкова много ѝ се искаше да е в дома им заедно с тях.

Легна си с мисълта за Кайла и Зак. Беше се унесла, когато се стресна и разбра, че отново е сънуvalа момичето. Приличаше на Кайла. Този път момиченцето бе ядосано. Много ядосано. Крещеше или поне устата му се движеше много бързо, размахващ юмруци, но не се чуваха думи. Нещо я сърбеше по врата. Очите ѝ се отвориха широко. Тя седна и нещо падна в ската ѝ. Преди да види какво е, Оливия чу шум, а после видя сянка. В стаята ѝ имаше някой. Опитваше се да избяга.

Пресегна се и взе стъклена кана за вода върху нощното шкафче и я хвърли по главата на неканения гост. Той или тя се обърна. Оливия

чу, че никаква жена изстена, беше сигурна в това, а после продължи да бяга. Оливия запали нощната лампа и видя какво е паднало от врата ѝ. Въже. На прикрепената към него бележка пишеше: „Следващия път ще го стегна около врата ти“. Тя хвърли въжето на пода, сърцето ѝ щеше да изскочи от гърдите. След това изтича в банята с мобилния си телефон и заключи вратата.

Коленете ѝ трепереха и седна на студения мраморен под. Ръцете ѝ трепереха толкова силно, че изпусна телефона. Грабна го, сякаш бе спасителен пояс, какъвто всъщност беше, и набра номера на Зак. Минаваше полунощ. Надяваше се Кайла да е заспала толкова дълбоко, че телефонът да не я събуди.

Зак отговори още след първото позвъняване.

— Зак — рече Оливия и повече нищо не можа да му каже.

— Оливия, какво има? — попита той. И неговия глас бе разтревожен: — Оливия?!

— Някой... — реалността на онова, което се канеше да каже, ѝ дойде твърде много и тя се разплака, телефонът падна на мраморния под. Чуваше гласа на Зак, който повтаряше името ѝ. Тя се пресегна и взе телефона. — Зак, някой влезе в спалнята ми — изрече тя, сърцето ѝ биеше толкова силно, че едва си поемаше дъх. — Някой се опита... имаше въже около врата и върху гърдите ми. — Тя си пое дъх, а после му каза и за бележката.

Той въздъхна.

— Обади ли се в полицията?

— Не. Изтичах в банята, заключих вратата и се обадих на теб. О, боже, Зак, толкова ме е страх!

— Не мърдай оттам, ясно? Не знаеш дали не са в къщата. Ще ми отнеме само две минути да дойда при теб. Не затваряй телефона.

— Добре — каза тя с треперещ глас. — Побързай, моля те, Зак!

— Ще оставя бележка на Кайла, в случай че се събуди, че съм дошъл за малко до вилата ти. — След минута каза: — Вече излизам от къщи. В колата съм. Говореше ѝ през цялото време, докато пътуваше, а когато ѝ каза, че е пред вратата, тя стана и изтича надолу по стълбите. Хвърли се в обятията му, а той я прегърна.

— Да влезем вътре и да затворим вратата — каза той. — Сигурно умираш от студ в тази нощница.

Тя чак сега осъзна, че е облечена само в къс кремав комбинезон. Когато се прибра у дома, бе прекалено уморена и бе съблякла дрехите си, но не си бе облякла пижама.

— Много ми е студено. — Цялата трепереше. — И съм много уплашена.

Зак заключи вратата, после я взе на ръце и я занесе на дивана, където я сложи да седне удобно на възглавничките. Взе одеялото от фотьойла и загърна с него раменете ѝ.

— Ще се обадя в полицията.

Тя кимна. След това отвори уста, за да му каже нещо, но само поклати глава.

— Всичко е наред, Оливия — каза той. — Просто се успокой и си поеми въздух. Не е нужно да говориш точно сега.

Тя си пое дълбоко въздух.

— Трябва най-сетне да заловят този психопат. Глупавите и безвкусни шеги са едно, но тази вечер някой влезе в стаята ми. Можеше да ме удушси с това нещо, докато спя.

Той седна до нея.

— Дай да видя врата ти.

Тя изви главата си назад, а той нежно прокара пръсти по врата ѝ.

— Слава богу, че не е успял.

Той въздъхна. Държеше ръката ѝ, докато се обаждаше на полицията. Накратко обясни за какво става дума, каква е ситуацията. Прибра мобилния си телефон в джоба.

— Полицията идва.

— Кой ще иска да ме убие? — попита тя. — И защо? Какво толкова съм сторила на някого в Блубери? Не разбирам. Да, бях готова да обвиня Джоана, дори Марни, за онези гадни бележки и за спуканите гуми, но опит за убийство? Дали баща ми не се е срещал с някоя луда жена, готова да убие някого? А ти?

— Оливия, неприятно ми е да го кажа, но не можеш да бъдеш сигурна в никого. Не знаеш какво може да накара човек да откачи. Какви чувства бушуват в душата му. Онова, което баща ти причини и на двама ни, е непростимо. Представяла ли си си някога, че собственият ти баща ще е способен на такова нещо?

— Независимо от начина, по който се отнасяше с мен и сестрите ми — не — призна тя. — Прав си, че човек никога не знае. Но това е

адски плашещо, Зак.

На вратата се позвъни и полицията си свърши работата — изследва за пръстови отпечатъци, задава въпроси, провери входовете, търси веществени доказателства.

— Този път имаме отпечатък от обувка — обясни един от полицайите, минавайки през всекидневната, за да отиде до задния вход.
— Изглежда е женска обувка номер трийсет и осем.

— Стонът, който чух — звучеше като женски — каза Оливия. — Номер трийсет и осем — това е често срещан номер. Аз нося номер трийсет и осем.

Полицаят кимна.

— Това не означава нищо. Отпечатъците може да са били оставени от всеки, не е задължително да ги е оставил нападателят.

— Има ли нещо друго, което можете да ни кажете? — попита полицаят. — Подушихте ли нещо? Парфюм? Сапун? Странен мириз?

Тя поклати глава.

— Та аз едва дишах.

— А въжето? — попита Зак полицаят. — От специален материал ли е?

— Ами, ще го изпратя за изследване в лабораторията — отговори полицаят. — Но изглежда съвсем обикновено. Човек може да си купи такова въже във всеки железарски магазин. А, открихме откъде е влязъл. Има незаключен прозорец в мазето. Нападателят го е вдигнал и е влязъл. Именно пред прозореца открихме отпечатъка от обувка. Както и да е, аз го заключих вместо вас.

— Много ви благодаря — каза Оливия. — Отново ще проверя дали всички прозорци са пътно затворени.

— На ваше място бих го направил на всяка цена — посъветва я полицаят, а после, след като зададе още няколко въпроса, си тръгна.

— Не можеш да останеш тук тази вечер — каза Зак. — Ела у дома.

— Ще загубя вилата и наследството — отговори му тя. — Майка ми разчита на тези пари, за да сложи в ред финансите си.

— В завещанието се казва, че трябва да прекараш всяка нощ тук ли?

Оливия се опита да си спомни.

— Чакай да намеря писмото. — Тя разрови в чантата си и извади плика с писмото от адвоката на баща ѝ. „Трябва да живееш в Блубери най-малко един месец и т.н.“ — Тя въздъхна с облекчение. — Пише само, че трябва да прекарам трийсет дни в Блубери — не задължително в тази къща. Значи мога да дойда у вас. При условие, че ще съм тук в осем часа утре сутринта, за да дам касовите бележки на Джоана.

— Ще бъдеш тук навреме. Аз ще те придружа. А после ще отидем да говорим с предполагаемата годеница на баща ти и да видим как прекарва времето си.

— А Марни? — попита Оливия. — Как мина с нея тази сутрин?

— Ужасно — призна той. — Беше направо бясна.

— Толкова бясна, че да ме заплаши с убийство?

— Не знам — призна той. — Не мисля — не ми се иска да вярвам, че е способна на такова нещо, но не мога да го кажа със сигурност. Изрече много глупави неща като например, че ще се разкайвам. И хвърли една ваза по колата ми. Целеше се в предното стъкло.

— Значи има две жени, които трябва да наблюдаваме много внимателно.

Той поклати глава.

— Аз съм архитект, не детектив, но да се надяваме, че ще открием нещо, което да ни насочи към правилния човек.

— Благодаря ти, че си тук, Зак — каза тя.

Той рече:

— Ще проверя дали всички врати и прозорци са заключени. А после тръгваме. Не мога да понеса мисълта, че ще си тук сама утре сутринта и ще отвориш вратата на психопат.

„Заштото може би отново те е грижа за мен“ — помисли си Оливия.

— Нищо няма да ми се случи — каза тя, докато Зак я завиваше с юрганчето в стаята за гости в неговия дом.

Той седна на ръба на леглото.

— Мразя да те оставям сама. След всичко, което преживя. Мразя да те оставям, точка по въпроса.

Много се ядоса на себе си. Защо каза това? Оливия го погледна, очевидно и тя бе изненадана, и го хвани за ръката.

— И аз се чувствам по същия начин.

Той се изправи и внимателно издърпа ръката си.

— Ще спя на дивана във всекидневната. Ако те дострашее, аз ще съм тук.

— Предпочитам да си до мен — отвърна тя. — Поне докато заспя.

Повече от всичко на света му се искаше да свали дрехите си и да разкъса нейните. Тя все още бе е онзи невероятноекси кремав комбинезон. Облече връхна дреха върху него, когато дойдоха полицайт, а после бяха дошли с колата в неговия дом, а сега лежеше в леглото в тези дантели. Би могъл да го разкъса с една ръка. Но нямаше да го направи.

— Оливия, трябва да бъда честен с теб. След случилото се днес с Марни, не искам повече да премълчавам истината.

— Бъди честен — каза тя. — Точно това искам и аз.

Той отмести поглед, после пак я погледна.

— Объркан съм, не съм наясно с чувствата си след всичко, което се случи. Ти. Завръщането ти в Блубери. Повече от ясно е, че химията между нас не е изчезнала. Но трийсет години е много време. Желая те като луд, Оливия. Но освен чисто сексуалното желание не мога да кажа какво точно чувствам.

— Беше напълно честен — отвърна тя. — Зак, всичко е наред. И аз съм много объркана. Бяхме разделени цели трийсет години. През това време се случиха много неща. Така че напълно те разбирам.

Той кимна и се обърна, за да си тръгне, но тя го спря, като го хвани за ръка.

— Не си тръгвай, Зак.

Той възнамеряваше да стои на пост на дивана пред вратата на гостната.

— Сигурна ли си, че искаш да остана?

Тя кимна и сложи ръка на празното място на леглото до себе си.

— В момента си много уязвима, Оливия. Не искам да се възползвам от това ти състояние.

— За бога, Зак, моля те само да ми правиш компания. В момента малко ме е страх от нападателя. Не бих имала нищо против, докато

спя, до мен да има по-силен човек. Ако изобщо успея да заспя.

— Няма проблем. — Той седна до нея. Протегна се и сложи ръце под главата си.

— Спомняш ли си как лежахме така на плажа? — попита тя. — Взирахме се в нощното небе с ръце на тила?

— Спомням си.

И двамата се обърнаха насторани, за да са лице в лице.

— Питал ли си се някога какво щеше да се случи, ако баща ми не се беше намесил? — попита Оливия. — Ако бяхме избягали заедно?

— Сигурен съм, че щяхме да бъдем тук в този момент. С изключение на историята с примката тази вечер.

— Значи мислиш, че все още щяхме да сме заедно? — попита тя.

— Не си падам по догадките какво е щяло да се случи, ако... — каза той. — Но знам как се чувствах тогава.

— Аз също — отвърна тя.

Той се пресегна и докосна шията ѝ.

— Вратът и гърдите болят ли те?

Тя сложи ръката си върху неговата.

— Не.

Той я погледна в очите и я целуна. Тя бе толкова близо до него, облечена в красива нощница, така че не можеше да ѝ устои. Тя отвърна на целувката му.

— Може би е по-правилно да легнем един до друг и да се взирате в тавана — каза той. — За да подредим мислите си.

— Предпочитам да гледам теб, а не тавана — прошепна тя.

Само това му трябваше. Той зарови едната си ръка в копринената ѝ руса коса, а другата движеше по мекото ѝ тяло.

— Сигурна ли си, Оливия? — прошепна в ухото ѝ. — Ако не си, ще положа огромни усилия, за да спра.

— Накарай ме да забравя случилото се тази вечер — прошепна в отговор тя.

Той се надигна, за да свали комбинезона ѝ. Господи, толкова беше красива. Не можеше да откъсне поглед от гърдите ѝ. Свали дънките си, после и ризата. Тя го наблюдаваше, очите ѝ следяха движенията на ръцете му. Възхищението ѝ от тялото му го накара да я желае още по-стрastно. Той легна до нея, тя вече дишаше тежко, очите ѝ го молеха да я люби. Но той реши да изчака. Повдигна комбинезона

й. Тя беше с бели памучни бикини. Той простена, после рязко ги смъкна надолу и се настани между бедрата ѝ. Тя изстена, одраска гърба му с нокти, сграбчи косата му. Той покри пътя си нагоре по корема ѝ с целувки и легна върху нея. Не му се искаше да свали комбинезона ѝ. Беше многоекси с него. Отмести копринената тъкан от едната ѝ гърда и засмука зърното. С другата ръка дразнеше и галеше другата ѝ гърда. Тогава Оливия се обърна и легна върху него, не искаше да чака повече. Той също. Той повдигна ханша ѝ, за да може да проникне в нея, после плъзна ръката си към гърдите ѝ и започна да ги гали. Оливия го възбуди, като се движеше бавно, после повдигна ръцете му над главата му. Той я обърна по гръб, устните му не се отделяха от гърдите ѝ.

— О, Зак — промърмори тя.

Той започна да се движи все по-бързо и по-бързо. Тя отвори очи. „Прекалено бързо е — осъзна той. — Прекалено съм груб.“ Но имаше нужда да я люби именно по този начин. Грубо. Не особено романтично. Простоекс, нищо повече. Обърна я по корем и повдигна хълбоците ѝ, докато тя се озова на ръце и колене, после я облада, стиснал косата ѝ в юмруците си. Проникна много дълбоко в нея. Дишаше тежко и учестено.

— Зак, не ми харесва... — прошепна тя и се опита да се отмести. Но той я натисна, за да легне по корем, пъхна ръце под гърдите ѝ и започна да ги възбуджа, докато я любеше диво и необуздано. Тя си помисли, че леглото може да рухне под тях.

— Зак, престани — каза тя.

Но той не можеше да спре. Не можеше да спре да я чука. Обгърна с ръце хълбоците ѝ и започна да дразни и възбуджа клитора ѝ, като не спираше да се движи в нея. Тя се опита да се измъкне, но той я бе затиснал с тялото си.

— Зак, моля те, спри! — в гласа ѝ се долавяше болка.

Той престана, а тя седна на леглото, сви се на кълбо и обгърна с ръце коленете си, сякаш искаше да скрие голотата си. Плачеше.

— Оливия, аз... — „Но какво? Оливия, аз исках да те нараня? Оливия, аз исках просто да те чукам, нищо повече? Да се отнасям с теб като с курва, така че да не ми се налага да чувствам каквото и да било?“ — Оливия, съжалявам — каза той най-сетне. — Наистина много съжалявам. — Затвори очи за момент и въздъхна дълбоко. —

Трябаше да спра още щом ми каза, че така не ти харесва. Трябаше да го направя още първия път. Съжалявам, Оливия. Ако се е насъбрала агресия у мен, трябва да я проявявам във фитнес залата или на баскетболното игрище. Не трябаше да...

— Легни до мен, Зак — помоли го тя и се пъхна под одеялото.

Той изпълни молбата й, раменете им се докоснаха.

— Направи с мен онова, което искаше — каза тя. — Сега искам да направя с теб онова, което аз искам.

Той я погледна изненадан.

— Какво искаш да направиш с мен?

Тя се намести върху него, изражението й бе неразгадаемо. Не се усмихваше. Вече не изглеждаше ядосана или наранена. Повдигна се, извивайки гръб. Наведе се над него. Копринената й коса докосна гърдите му. Тя беше върху него и за миг му се прииска да сграбчи хълбоците й и да я люби, да свършат бързо. Но вместо това затвори очи, оставяйки се на нейния ритъм, сладкото, настоятелно клатене. Беше като безучастен свидетел на плъзгането й по цялата му дължина.

Тя го целуна нежно, гърдите й докоснаха неговите. Той надигна глава, за да погали зърната на гърдите й с език, а тя простена, движейки се малко по-бързо, малко по-необуздано. Той я отмести от себе си и внимателно я положи на леглото до себе си, а после започна да целува тялото й. Оливия сграбчи косата му, изви гръб и простена. Той продължи да я люби, докато тя сграбчи одеялото и го стисна здраво между зъбите си, за да сподави писъка си.

После тялото й се отпусна, гърдите й се издигаха и спускаха.

— Наистина си много, много красива — каза той, легнал до нея, подпрял се на лакът. — Толкова съжалявам за онова, което сторих преди малко.

Тя го погали по бузата, после седна на корема му, леко разтворила крака.

— Това да не би да е нещо като покана? — попита той.

— Да — прошепна в отговор тя. — Направи онова, което трябва да направиш, Зак. Има много неща, които трябва да си изясним. И двамата ще преминем някои бариери. Но бих искала да бъдем честни един с друг. Беше много груб, пренебрегна ме, не реагира, когато ти казах да спреш. Постъпи зле, но и това бе честно. Просто така си се чувствал.

— Не искам да те нараня, Лив. Не се чувствам така.

Тя легна по гръб и се пресегна. Щом ръката ѝ го докосна, той изпита непреодолимо желание да я обладае. Обърна се, проникна в нея нито прекалено грубо, нито прекалено бавно и внимателно, докосвайки с устни врата ѝ. Тя обви ръце около врата му и посрещна тласъците му. Дишаше в ухото му и той разбра, че наново се е влюбил в нея.

ТРИНАЙСЕТА ГЛАВА

През прозореца нахлуващо ярка слънчева светлина. Оливия се протегна като котка в огромното легло. Спомените ѝ стигаха само докъм полунощ, когато си даде ясна сметка какво чувства към този мъж. И то не само от сексуална гледна точка. Това невероятно чувство на удовлетвореност, чудото, възбудата, която я изпълваше цялата, точно така искаше да се чувства винаги с мъжете, с които се бе срещала. Силата на чувствата между нея и Зак, красивото и грозното — а част от случилото се снощи бе доста грозно — изискваше тяхната искреност, изискваше да седнат и да обсъдят нещата. Как се чувстват? Какво искат? От какво имат нужда? Беше се чувствала така преди тринайсет години и никога повече след това. Или Закари Арчър бе изключителен човек, или между тях имаше много специална връзка. А може би и двете. Когато отвори очи, него вече го нямаше. Напълно разбираемо. „Дъщеря му спи на горния етаж — помисли си тя. — Нашата дъщеря“ — поправи се и се запита дали думите „моята“ или „нашата“ някога ще излязат от устата ѝ. Независимо от всичко последното нещо, от което се нуждаеха, беше Кайла да ги завари в компрометираща ситуация и да започне да си задава нови въпроси. Оливия чу душа, а горе свиреше музика. Искаше да се качи да види Кайла, но щеше да почака първо Зак да обясни на дъщеря им присъствието ѝ. „Да. Някой се опитва да изплаши до смърт майка ти, да я накара да напусне Блубери и полага огромни усилия за това. Но засега не успява.“ Оливия седна в леглото. Душът спря. Оливия бързо се облече и влезе в банята. Изми се и се постара да се въведе в приличен вид. Тъкмо навреме. На вратата се почука. Зак изглеждаше зашеметяващо. Беше облечен с дънки и тъмнозелен пуловер, който подчертаваше зелените му очи.

— Днес Кайла се връща на училище — каза той. — Мислех си да я закараме, а после да изчакаме Джоана във вилата, да я следим известно време, за да видим какви ги върши.

„Много е делови“ — помисли си тя. Със сигурност бе доволна, че той е много по-разтревожен за нея, отколкото полицията, но в изражението му нямаше нищо, което да й казва: „Снощи не сънува“. Ако в стаята имаше още някой, той или тя никога не би предположил, че двамата се бяха любили само преди няколко часа, че бяха изживели емоционално изтощение заедно.

— Ами ако просто отиде в магазина си? — попита Оливия. — Не можем да я следим там.

— Магазинът отваря чак в десет часа — каза той.

Оливия кимна.

— А когато отвори, единият от нас може да се престори, че търси кашмирен пулover, и да огледа.

— Не искам да се окажеш сама с нея там. Не и докато не я изключим от списъка със заподозрените.

— Татко, къде си? — чуха гласа на Кайла.

— Долу сме — обади й се той.

— Ние? — Момичето влезе в гостната и ококори очи от изненада. Погледна леглото, което Оливия не бе успяла да оправи.

— Снощи тук ли си спала?

Тя кимна.

— Чух шумове във вилата и не смеех да остана там сама, затова спах тук.

Кайла се усмихна.

— Пак ли ще се съберете?

Зак се изчерви. Отвори уста да й отговори, но оттам не излезе нито звук. Оливия взе ръката на Кайла и я стисна.

— Едва от няколко дни съм тук.

Тя кимна.

— Скоро ли ще се почувствуваш като моя майка?

Сърцето на Оливия се сви.

— Надявам се.

— Чувствуваш ли ме като своя дъщеря?

— Да.

— Мили боже! — извика Кайла и изхвърча от стаята.

— Тази сутрин ще пригответя яйца за закуска, ако те интересува.

— Зак се отправи към кухнята.

„Почти като едно голямо щастливо семейство“ — помисли си тя. Все пак някакво начало. Огледа всекидневната. Беше изненадана колко е уютна. Зак бе изbral големи функционални мебели, които да издържат на лепкавите ръце на мъничко дете, както и на премятанията на вече пораснало дете. Диванът бе огромен, с много възглавнички. Голям килим добавяше цвят и топлина. Една от стените бе посветена на рисунките на Кайла през годините, от отпечатък на ръцете й от предучилищната възраст до автопортрет, нарисуван миналата година. Навсякъде имаше снимки на Кайла. На Зак и на Кайла.

Любимата й снимка бе в старинна рамка върху пианото. Зак и Кайла (на около пет или шест годинки) на излет в планината. Кайла бе обута с малки туристически обувки и държеше в ръка обяда си, беше усмихната. Зак изглеждаше щастлив и здрав. Оливия се запита кой ли ги е снимал. Може би някое негово гадже. Или случаен турист.

Но онова, което й направи най-силно впечатление, бе, че на снимките бяха само бащата и дъщерята, липсваще майката. Представи си как Кайла е гледала тези снимки и е забелязала същото. Нямаше майка.

„Сега съм тук — каза си Оливия. — Само се надявам да не съм закъсняла прекалено много.“

— Без никакво пущене, нали? — каза Зак на Кайла, когато спряха пред прогимназията в Блубери.

— Приключи с пущенето — отвърна тя. — ЧАО, Оливия! Ще се видим на събранието за конкурса за вътрешна красота! — добави, после изчезна сред съучениците си.

Зак се канеше да потегли към вилата, но Оливия докосна ръката му.

— Можеш ли да почакаш за минутка? — попита тя, загледана в училищната суматоха рано сутрин. — Бих искала да ги погледам.

— Да гледаш как децата влизат в училище?

Тя кимна.

— Това е светът на Кайла. Искам да науча всичко за него.

Той се усмихна.

— Когато Кайла тръгна на предучилищна, през първия учебен ден седях в колата пред училището цели два часа и половина, вперил

поглед във входната врата.

Оливия се засмя.

— А на втория ден?

— Един час. Едва на третата седмица можех да си тръгна веднага.

— И аз се чувствам така — каза тя. — Не искам да я оставя да си тръгне точно сега, когато я открих.

Тъкмо се канеше да каже: „Имате всичкото време на света“, но се отказал. В цялата работа бе замесенекс. Докато не изясни чувствата си, трябаше да държи ръцете си далеч от нея. Нямаше да му е лесно. Оливия беше толкова красива, а и тяхната любовна история бе доста странна — само няколко седмици като тийнейджъри преди толкова години, последва триайсет години раздяла — привличането бе прекалено силно. Имаха и дъщеря.

— По-добре да отидем във вилата, преди Джоана да се е обадила на адвоката на баща ти да те изхвърли от завещанието — рече Зак.

— Не бих се учудила.

— Искам да съм сигурен, че ще отидем там преди нея. Не желая да ме види — каза той и потегли.

— Познаваш ли Джоана? — попита Оливия и го погледна. — От града ли е?

— Виждал съм я, но не съм разговарял с нея. Когато я срещна в града или започва да върви по-бързо, или навежда глава. Странно за човек, който притежава магазин. Би трябвало да е мила и любезна, за да привлича повече клиенти.

— Винаги ли е била такава? Или се е променила след смъртта на Уилям?

— Не знам. — Той зави по алеята за коли на вилата. — Не мога да кажа, че я познавам.

Оливия погледна вилата. Той усети, че тя е нервна и притеснена.

— Аз ще съм до теб — увери я той и стисна ръката ѝ.

Тя го погледна в очите.

— Просто не знам какво да очаквам и от кого.

— Аз ще съм до теб — повтори той.

Тя си пое дълбоко въздух.

— Не мога да спя у вас всяка нощ, Зак.

— Не виждам защо да не се пренесеш в гостната. Тъкмо ще бъдеш по-близо до Кайла, ще си на нейно разположение. Ще идваме тук всяка сутрин заради Джоана. С колата никак не е далече.

„Искам да си по-близо и до мен“ — добави наум той.

Сърцето ѝ заби лудо.

— Благодаря ти, Зак. Идеята да спя в тази къща, като знам, че някой иска да ме убие... — Тя си пое дълбоко въздух. — Вече не мога да остана тук.

— Тогава всичко е решено. — Той погледна часовника си. — Осем без пет е. По-добре да влезем вътре.

Нямаше счупени прозорци, гадни надписи по входната врата. А вътре всичко си бе на мястото. Провериха всички стаи. Всичко беше наред. Когато на вратата се позвъни, Зак се скри в кухнята, която бе много близо до входната врата. Оттам се чуваше всичко, но не се виждаше нищо.

— Касовите бележки. И подпишете тук — чу той Джоана да казва с пресипнал глас. Тя бе ядосана, това беше сигурно.

— Това на главата ти синина ли е? — попита Оливия, гласът ѝ леко потрепери. Синина. Оливия бе споменала, че е хвърлила стъклена гарафа с вода по нападателя си и че го чула да изохква. Изведнъж на главата на Джоана се появява синина? Синина, която вчера я е нямало?

— Ударих се във вратата снощи в тъмното — отвърна жената. — Трогнатата съм от загрижеността ти — добави. Тонът ѝ бе доста саркастичен. — А сега ми дай касовата бележка и подпиши на тази страница или ще се обадя на адвоката, за да му кажа, че не си спазила нелепата част от договорката.

— Джоана, предпочиташ още три седмици да си разменяме подобни остри забележки или да седнем и да си кажем истината? Надявам се да предпочетеш второто.

— Истината? Коя истина? Твоята? Аз вече знам истината от Уилям. Той беше мой годеник. Склонна съм да повярвам на него, а не на теб, благодаря ти много.

— Всяка история има две гледни точки — каза Оливия. — Бих искала да ти разкажа своята. Влез, ще пием кафе и ще поговорим за Уилям Седжуик.

— Какъв е смисълът? — беше отговорът на Джоана. — Той е мъртъв.

— Но ти си го обичала.

— А ти не си го обичала — сопна ѝ се тя.

— Въщност това не е вярно — отвърна Оливия. — Като дете го обичах, макар че го виждах само две седмици в годината. Въобразявах си, мечтаех си, че той като по чудо ще реши, че ме иска в живота си. Но това така ѝ не стана.

Зак знаеше, че това е самата истина. С нея често бяха разговаряли на тази тема през двете седмици, които прекараха заедно. А след това, през всичките тези години, той и Кайла бяха водили подобни разговори за Оливия.

— Както и да е — каза Джоана. — Трябват ми касовите бележки за всекидневните покупки. И подпиши тук.

— „Интересно — помисли си Зак. — Джоана не е готова да допусне Оливия до себе си.“

— Искам да знам само едно нещо, Джоана — каза Оливия. — Имайки предвид, че не бях близка с баща си — той взе това решение — защо ме ненавиждаш толкова много?

„Браво, Оливия. Измъкни още информация. Накарай я да ти се разкрие“ — мислено я окуряжи Зак.

— Просто ми покажи касовите бележки — студено изрече Джоана. — Губиш ми времето.

Минутка по-късно вратата се затвори. Оливия влезе в кухнята, клатейки глава.

— Взе касовите бележки, набути папката в лицето ми, за да подпиша документите, и си тръгна.

— Ами, да видим дали ще разберем какво я тормози — рече Зак.

Джоана бързаше. Тя буквално изтича по пътя и се качи в една таратайка, паркирана на главната улица.

— Защо не паркира пред вилата? — попита Оливия, докато със Зак се качваха в пикапа и съвсем бавно потеглиха по пътя. — Искам да кажа, защо върви пеша повече от половин километър и обратно всяка сутрин в този студ?

— Да прибавим и това към многобройните въпроси, които имаме към Джоана — отвърна Зак, завивайки по булевард „Блубери“.

Джоана пресече центъра на града и зави наляво по „Мейфеър“.

— Какво има тук? — попита Оливия.

Той я погледна. В очите му се четеше смесица от изненада и подозрение.

— Марни.

— Джоана и Марни са приятелки?

— Не знам — отвърна той. — Марни не ме е запознавала с приятелите си. А и рядко засичам Джоана из града.

— Как ми се иска да съм муха, кацнала на някоя стена в къщата на Марни.

— Може аз да успея — каза Зак. — Нека те закарам на безопасно място, в ресторантчето за храна за вкъщи. Ще отида у Марни, уж да ѝ се извиня още веднъж, и ще се опитам да я накарам да ме покани вътре.

— Бъди внимателен — напомни му Оливия.

Зак застана на верандата на Марни и натисна звънеца. Никой не отговори. Чу да се затваря врата зад него и се обърна. Марни и Джоана излизаха от гаража. И двете спряха на място, когато го видяха.

— Какво правиш тук? — попита го Марни.

— Мога ли да говоря с теб за малко?

— Не.

Той тръгна към тях и протегна ръка към Джоана:

— Аз съм Зак Арчър. Мисля, че не се познаваме.

Тя погледна Марни, без да вади ръцете от джобове си.

— Враговете на Марни не са ми приятели — отсече.

— Ами, разбирам, че приятелите трябва да се подкрепят — отвърна той. Обърна се към Марни: — Много ми се иска да поговориш с мен, Марни. Нека ти обясня ситуацията, доколкото мога.

— Няма какво да ми обясняваш, Зак. Каквото си надробил, това ще сърбаш.

Той повдигна вежда.

— Какво искаш да кажеш?

— Искам да кажа, че лъжците и мошениците си получават заслуженото.

— Е, надявам се един ден да поговорим и да си изясним всичко — рече той. — Знаеш къде да ме намериши.

— В дома на онази алчна кучка ли?

Изглежда не можеше да съдържа гнева си. Бяха излизали заедно само месец, никога не бяха говорили за сериозна връзка. Да, той не

постъпи почтено с нея, не ѝ каза истината, когато го попита коя е Оливия, но злобата ѝ му се струваше прекалена.

„Лъжците си получават заслуженото...“

„Ще съжаляваш...“

Но злобата ѝ бе насочена към Оливия, не към него. Дали Марни не се опитваше да му отмъсти чрез Оливия? Да го нарани, наранявайки нея?

Сети се, че тя е в ресторантчето, сама, уязвима. Не че можеше да ѝ се случи нещо на обществено място. Все пак искаше да е до нея, да е сигурен, че е в безопасност. Снощи осъзна, че я обича. И то не с невинността на едно седемнайсетгодишно момче. Обичаше я така, както се надяваше да се влюби пак в някоя жена. Нямаше представа, че тази жена ще е самата Оливия. Той поклати глава на тази ирония на съдбата. На тази магия. Погледна Марни. От очите ѝ хвърчаха искри.

— Единственото, което мога да направя, е да се извиня, Марни — с тези думи той се качи на пикапа си и потегли към ресторанта, за да вземе Оливия.

Видя я през витрината — ровеше в салатата си, изглеждаше нервна. Притеснена. Влезе вътре, седна срещу нея и ѝ разказа всичко.

— Значи Джоана е разказала на Марни всичко, което знае за мен. Онова, което си мисли, че знае — каза Оливия.

Той се наведе към нея.

— Знам само, че Джоана има нещо против теб. Марни има нещо против двама ни. И изведнъж двете стават приятелки. Радвам се, че ще отседнеш у нас. Няма начин да те оставя сама, особено през нощта. Остани в града, докато стане време за срещата. Дръж мобилния си телефон у теб през цялото време. Разбра ли?

Тя поклати глава.

— Напрежението в залата на кметството ще бъде ужасно. Да се надяваме, че Марни ще съредоточи вниманието си върху дъщеря си, а не върху мен. Не се съмнявам, че ще иска Бриана да спечели на всяка цена.

Точно това тревожеше Зак.

ЧЕТИРИНАЙСЕТА ГЛАВА

Участничките и техните майки подраниха. В шест без петнайсет Пърл се качи на подиума, за да поздрави всички по повод трийсет и първия конкурс за вътрешна красота. Единайсет момичета и майките им бяха седнали на първите няколко реда. Всички оглеждаха и преценяваха конкуренцията, включително и Оливия. Тя можеше да каже от кого се притеснява Кайла по изражението на лицето ѝ, когато погледът ѝ спираше на всяка една от участничките. Почти не удостои Бриана с вниманието си, явно Кайла смяташе, че момичето няма вътрешна красота. Марни нито веднъж не погледна Оливия, откакто бяха дошли. Кайла се нацупи най-много, когато погледът ѝ спря на красивото русокосо момиче, от което ѝ се бе оплакала в ресторантчето. Ако Оливия си мислеше, че ще получи най-кръвнишкия и убийствен поглед от Марни, беше съвркала. Жаклин Маккорд ѝ оказа тази чест. До нея седеше високо момиче, което бе забило поглед в земята.

— И така — каза Пърл, пляскайки с ръце. — Първа точка от дневния ред е да запишем нашите кандидатки за участие в конкурса. Ще трябва да проверим дали кандидатките отговарят на условието да са между трийсет и седемнайсетгодишни. Не може да сте по-малка от трийсет и по-голяма от седемнайсет, за да се запишете за участие.

— Но рожденият ден на Дженифър е следващият месец — обади се една жена, седнала на първия ред. — Ще навърши трийсет само след две-три седмици!

— Значи следващата година вече може да участва в конкурса — отвърна Пърл с усмивка.

Жената сви устни и буквально дръпна дъщеря си от стола. Оливия знаеше от собствен опит, че момичетата се записват за участие в конкурса, защото родителите им са хвърлили око на паричната награда.

— Моля ви, идвайте с акта си за раждане или друго доказателство за възрастта си — каза Пърл.

— Татко сложи акта ми за раждане в раницата тази сутрин — каза Кайла на Оливия. Тя отвори розовата папка и предаде документите на Оливия.

Оливия си пое дълбоко въздух, ръцете ѝ трепереха, когато взе листа. Релефният печат я увери, че е истински.

„Майка: Оливия Кай Седжуик
Баща: Закари Арчър“

Никога, до сетния си дъх нямаше да прости на баща си, че я бе излъгал. Нямаше значение, че се е опитал да поправи нещата тринайсет години по-късно.

— Оливия? — каза Кайла, дърпайки я за ръкава. — Всички отидоха да се наредят на опашка.

Тя се окопити и се усмихна на дъщеря си.

— Толкова съм развлнувана — каза на Кайла. — Виждам го за първи път.

— А, да — рече момичето. — Не се сетих за това. Понякога го изваждам от специалната си кутия и гледам името ти, за да си напомня, че и аз имам майка.

Оливия стисна ръката ѝ и се наредиха на опашката. Пред тях цареше истинска суматоха.

— Това е истински документ за самоличност — изписка едно момиче с къдрава кестенява коса. — Шофьорската ми книжка!

— Скъпа — каза Пърл. — Това не е валидна шофьорска книжка от щата Майн. Това е фалшив документ за самоличност също като този, който собствената ми дъщеря имаше, преди да го открия и да го скъсам. Шофьорските книжки в Майн имат шест числа, а не седем. Ако нямаш друг валиден документ за самоличност, с който да докажеш истинската си възраст, ще трябва да си тръгнеш.

Майката на момичето се опита да спори с нея, но Пърл вдигна ръка:

— Ъхъ! — После плесна с ръце силно. — Чуйте ме, всички. Ако има още някой без валиден документ за самоличност — и повярвайте ми, знам как изглеждат те — нека си тръгне още сега.

Разнесе се ропот. Пет момичета и техните майки напуснаха залата.

— Виждам, че намаляхме до приличен брой кандидатки — отбеляза Пърл, когато останаха Кайла, Бриана, русокосото момиче, което се нацупи, и още три: дъщерята на Жаклин Маккорд, една висока брюнетка, която се прегърбваше, сякаш се притесняваше от височината си, и много интересно — две близначки.

— Добре! — каза Пърл, когато всички отново си седнаха на местата. — Имам честта да представя шестте кандидатки за тазгодишния конкурс за вътрешна красота! Щом кажа името ви, моля станете.

— Сесили Карли.

Щом красивото русокосо момиче се изправи, майка му заръкопляска.

— Сесили, моля те, кажи на колко години си и защо искаш да вземеш участие в конкурса?

— На петнайсет години съм и искам да участвам, защото важна е душата на человека — отвърна Сесили.

Майка ѝ отново я аплодира.

Кайла се нацупи и прошепна:

— Това щях да кажа и аз.

— Следващата е Бриана Суйтсър.

Момичето се изправи. Оливия видя, че Марни тихично аплодира дъщеря си.

— На тринайсет години съм и искам да участвам в конкурса, за да покажа на цял Блубери, че съм много повече от просто едно красиво лице.

Кайла изви очи.

— Вярваш ли ѝ? — промърмори, а Оливия се усмихна.

Пърл погледна листчето с имената на кандидатките.

— Следващата е Емили Абернати.

Една от близначките стана от мястото си и тръгна между редовете.

— Аз съм на четиринайсет, уху-уу! — каза тя и започна да се кълчи. — Искам да участвам, защото важното е какъв си в душата си.

— Тя отново се завъртя и плесна с ръце.

— Аз вече казах това — отбеляза Сесили със сдержан усмивка.

— Е, ако не се бе представила преди мен, щях аз да го кажа първа — върна й го Емили, сядайки обратно на мястото си.

— Следващата кандидатка е Ева Абернати. И ще отбележа за протокола, че Ева и кандидатка номер три са еднолични близначки.

— Близначки сме, само дето аз имам малко повече вътрешна красота! — заяви Ева. Тя също излезе на подиума и също затанцува, докато говореше. — На четиринайсет години съм и искам да участвам, защото важна е вътрешната красота.

— Тя вече го каза! — добави Бриана.

Марни хвани ръката на дъщеря си и я смъмри.

— Е, ако не бе преди мен, щях да го кажа първа — изрече напевно Ева.

— Не, защото Сесили го каза първа — намеси се Кайла.

Оливия имаше чувството, че организирането на този конкурс — ако изобщо позволят да го организира — щеше да й докара големи главоболия. Тя погледна Жаклин Маккорд и дъщеря й. И двете мълчаха, без да се намесват в спора.

— Преди да продължим — намеси се Пърл, — трябва да подчертая, че по време на оценяването ще е разумно да не повтаряте отговорите, които някой друг вече е дал.

— Ами ако вече си намислил отговора, който друг е дал? — попита Кайла.

— Предполагам, че ще трябва да мислите много бързо — отговори Пърл.

— Аз не мисля бързо — прошепна Кайла на Оливия.

— Следващата ни кандидатка е Кайла Арчър.

Тя се изправи и се усмихна.

— Аз съм на тринайсет години.

Тишина.

— А причината да участваш в конкурса? — подсказа й Пърл.

Кайла се изчерви. Погледна Оливия с молба за помощ, но тя не можеше — или не биваше — да й подкаже подходящ отговор.

— Ъ-м-м... И аз щях да кажа, че онова, което е в душата на човек, е важно, но всъщност има друга причина да участвам. — Тя погледна Оливия. — Майка ми е печелила конкурса за вътрешна красота, когато е била на петнайсет. Искам майка ми да знае, че

въпреки че тепърва ни предстои да се опознаваме и аз съм също като нея.

Оливия усети върху себе си погледите на всички присъстващи в залата. Дори на Марни.

— Момичета, ако това наистина е така, бих ви посъветвала да държите гаджетата си под ключ — обади се Марни и се засмя. Но убийственият поглед, който хвърли на Оливия, бе всичко друго, но не и смешен.

Пърл се прокашля:

— Последната ни участничка е Дийни Маккорд.

Единственото момиче в залата, което все още не бе станало, остана на мястото си. Оливия забеляза, че бузите му пламнаха.

— Дийни Маккорд? — извика Пърл, постави бифокалните си очила на носа си.

Оливия видя, че Жаклин бута с лакът момичето и то се изправи, беше се прегърбило още повече.

— На седемнайсет години съм. Аз... Аз искам да участвам в конкурса, защото това е последният ми шанс да покажа на всички, че притежавам вътрешна красота.

— Определено не притежава външна красота — прошепна една от близнаките.

— Кой каза това? — попита Жаклин и бързо се изправи от мястото си. — Тези, които наричат другите с обидни имена, би трябвало веднага да бъдат дисквалифициирани.

Дийни се изчерви и седна на мястото си.

— Обидните думи не са позволени — заяви Пърл. — Ясно ли е?

Всички закимаха в знак на съгласие, което трябваше да удовлетвори служителката. Тя призова за аплодисменти, а след това на всяко момичета бе даден лист с правилата, които жената разясни в най-малки подробности. — А сега искам да обсъдим освободеното място за организатор на конкурса. Както някои от вас вече знаят, нашата организаторка Шелби Максуел напусна Мейн и отиде да живее на потопло място. Следователно ни трябва нов организатор. Разбрах, че бивша редакторка от списание „Блясък“ в Ню Йорк Сити е отседнала в Блубери. Освен това е печелила конкурса за вътрешна красота. С тези препоръки си мислех, че от нея ще излезе отличен организатор. Обаче

— продължи Пърл — тя е майка на една от участничките, Кайла Арчър.

Всички се обърнаха и погледнаха Оливия.

Пърл се прокашля:

— Тъй като има вероятен конфликт на интереси, си мислех да поставя този въпрос пред вас, за да чуя и вашето мнение.

— Аз определено няма да се чувствам добре, ако майка на участничка организира конкурса — изстреля веднага Марни.

Всички останали се съгласиха с нея.

— Добре тогава — каза Пърл. — Имам и помощник-организаторка, която може да поеме цялата организация, макар че няма много опит в тези неща. Всъщност дори бих предложила тази година всички майки да вземат участие в организирането на конкурса.

Идеята се хареса на всички. След като този проблем бе решен, срещата приключи.

— Всички заедно да организирате конкурса? — попита Зак, докато с Оливия влизаха във вилата, за да вземат някои нейни вещи. — Това ще даде ли резултат?

— Трябва да даде — отвърна тя. — Но да се каже, че има някои кой знае какви изявени личности, би било преувеличено.

Той беше доста объркан, след като Оливия му разказа подробно какво се бе случило на срещата. Това, че момичетата и майките им се караха, за гадните намеци на Марни за Оливия, но казани на Кайла.

— Как да очакваме Кайла да се превърне в ангелче, след като около нея има толкова много мръсотия?

Оливия се усмихна.

— Понякога, когато си на правилното място, в правилния момент, дори и неприятните обстоятелства могат да направят чудеса за изграждането на характера на човек.

Той я погледна.

— Знам какво имаш предвид.

— Знам, че знаеш.

— Искам да видя дома, в който си била изпратена — каза Зак. Нямаше представа откъде му хрумна. Дори не мислеше за това в този момент.

— Наистина ли? — попита тя. — Защо? Това не е пример за правилното място и правилното време за изграждане на характера. — Тя сведе поглед и си пое дълбоко въздух. — Дори не искам да си спомням за това място.

— Как беше там? — попита той. Представяше си я сама и уплашена.

— Самото място беше хубаво. Грижите за нас бяха добри. Дори си намерих няколко приятелки, е, по-скоро познати. Но исках да съм далеч от там, на място, където да се чувствам добре. Обаче беше невъзможно.

Той я погледна.

— Искаш да кажеш с мен.

Тя кимна.

— Държа да го видя — настоя той. — Искам лично да видя със собствените си очи къде си прекарала самотните месеци от бременността си. Трябва да знам къде си била.

— Предполагам, че можем да отидем с колата и да им направим изненадващо посещение — рече Оливия. — Намира се на около три часа път с кола на север. — Тя се вцепени. — Чудя се дали лекарят, който присъства на раждането, все още работи там.

— Искрено се надявам да е напуснал. Кой знае колко други съдби е съсипал.

— Нека да отидем още утре, така че да не очаквам това пътуване прекалено дълго — заяви Оливия.

— Добре.

Тя огледа вилата.

— Ще си взема само някои неща от първа необходимост, дрехи и тоалетни принадлежности. Все пак трябва да идвам всяка сутрин в осем.

Зак седна на едно кресло във всекидневната, а Оливия отиде в спалнята.

— Зак! — изпищя. — Зак!

Той веднага изтича при нея. Оливия стоеше до леглото, запушила устата си с ръце. Беше много бледа. Матракът ѝ бе нарязан на ивици. Целият бе изцапан с някакво червено лепкаво вещество.

— Какво е... това? — попита тя, а гласът ѝ трепереше.

— Сигурно е боя или нещо такова — отговори той. Удари с юмрук по стената и извади мобилния телефон от джоба си.

— Зак, виж това. — Оливия сочеше нещо на леглото.

Той се наведе. На една от възглавниците бе закачена с карфица бележка, написана на пишеща машина. На нея пишеше: „Ти си следващата“.

Докато Зак говореше с полицията, Оливия отпи от чая, който би трябвало да я успокои. Но колкото повече полицайтите повтаряха, че няма улики, толкова повече тя се ядосваше и се дразнеше.

Възможно ли беше да е била Марни? Или пък Джоана? Или и двете? Някоя от майките на участничките в конкурса? Не, това беше прекалено. Вярно, че четирите майки — без Марни — не бяха много дружелюбни, но тези неприятни инциденти започнаха още преди да се захване с конкурса. Полицайтите си отдоха и Зак влезе в кухнята при нея.

— Събрах ти някои неща в един сак — каза той. — Да се махаме оттук.

— Съbral си ми багаж? — изненада се тя. Но после се сети, че мъж, който сам отглежда дъщеря си, знае какво да сложи в багажа на една жена, и се усмихна.

— Винаги успяваш да ме накараш да се почувствам по-добре.

Той сложи ръката си върху нейната.

— Ще хванем тази отрепка. Който и да е той, все някога ще сгреши, Оливия.

— Изненадана съм, че той или тя използва глупави бележки, закачени върху възглавници — каза тя, докато прибираше косата си на кок. — Да мине от опит да ме удуши към заплашителни бележки и безвредна боя или там каквото и да е, е много странно.

— Точно така — съгласи се Зак. — Признавам, че това, че е нарязал матрака ти, е повече от проява на агресия.

Оливия потръпна.

— Мислех си, че оставих злобата и предателството в редакцията на списанието. Не съм очаквала, че и тук ще се сблъскам с подобно нещо. Може би бившата ми шефка е изпратила някого тук, за да ми отмъсти, че напуснах.

— Знам само, че няма да те оставя сама нито за миг, освен ако не си в центъра на града — заяви Зак. — Ако полицията не може да те

защити, аз ще го направя.

Тя стана, отиде при него и прокара пръст по бузата му.

— Чувствам се в безопасност, когато съм с теб. Чувствам се в безопасност просто като знам, че си до мен.

Той я привлече към себе си, целуна я и точно в този момент един камък влетя през прозореца на кухнята. Профуча на сантиметри от главите им.

Веднага изтичаха до входната врата и се огледаха на всички посоки. Оливия забеляза само дърветата, които вятърът поклаща.

Успяха да стигнат невредими до колата на Зак. Щом пристигнаха в къщата му, тя видя, че той си пое въздух с облекчение, когато провериха как е Кайла и видяха, че спи спокойно. Той плати на госпожа Макчил и я изпрати у дома, а после отиде в гостната при Оливия. Тя отвори куфара, който Зак ѝ бе приготвил. Имаше дънки и пуловери, купчина бельо, пухкова хавлия за баня, копринена нощница. Тя му се усмихна, хвана го за ръка и двамата легнаха облечени на леглото. Тя се сгуши в него и затвори очи. Утре щяха да отидат до дома за бременни девойки „Пиксфорд“ и по всяка вероятност щяха да се срещнат с персонала. Във всеки случай Оливия щеше да си спомни времето, когато наистина бе много уплашена. Страхуваше се от неизвестното, от това, че ще трябва да даде бебето си, от това как щеше да се чувства след това. И през ум не ѝ бе минало, че може да загуби бебето си.

Нищо не я бе уплашило толкова много, както времето, прекарано в „Пиксфорд“. Нито камъка по прозореца, нито това, че някой се опитваше — и то не много успешно — да я удушис.

— Всичко бих дал да разбера какво си мислиш — каза Зак, разтривайки раменете ѝ.

— Мислех си за утре. За това, че ще отидем в дома, в който бях.

— Има ли никакви проблеми с това? — попита я той. Топлите му, силни ръце бяха пъхнати под пуловера ѝ и масажираха гърба ѝ. — Ако се притесняваш, няма да отидем.

— Трябва да отида. Трябва да приключка с това. Искам отговори. Искам да знам как администрацията е позволила на баща ми да подкупи персонала.

Той я целуна по врата и продължи да разтрива гърба ѝ, после ръцете му се плъзнаха към гърдите ѝ. Тя затвори очи, когато той ги

погали, топлите му устни целуваха тила ѝ. После се обърна и го целуна.

— Накарай ме да забравя всичко, Зак — прошепна тя.
И той го направи.

ПЕТНАЙСЕТА ГЛАВА

На следващата сутрин Оливия и Зак отидоха във вилата, за да чакат Джоана. Той подслушваше от кухнята, но и този път не чу кой знае какво. Джоана поиска касовите бележки с обичайната си злоба. Оливия ѝ ги даде и подписа документите. По този начин искаше да я осърби, да ѝ покаже какво е на учила за любовния живот на баща си. Това изглежда бе единственият начин да накара Джоана да говори. Но днес не бе подходящият момент. Предстоеше им пътуване до „Пиксфорд“. Джоана изглежда се изненада колко бързо и лесно се предаде Оливия. Очевидно бе любопитна защо Оливия изведнъж спря да се прави на мила и любезна.

След като приключи с това, Оливия искаше да се махне от вилата колкото се може по-бързо, затова се качиха в колата на Зак и тръгнаха към града, за да си купят нещо за закуска по време на пътуването. Нямаше представа кога ще се върнат и дали ще има време по-късно да купи двата предмета, така че реши да купи кафе и сандвичи с яйца от ресторантчето, а от универсалния магазин купи две бутилки портокалов сок. В ресторантчето се натъкна на майката на Сесили. Това бе момичето, което най-много притесняваше Кайла, но майка ѝ Рори Карли бе много мила и добра жена. Тя топло и дружелюбно я поздрави, попита как е Кайла, набързо сподели, че според нея конкурсът е чудесен начин момичетата да добият малко повече увереност и самочувствие.

Това дружелюбно отношение малко я поободри. Толкова бе свикнала със злобните погледи и враждебността, че усмивката и доброто отношение на Рори Карли бяха като лечебен балсам за душата ѝ.

След това Оливия и Зак потеглиха в северна посока по магистрала 1–95. През по-голямата част от тричасовото пътуване тя гледаше през прозореца. Пейзажът наоколо не предизвика никакви спомени у нея — дървета и отбивки за почивка, както на всяка друга магистрала, по която бе пътувала. Едва когато завиха към Пиксфорд,

стомахът ѝ се сви. Центърът на града не се бе променил. Имаше само няколко магазина и една църква. Хората не приемаха особено радушно бременните момичета, затова те рядко слизаха в града.

— Завий тук — каза тя на Зак, когато стигнаха до един черен път, който водеше към дома. На една синя табела пишеше: „Дом «Пиксфорд». Частна собственост“. Пиксфорд бе провинциално градче в щата Мейн, а домът се намираше на около два километра по лъкатушещ, осеян с камъни и дупки път. Спомни си колко друсаشه малката спортна кола на майка ѝ по този път, когато минаха оттук преди тридесет години. Оливия имаше сутрешни неразположения. Тогава си помисли, че е лош знак, дето управата на дома не е осигурила гладко и приятно пътуване на бременните момичета. Беше началото на есента, когато за първи път мина оттук и пейзажът бе прекрасен. От двете страни на пътя имаше зелени дървета, чиито корони образуваха нещо като купол над пътя. Тя бе възприела това като знак, че тук ще бъде защитена, ще бъде на сигурно място. В края на пътя имаше завой и се отиваше точно пред масивната тухлена сграда.

Беше я докарала майка ѝ. По време на близо десетчасовото пътуване не си бяха казали нищо. Оливия бе изпаднала в нещо като нервен шок, бе вперила поглед в дърветата и останалите коли. Бе като вцепенена. В подсъзнанието ѝ сякаш някакъв глас ѝ казваше да скочи от колата и да избяга, докато се движеха по магистралата или поне докато бяха спрели на някоя от отбивките, за да си починат и да отидат до тоалетната. Често спираха. Оливия влизаше в тоалетната и излизаше с неясната мисъл просто да изчезне. Майка ѝ или пушеше цигара до масите за пикник, или чакаше на опашка, за да купи канелени кифлички и кафе. Нямаше да ѝ е никак трудно просто да си тръгне. Къде можеше да отиде насред магистралата? Но свободата, на която се радваше по време на тези почивки, бе много съблазнителна. И какво щеше да стане после? Къде щеше да отиде? Как щеше да се грижи за бебето? Та тя бе едва на шестдесет години. Беше бременна във втория месец. Майка ѝ бе единственият ѝ близък човек. Баща ѝ я мразеше. Имаше няколко приятелки от училище, но нито една, с която да сподели и на която да се довери.

Единственият човек, при когото можеше да отиде, при когото искаше да отиде, я бе изоставил. Или поне тя така си мислеше тогава.

Трябваше да се довери на шестото си чувство, което й казваше, че Закари Арчър нямаше да ѝ обърне гръб, след като разбере, че е бременна. Той не беше такъв човек. Но се бе оказала твърде наивна и изобщо не ѝ бе хрумнало, че баща ѝ може да я лъже.

— Постъпваш правилно — отбеляза майка ѝ поне десет пъти, докато пътуваха. Оливия мълчеше. Бебето ѝ заслужаваше по-добро бъдеще от онова, което тя на шестнайсетгодишна възраст можеше да му предложи. Това я утешаваше. Успокояваше я и фактът, че баща ѝ бе уредил детето ѝ да бъде осиновено от прекрасно семейство, в което щяха да го обичат много.

— Готова ли си? — попита я Зак, връщайки я в настоящето. — Ако искаш просто да поседиш в колата, докато събереш мислите си и се успокоиш, всичко е наред. Не е задължително да влизаме вътре.

Оливия си пое дълбоко въздух.

— Ще поседя тук мъничко. Благодаря ти, Зак.

Тя се пресегна и стисна ръката му.

Посред зима тук не бе особено приятно и красиво. Липсваше онзи ефект на купола. Имаше само голи дървета и тънка снежна покривка. На прозореца на втория етаж Оливия мерна силуeta на момиче в напреднала бременност.

„Надявам се да се чувстваш добре — мислено каза тя на девойчето. — Надявам се всички да сте добре.“

Погледна Зак. Той изглеждаше объркан. Тя беше сигурна, че в момента си я представя тук съвсем сама, убедена, че е била изоставена.

— Не мога да повярвам какво е трябало да преживееш през всичките онези месеци — каза той. Гласът му трепереше. — Боже, това направо ме убива!

— Всичко е наред, Зак. Тук се отнасяха с мен много добре. А и нашето бебе се роди живо и здраво — сега вече знам това.

Той вдигна поглед и огледа сградата.

— Дори не мога да си представя, че бих изпратил детето си на подобно място. Ако Кайла, да не дава Господ, забременее на шестнайсет, не бих я изгонил от дома.

— Много добре — Тя сложи ръката си върху неговата.

Представи си стаята, в която живя през всичките тези месеци толкова ясно, сякаш и в момента се намираше в нея.

В дома имаше десет спални, във всяка спяха по три момичета. Имаше само пет бани и пред тях винаги имаше опашка. Осигуряваха им закуска, обяд и вечеря. Даваха им витамини за бременни и им правеха редовно гинекологични прегледи. Правеше упражнения за бременни без инструктор. През повечето време Оливия седеше в библиотеката, четеше или гледаше през прозореца. В библиотеката имаше камина и няколко люлеещи се стола. Тя често се настаняваше на един от тях. Чудеше се къде ли е Зак, що за човек щеше да излезе от тяхното бебе. Смяташе, че никога няма да разбере.

— Да влизаме — каза тя. — Аз съм готова, а ти?

— И аз съм готов.

Щом прекрачиха прага на дома, Оливия видя, че нищо не се е променило. Дори персоналът беше същият. Госпожа Мимбли, словоохотливата администраторка, говореше по телефона, явно с бъдещ клиент. Оливия смяташе, че госпожа Мимбли е наета, за да оставя у момичетата и техните семейства впечатлението, че „Пиксфорд“ е приятно и хубаво място, че към бременните момичета се отнасят с любов и внимание. Останалите членове на персонала не бяха като госпожа Мимбли. Акушерките, социалните работници, директорите и помощният персонал не бяха особено мили и приятелски настроени. Другите момичета говореха, че са чули за домове, където към момичетата се отнасяли с уважение и с много внимание. Оливия се надяваше това да е вярно. „Пиксфорд“ обаче не бе такъв.

Госпожа Мимбли затвори телефона и насочи вниманието си към посетителите.

— Мога ли да... — Тя замълча и усмивката веднага изчезна от лицето ѝ. — Чакай малко. Ти си наше момиче!

Оливия се усмихна.

— Оливия Седжуик.

— Разбира се! Помня те. Най-хубавото момиче, постъпвало в дома. Твоето бебе трябва да е... — Тя отново замълча, усмивката ѝ угасна. — Съжалявам. Току-що се сетих, че бебето се роди мъртво.

Лъжеше ли? Или лекарят и акушерката бяха измамили целия персонал?

— Не се раждат често мъртви деца — продължи госпожа Мимбли. — Спомням си, че много се натъжих, когато чух новината.

— Благодаря — каза Оливия. — Оценявам това. Чудех се... дали лекарят и акушерката, които изродиха бебето ми, все още работят тук?
— Тя задържа дъха си.

Госпожа Мимбли поклати глава.

— Мили боже, не. Въщност и акушер-гинекологът, и акушерката — казваше се Линди — напуснаха „Пиксфорд“ няколко дена след като ти роди.

Оливия и Зак се спогледаха.

— Така ли? — попита тя. — Много интересно. Случайно да знаете къде работят в момента?

— Ами доктор Франклин се пенсионира. Живее някъде във Франция, доколкото знам. Все казваше, че иска да се пенсионира и да отиде във Франция. А Линди не остави никакви координати. Просто си тръгна и сякаш изчезна.

С много пари, без никакво съмнение.

— Много ви благодаря — каза Оливия на жената, когато телефонът иззвъня, и се обърна към Зак:

— Да се махаме от тук.

Щом влязоха в колата на Зак, Оливия въздъхна, без изобщо да осъзнава, че е задържала дъха си.

— Уилям сигурно им е платил добре — поклати глава той. — Имам акт за раждане на Кайла. Изпратен ми бе година след раждането й. Сигулен съм, че ми го е изпратил баща ти. Вписани сме като нейни родители. Там фигурира цялото име на Кайла.

— Видях го — каза тя. — На събранието за конкурса. Едва не се разплаках, като го видях. — Тя поклати глава. — Баща ми наистина си е мислел, че е господ бог.

— Господ с огромна банкова сметка.

Същия следобед Зак бе на работа, а Кайла все още на училище. Имаше извънучилищни мероприятия и Оливия се отби в ресторантчето, за да обядва сама. Откакто се върна от „Пиксфорд“, сърцето и стомахът ѝ се бяха свили на топка. Едва дишаше. Но и не плачеше, а имаше чувството, че ако се наплаче, ще ѝ олекне. Но пък ако го направеше сега, щеше да избухне в сълзи на обществено място, понеже не можеше да отиде във вилата сама. Не и след като знаеше, че около нея се навърта човек, който обича да унищожава легла и да оставя въжета на вратовете на хората. Щеше да обядва, да се поглези с

нещо нездравословно и вкусно като например чийзкейк или шоколадово-млечен шейк.

Щом отвори вратата на ресторана, остана като втрещена.

— Камила?

Самата Камила Капшоу се обърна, ослепително белите ѝ зъби блестяха.

— Оливия! Тъкмо питах как да стигна до твоята къща. И ето те!

Оливия прегърна приятелката си, развълнувана и щастлива, че я вижда.

— Какво, за бога, правиш тук?

— Кучката иска да открадне очерка на списание „Съблазън“ за най-добрите центрове за красота в страната. В Портланд, щата Мейн има две невероятни минерални бани, затова ме изпрати тук, за да пиша за тях. Лицето ми не е ли изумително гладко? Маска с морски водорасли. Както и да е, знаех, че си наблизо, и реших да те изненадам.

— Толкова се радвам, че го направи. Толкова е хубаво, че те виждам, Ками.

Камила прегърна Оливия през рамо.

— Тук продават ли вегетарианска храна или само мазнотии?

Оливия се усмихна.

— Не се притеснявай. Има цял раздел от менюто за хора на нисковъглехидратна диета.

— Идеално. Да седнем и да хапнем. В пет часа трябва да съм вече на път, иначе ще заспя някъде по магистрала 1–95 в Масачузетс.

Когато седна срещу Камила в сепарето, осъзна, че откакто бе дошла тук, не се бе сещала за предишния си живот. Работата и Манхатън изобщо не ѝ липсваха.

— И така, разкажи ми всичко — каза Камила, след като диетичната им кола бе сервирана. — Трудно ли ти беше да се върнеш?

Оливия ѝ разказа всичко, което се случваше. Трудно беше човек да шокира Камила, но очите ѝ се разшириха от учудване.

— Сигурна ли си, че тук си в безопасност?

— Отседнала съм у Зак, така че мисля, че всичко е наред.

— При твоята дъщеря — каза приятелката ѝ. — Все още не мога да повярвам. Имаш ли снимка?

Оливия извади снимките, на които бе с Кайла, и ги подаде на Камила. Тя ахна.

— Има твоята коса!

— Иначе прилича на баща си.

— Е, баща ѝ трябва да е голям красавец — отбеляза Камила, — защото Кайла е очарователна. Намира се в онази предтийнейджърска възраст, но си личи. Ще бъде страхотна.

Оливия погледна снимката на Кайла, сърцето ѝ се сви.

— Обичам ги и двамата — каза тя, а очите ѝ изведнъж се напълниха със сълзи.

— Хей, миличка — Камила хвани ръката ѝ, — какво има? Всичко изглежда прекрасно между вас. Дори живееш у тях.

— Предполагам, че съм малко превъзбудена — каза Оливия. — Не искам да събркам с Кайла. Но не знам как да бъда нейна майка. Появявам се след тридесет години. Какво знам за майчинството?

— Аз знам за какво става дума — заяви приятелката ѝ. — Мисля, че става дума за онова място, което си посетила днес. Преди тридесет години си тръгнала оттам без нея.

— Подписах, че се отказвам от правата си над нея. Как можах да го направя?

— Оливия, първо, била си на шестдесет. Второ, няма значение на колко си години. Когато не можеш да се грижиш за едно бебе, най-доброто е да се откажеш от правата си над него, за да може някой друг, който има възможност, да се грижи добре за него. Тогава не си била способна да се грижиш за едно бебе. Нито емоционално, нито финансово, нито по какъвто и да било друг начин.

— Зак беше едва на седемдесет — рече Оливия. — Не беше кой знае колко по-голям от мен.

Сервитьорката донесе салатите и панините, които си бяха поръчали. Камила изчака жената да си отиде, после се наведе и каза:

— Ще повторя онова, което току-що ти казах. Не е от значение възрастта, а самият човек. Да, може би си щяла да се справиш със ситуацията тогава, на шестдесет, Оливия, а може би не. От онова, което ми разказа, Зак е разчитал единствено на себе си години наред, грижел се е сам за себе си. Знаел е как да се грижи за това бебе или откъде да намери помощ, както е правил за самия себе си. Може би баща ти е знаел това.

— Да не би да искаш да ми кажеш, че баща ми ме е смятал за прекалено незряла, за да се грижа за бебето си, а от Зак, когото

смяташе за неудачник, е смятал, че ще стане добър баща? Камила, в това няма логика.

— Искам да кажа, че баща ти не е искал дъщеря му да роди бебе на шестнайсет и е направил така, че това бебе да изчезне. Пуф! Изчезва. Отишъл при бащата на бебето, момче, което е трябвало да се грижи за себе си в продължение на седемнайсет години и определено имало нещо специално у него, щом умното му момиче го е харесало.

Оливия ахна.

— Смяташ, че баща ми е дал бебето на Зак, защото съм го харесала и съм му гласувала доверие?

— Определено — отвърна тя. — Това се случва в света на модата и красотата непрекъснато. Знаеш го много добре. Оливия, на петнайсетгодишна възраст си спечелила конкурса за вътрешна красота. Това е подсказало на баща ти, че гласът ти, сърцето ти, това, което си, означават нещо. И момчето, в което си избрала да се влюбиш лудо и с което си решила да загубиш девствеността си, с което рискуваш да забременееш, било именно Зак Арчър. Това явно е значело нещо за него и баща ти го е оценил.

Оливия седеше срещу Камила. Направо беше потресена. Никога досега не бе гледала на нещата по този начин, никога не се бе осмелявала да смята, че баща ѝ всъщност я е уважавал, макар и по много странен, негов си начин.

— Камила, как е възможно помощник-редактор в модно списание „Бляськ“ да е такъв гений в областта на психологията.

— Чета много литература за начина сами да си помогнем — отвърна тя и извади от чантата си книга с твърди корици със заглавие: „Да се научим да се самоуважаваме за трийсет дена“.

Оливия се засмя.

— Откога четеш тази книга?

— От четири месеца. Но все още съм на трета глава: „Как да разкрием авторитарния образ на шефа си“.

Оливия хвани ръката ѝ и силно я стисна.

— Толкова съм щастлива, че днес дойде да ме видиш, Мил. Нямаш представа колко ми помогна присъствието ти.

— И аз съм много щастлива, Ливи. Къде може да напазарува човек в този град?

Изведнък Оливия бе осенена от брилянтна идея. Докато разказваше на Камила какво ѝ е хрумнало, очите на приятелката ѝ се разшириха от вълнение.

— Ох-х! Обожавам да се правя на шпионка!

Когато двете влязоха в магазина за кашмир на Джоана, над вратата дрънна звънче. Джоана в момента таксуваше някаква стока на касовия апарат. Погледна Оливия и се намръщи.

Щом клиентът си отиде, Оливия каза:

— Джоана, това е приятелката ми Камила. Дошла ми е на гости от Ню Йорк. Тя е редакторка в списание „Бляськ“ и иска да купи подарък за редакторката на модния отдел. Предложих ѝ да ѝ вземе прекрасен кашмирен пуловер от местен магазин.

Другата жена се смути.

— „Бляськ“ ли? Невероятно! Мислите ли, че ще е удобно да споменете мята магазин в списанието?

Камила се усмихна.

— Със сигурност мога да опитам. Аз съм ей така — и тя кръстоса пръстите си — с модната редакторка.

Джоана побърза да помогне на Камила да избере модела и цвета на пуловера.

— Нека ви покажа какво получихме току-що. Направо да умреш. Толкова е меко! Разкошен тъмнолилав цвят.

За една минута Джоана каза повече, отколкото бе казала на Оливия откакто се виждаха всяка сутрин в осем часа.

— О-о-о, мисля, че Лариса много ще го хареса! — рече Камила.

— Какво ще кажеш, Оливия? Бяхте много добри приятелки.

Джоана впери поглед в Оливия с очакване и надежда.

Оливия огледа пуловера. Изчака няколко минути.

— Не мога да преценя кой е по-хубав, лилавия или черния. Лариса харесва и двата цвята. Може би трябва да вземеш и двата?

Очите на Джоана се разшириха.

— О, те са скъпички. Но си заслужават цената! — отбеляза Камила. — Добре, ще взема и двата. — Тя се престори, че случайно погледът ѝ попада на обувките на Джоана. — О-о-о! Обувките ти ми харесват много, Джоана. На Джими Чу ли са? Или пък на „Маноло“?

Джоана грейна.

— Всъщност са на „Пейлес“.

— Шегуваш се! Разкошни са! Ще ми се да ги пробвам, но май носим различен номер обувки. Аз нося номер четирийсет. Имам огромни крака.

„Браво, Камила!“ — помисли си Оливия. Джоана бе на път да се хване в капана им и да си признае, че носи обувки номер трийсет и осми. Точно като отпечатъците от обувки, оставени пред прозореца на сутерена във вилата.

— Съжалявам — каза Джоана. — Аз нося номер трийсет и осем. Но съм сигурна, че „Пейлес“ имат същия модел номер четирийсет, вашия номер.

Камила се усмихна.

— Ще се отбия и ще проверя. Много ти благодаря!

Джоана засия и отново бързо заобиколи зад щанда, за да маркира пуловерите. Щом го направи, Оливия каза:

— Ще се видим утре сутринта, Джоана.

Тя се усмихна. Но усмивката ѝ бе фалшивка.

Оливия имаше чувството, че на другата сутрин жената ще е малко по-словоохолива.

ШЕСТНАЙСЕТА ГЛАВА

Оливия се оказа права. Джоана не само ѝ се усмихна на следващата сутрин, а се съгласи да влезе и да пият кафе. Зак чакаше в кухнята. Където и да се намираше, Оливия усещаше уханието на сапуна му „Слонова кост“, притесняваше се, че и Джоана би могла да го усети и да разкрие, че Зак ги подслушва.

Щом седна на дивана, гостенката избухна в сълзи.

— Джоана? — тихо и нежно каза Оливия. Тя изтича в кухнята да вземе пакет носни кърпички. Зак стисна ръката ѝ.

Джоана взе кърпичка и избърса очите си. Гримът ѝ се беше размазал.

— В началото го правех за пари — каза загадъчно Джоана. — Но после наистина започнах да се привързвам към старчето.

— Какво си правила за пари? — попита Оливия възможно най-тихо и спокойно.

— Уилям обичаше да си плаща заекс. Предпочиташе да не ползва услугите на компаньонки, на непознати жени, колкото иекс да бяха. Обичаше да е с някоя, която го привлича. И така, една ноќ работех в „Хотсис“, стриптийз бар в един град наблизо, той влезе в бара и започна да обръща повече внимание на мен, отколкото на танцьорките. Аз бях сервайорка, а също така помагах на момичетата в гримърната, поправях костюмите им, помагах им да се гримирам, такива неща.

Оливия сигурно се беше издала колко е шокирана, защото Джоана стана от мястото си.

— Виж — каза тя, — ако смяташ да седиш тук, всемогъща и надменна, и да ме съдиш...

— Не те съдя, Джоана. Просто си представям или се опитвам да не си представя баща си в стриптийз бар.

Джоана се поуспокои. Седна и си пое дълбоко дъх.

— Кафето готово ли е? И ако имаш датски бисквити или нещо...

Оливия се усмихна и отиде в кухнята. Зак ѝ направи знак с вдигнат палец. Тя наля кафе в две чаши, сложи каничка с мляко и захарница върху един поднос, както и кутията с канелени кифлички, които бе купила.

— М-м-м, канелени кифлички ли надушвам? — попита Джоана, щом видя подноса. — Обожавам ги. По-късно ще си хапна една. А сега, докъде бях стигнала?

Оливия отпи от кафето си.

— Разказваше ми как си се запознала с баща ми.

— О, да — каза тя и отхапа от кифличката. — Баща ти непрекъснато ме гледаше. Видях, че има много пари, и не можех да повярвам, че се интересува от четирийсет и три годишна жена, сервитьорка, а не от двайсет и две годишна танцьорка, но беше така. Една вечер ме изчака да ми свърши смяната и ме покани на среща.

— А ти харесваше ли го? — попита Оливия. — Попитах само заради голямата разлика във възрастта ви.

— Дали съм харесвала един красив, по-възрастен богат мъж? — попита Джоана. — Разбира се, че го харесах. Покани ме на вечеря в тази къща. Аз дойдох, а той беше приготвил всичко и беше наредил масата в трапезарията. Меню от четири блюда, обслужващо ни сервитьор. Никой никога не се бе отнасял с мен по този начин.

— Значи е било истинска среща — каза Оливия. — Как повлияха парите на тази история?

— Ами, след вечеря ние... се озовахме в спалнята. След това той ми даде пет стодоларови банкноти. Каза, че според него е много възбуджащо да си плаща заекс, да се преструва, че съм скъпо платено момиче на повикване, а той е здрав и снажен млад мъж. Така че си помислих, че е редно да му върна парите, преди да си тръгна, но той винаги ми ги пъхаше в портмонето.

По лицето на Оливия сигурно е била изписана изненада, защото Джоана добави:

— Аз не бях такава.

— Каква?

— Не бях истинска проститутка.

— Колко дълго продължи връзката ви?

— Само няколко месеца — отвърна Джоана. — Но не всичко беекс. Ние разговаряхме дълго. За моите мечти, за неговите. Казах му,

че мечтая да имам пуловер от истински кашмир, и на следващия ден куриер достави три кашмирени пуловера в апартамента ми. А когато му казах, че мечтая да отворя собствен магазин за дрехи, той ми предложи да отворя магазин за кашмирени пуловери и направи всичко необходимо. Записа всичко на мое име.

— Много щедро от негова страна — каза Оливия. — А после ти е предложил да се омъжиш за него?

Бузите ѝ пламнаха.

— Е, не ми направи истинско предложение. Искам да кажа, че обсъждахме и това. Щяхме да живеем заедно тук, в тази къща. А после той почина. И остави къщата на теб.

— Значи ти е казал, че не бяхме близки. Затова винаги си се отнасяла толкова враждебно с мен.

Тя кимна и отпи от чая си.

— Спомена, че си имала връзка с местно момче, когато си била тийнейджърка. Каза, че си срам за името Седжуик.

— Ами, това показва колко се бе отчуждил от мен — каза Оливия. — Но защо смяташ, че аз съм го пренебрегнала?

— Каза, че страшно много се притеснява, че един ден може да се върнеш и да вземеш всичко, което ти се полага. Каза го просто ей така.

— И ти си помислила, че искам именно тази къща?

Тя кимна.

— Къщата и Зак. Баща ти почина, ти цъфна в града и се настани тук. Дори открадна гаджето на братовчедка ми. Тя се притесняваше, че това може да се случи, още преди да се появиш в града, разбира се.

Братовчедка! Значи Марни беше братовчедка на Джоана. Това беше много интересно.

— Притеснявала се е от мен още преди да дойда? — попита Оливия. Моментът беше изключително важен и тя не искаше да изпусне нито една дума. Придаде си безразличен вид и скочи да полее цветята до прозореца. Трябваше да покаже на Джоана, че думите ѝ не са я впечатлили.

— Ами, когато здравето на баща ти започна да се влошава, искам да кажа, когато стана много зле — вече беше получил един инфаркт — започна много често да говори за теб. Разказа ми подробно как си родила момиченце на шестнайсет от местно момче и че си предоставила родителските права на момчето. Опитах се да отгатна

кое може да е това момиче и Марни, която има тринайсетгодишна дъщеря, веднага се досети, че това е Кайла. Двете с Бриана са в един клас. В Блубери няма много тринайсетгодишни момичета без майки.

Оливия се запита какво ли си мисли Зак за всичко това, че Марни е разбрала за нея още преди да дойде в града. Дали не е започнала да излиза със Зак, защото е знаела, че Уилям Седжуик умира и че Кайла може скоро да наследи голямо състояние? Времето съвпадаше. Започнали са да излизат през декември.

— Джоана, онова, което каза, че съм „открадната“ гаджето на братовчедка ти. Не стана точно така. Когато дойдох в Блубери, дори не знаех, че детето ми е живо.

Жената я погледна с недоумение и тя й разказа подробно цялата история.

— Значи това е прекъснатата любовна връзка между теб и Зак — каза Джоана. — Разбирам сега.

Оливия въздъхна дълбоко, разказът за манипулациите на баща ѝ я беше изтошил. Целият ден бе изтощителен.

— Надявам се да станем приятелки, Джоана. Виждаме се всяка сутрин. Можем да бъдем приятелки, нали?

— Не знам дали можем да бъдем приятелки — отвърна тя. — Искам да кажа, че Марни ми е братовчедка, а ти си ѝ нещо като враг, нали разбираш?

— Враг ли? — повтори Оливия. — Наистина ли ме мрази толкова много?

— О, да — отвърна Джоана. — Мрази те.

— Значи колата ми, статуетките, въжето около врата ми, стъпките от обувка номер трийсет и осем, намерени пред прозореца в нощта, когато бях нападната в леглото си — всичко това ваше дело ли е?

Джоана се изправи, изведнъж се изнерви. Тя най-демонстративно погледна часовника си.

— Наистина трябва да тръгвам. Имам уговорена среща. — Жената буквално хукна към вратата, а Оливия й каза:

— Джоана, ако сте били вие двете, ще престанете ли вече?

Джоана погледна Оливия.

— Не знам за какво говориш. — Прехапа долната си устна. — Ще се видим утре. Но няма да мога да си бъбря с теб, защото отсега

нататък ще отварям магазина по-рано.

Джоана се усмихна нервно и избяга по стълбите, изтича по улицата и изчезна от погледа на Оливия.

— И всичко това, защото приятелката ти купи два пуловера? — каза Зак, когато Оливия затвори външната врата.

— Стори ми се, че Джоана просто си търсеше повод, за да говори. Толкова е раздразнителна и нервна. Имам чувството, че Марни дърпа конците, а Джоана играе по свирката ѝ. Още един пуловер и тя ще се прекърши, и ще признае.

— Аз обаче не бих ѝ се доверил — каза Зак. — Трудно е да се прецени кое от онова, което казва, е истина и кое си е въобразила и смята, че е истина.

— Ами, доброто отношение е начинът да стигнем до нея — каза Оливия. — Може би сега инцидентите ще престанат. Може би сега ще ме възприеме като малко по-близка до баща ми, докато преди за нея бях врагът.

— Да, но както самата тя каза, сега си ѝ още по-голям враг, заради мен.

Оливия въздъхна и седна на дивана във всекидневната.

— Значи Марни е започнала връзка с мен, защото си е помислила, че скоро може да стана богат? — поклати глава Зак и седна до нея. — Това направо ме отвращава.

— Е, ако това би могло да те утеши, впоследствие тя наистина се е влюбила в теб.

— Не е никакво утешение. Започнала е връзка с мен, защото е мислела, че дъщеря ми — следователно и аз — ще наследи огромно парично състояние. Това е направо отвратително.

— Зак, срещал ли си се с Уилям, когато е идвал в града? Той виждал ли е Кайла?

Той поклати глава.

— Ами, виждал я е веднъж, доколкото аз знам. От разстояние. Аз не съм разговарял с него. Той погледна мен, после Кайла и си тръгна.

— Защо смяташ, че е изпращал картички за рождения ѝ ден и за Коледа? — попита Оливия. — Непрекъснато си мисля за това. Това означава, че го е било грижа за чувствата на Кайла. Искал е тя да знае, че майка ѝ мисли за нея поне на тези големи празници.

— Оливия, направо ще се побъркаме, опитвайки се да разберем мотивите на баща ти.

— Откакто приятелката ми Камила си отиде, си мисля за нещо, което тя ми каза вчера.

— И какво е то? — Зак я погледна.

— Ами Камила смята, че баща ми ти е дал Кайла, защото аз съм ти имала доверие и съм те обичала. Не е искал шестнайсетгодишната му дъщеря да отглежда бебе, но в същото време не е искал бебето да бъде отгледано от непознати хора и аз да изгубя абсолютно всяка връзка с нея.

— Но баща ти ме смяташе за пълна отрепка.

— Явно не е било така. В противен случай нямаше да ти повери Кайла.

Зак изглежда се опитваше да асимилира чутото.

— Никога не съм възприемал случилото се по този начин. Но пък истината е, че пет пари не давам какво е мислел баща ти за мен.

Тя се усмихна.

— Знам. И това много ме радва. Просто си мислех, че идеята е твърде интересна. Боли по-малко, когато не го мразя, Зак. Това е още една причина да не мога да го мразя. Никак не го харесвам, но сега не го мразя така, както когато дойдох в Блубери.

Той взе ръката ѝ и я задържа в своята.

— Хубаво. Омразата не е сторила нищо добро на никого.

— Смяташ ли, че Джоана ще разкаже на Марни за разговора ни? — попита го Оливия, докато той галеше ръката ѝ.

— Не мисля, че ще го направи. Имам чувството, че Джоана просто иска да пишат за нея и магазина ѝ в списание „Бляськ“. Според мен тя смята, че си е намерила много по-влиятелен съюзник от Марни. Въпреки че ѝ е братовчедка.

— Тази вечер е свикано ново събрание във връзка с конкурса — каза Оливия. — Имам чувството, че ще отнеме часове, преди да вземем едно-единствено решение.

— Ще те чакам пред кметството в колата си, за да съм сигурен, че не си заключена в мазето.

— Не се шегувай с тези неща — скара му се тя.

Но много добре знаеше, че той не се шегува.

СЕДЕМНАЙСЕТА ГЛАВА

— Не, според мен Сесили трябва да е първа. Тя е най-красивата — заяви майката на Сесили.

— Ех-о! — извика Кайла. — Конкурсът е за вътрешна красота. Така че външният вид няма никакво значение.

— Тогава ти бъди първа — озъби й се друго момиче.

В първия момент Кайла тъжно сведе глава, но много бързо се съвзе:

— Глупачка.

Шестте участнички в конкурса и техните майки стояха на сцената в залата и се караха вече петнайсет минути. Тази вечер от тях се изискваше единствено да се споразумеят за реда, по който момичетата ще се представят пред журито и публиката след две седмици.

Оливия очакваше Колийн, помощник-организаторката, да се намеси, но срамежливата и стеснителна женица прехапа устни и забинос в наръчника за организиране на конкурса. Явно се бе уплашила от майките и момичетата.

Оливия реши да поеме нещата в свои ръце.

— Правило номер едно на конкурса за вътрешна красота в Блубери е кандидатките да демонстрират вътрешна красота навсякъде и по всяко време, а не само на самия конкурс. Затова нека да го приложим на практика, а?

— Съгласна съм с Оливия — обади се майката на Сесили Карли.

Всички останали завъртяха недоволно очи.

— Ами мисля, че е редно или Ева, или аз да сме първи — обади се Емили, — защото сме близнаки.

— Точно заради това и двете трябва да сте последни — възрази Кайла. — И без това привличате прекалено много внимание върху себе си.

Когато спорът стана непоносим, Оливия извика:

— В ръководството пише, че можем да го направим по азучен ред. Така членовете на журито ще знаят, че редът, по който се явяват кандидатите, е избран на произволен принцип.

— По една случайност името на дъщеря ти започва с „А“ — отбеляза Марни.

— Но фамилията на Емили е Абернати, така че тя е първа! — обади се майката на Емили. — След това е Ева.

— Колийн — обрна се Оливия към помощник-организаторката, — поеми нещата оттук нататък, след като се разбрахме по този въпрос.

Жената буквально скочи от мястото си.

— Добре, значи редът на представяне е следният: Емили Абернати, Ева Абернати, Кайла Арчър, Сесили Карли, Дийни Маккорд и Бриана Суйтсър.

— Последните обикновено са най-добрите, миличка — успокой Марни дъщеря си.

— Внимание, моля — рече Колийн толкова тихо, че никой не я чу. — Внимание! — изведнъж изкреша тя.

Всички присъстващи извърнаха глави към нея.

— Ще направим генерална репетиция следващата събота точно преди конкурса — прочете Колийн от папката пред себе си. — Всяка участничка до деня на конкурса трябва официално да обяви, че е спонсорирана от местна фирма. Ще ви раздам формуляри, които трябва да бъдат подписани от собственика в края на събранието.

— Каквато и да е фирма ли може да бъде? — попита Бриана.

— Всякаква, стига да се намира в Блубери — отговори Колийн. — И не можете да бъдете спонсорирани от дребната еднолична фирма на сестра си или нещо подобно.

— Аз нямам сестра — тросна се момичето.

— Говоря за цялата група — поясни Колийн. Изглежда, че тази нова влиятелна позиция започна да ѝ харесва. — Ако ми позволите да продължа... На самия конкурс всяка участничка ще прочете есе между седемстотин и петдесет и хиляда думи на тема: „Какво означава вътрешната красота за мен“. След това ще направи устно изложение на тема: „Най-важният човек в моя живот“. И накрая всяка участничка ще отговаря на три въпроса на журито. След кратка почивка журито ще обяви подгласничката и победителката.

— Кои са членовете на журито? — попита майката на Сесили Карли.

Колийн прелисти една страница върху папката си.

— Уважаемите съдии са Доналд Хикс, градски съветник на Блубери, Лаура Мейууд, главен библиотекар в Мемориалната библиотека на Блубери и Валъри Йрп, президент на Историческото дружество на Блубери.

— Това ли е? Свършихме ли? — попита Марни и погледна часовника си. — Имам важна среща. А дъщеря ми иска да поработи върху устното си изложение.

— Ще ѝ трябва страшно много практика — прошепна една от близнаките.

— Млъкнете, глупави крави такива! — озъби се Бриана.

— Вътрешна красота! — напомни им Колийн. — През цялото време, моля!

Е, поне тя бе възвърнала способността си да говори.

Зак гледаше как Оливия и Кайла излизат от кметството, смееха се, бъбреха си, усмихваха се и бе толкова щастлив и развлечуван, че дъхът му секна. Точно това бе мечтал за Кайла. Майка — ако не биологичната, то поне жена, която да изпълнява тази роля в живота на дъщеря му. И ето, че се получи възможно най-доброто. Кайла изглеждаше толкова щастлива. Оливия също.

Двете спряха и се обърнаха, за да изчакат Сесили Карли и майка й Рори. Оливия посочи колата му и всички тръгнаха към него.

— Здрасте, татко! — поздрави го Кайла, наведе се, за да целуне Зак. — Сесили ме покани у тях, за да работим заедно върху устното изложение. Мога ли да отида?

Той се изумяваше на способността на Кайла в един момент да мрази някого до дъното на душата си, а в следващия да го обожава. Миналата седмица ненавиждаше „перфектната“ Сесили Карли.

— С удоволствие ще я докарам у вас към осем — обади се Рори.
— Не живеем далеч.

Щом Зак се съгласи, Кайла изпиша от радост и хукна с майка и дъщеря Карли.

— Сесили добро момиче ли е? — попита той Оливия, когато тя се качи в колата.

— Най-доброто момиче от всички кандидатки — отговори тя. — А и майка ѝ ми харесва.

Зърна колата на Марни, която излизаше от паркинга с висока скорост.

— Марни спомена, че има „важна среща“ след събраницето. Любопитна съм с кого ли?

Докато следяха Марни на безопасно разстояние, Оливия разказа на Зак какво се бе случило на събраницето.

— Струва ми се, че конкурсът едва ли ще има положително влияние върху Кайла — каза Зак. — Прилича ми повече на конкурс за вътрешна лошотия.

Оливия се усмихна.

— Добрата новина е, че Кайла изглежда мотивирана да напише есето си и да подготви устното изложение. Трябва да бъде спонсорирана от местна фирма. Сещаш ли се за някого, когото може да помогне да я спонсорира?

— Да, моята. Ние сме еднолична фирма, но може да разчита на моя глас.

Тя се усмихна.

— Ще попитам Колийн дали може да бъде спонсорирана от фирма на член на семейството. Сигурна съм, че всичко ще е наред, ако дариш известна сума за паричната награда.

Зак намали скоростта, тъй като Марни влезе в алеята на дома си.

— Имам чувството, че ще остави Бриана у дома и отново ще излезе. Да изчакаме и да видим.

Не се наложи да чакат дълго. Само след няколко минути Марни вече пътуваше по провинциалната магистрала. Двайсет минути покъсно тя отби от магистралата и спря на паркинга пред мотел „Боксборо Тауншип“.

— Предполагам, че важната ѝ среща е, за да прави секс с някого — отбеляза Зак, докато гледаха как Марни излиза от колата и влиза в мотела. На главния вход имаше таблица, която гласеше: „На час или на седмица“.

— Защо ще се среща с някого тук? — попита Оливия. — Мястото е толкова затънено... — Те се спогледаха. — Може би новото ѝ гадже е женен мъж?

Зак огледа паркинга и забеляза едно познато зелено субару модел „Форестър“.

— Вярно, че субару „Форестър“ е често срещаната кола в Мейн, но се сещам за един човек, който кара такава кола.

— Кой? — попита Оливия.

— Ще ти подскажа малко. Той определено е женен. Но по-важното — или по-скоро по-отвратителното и гадното — е, че е единственият мъж измежду съдиите на конкурса.

Тя зяпна от изненада.

— Градският съветник? — попита и поклати глава. — Мислиш ли, че са започнали да се срещат, преди Бриана да се запише да участва в конкурса?

— Ако е така — каза Зак, — тя е проклета двуличница и лъжкиня.

На следващата сутрин той чакаше в кухнята, докато Оливия се разправя с Джоана.

— Х-м-м, просто забрави всичко, което ти казах вчера — рече Джоана. — Просто бях разстроена заради Уилям. Дори не знам дали онова, което ти казах, е истина или не. Всичко е толкова объркано.

— Искаш ли да влезеш... — започна Оливия.

— Бързам — прекъсна я тя, — затова би ли ми дала касовите бележки и подпиши тук. — О, щях да забравя — каза Джоана, — разбира се, аз ще спонсорирам Бриана. Тя е дъщеря на братовчедка ми.

— Разбира се.

Щом чу, че вратата се затваря, Зак излезе от кухнята и посрещна Оливия в хола.

— Да отидем до кметството и да проверим регистрационния номер на колата на нашия почитаем градски съветник.

Пет минути по-късно се увериха, че номерът съвпада. Минутка след това Зак беше в кабинета на Доналд Хикс.

— Какво мога да направя за теб, Зак? — попита Дон.

— Виж, Дон, нещата доста загрубяха, така че ще говоря направо, без заобикалки. Случайно минавах покрай мотел „Боксборо Тауншип“ и...

Мъжът се изчерви.

— Няма да кажеш на Сюзет, нали?

— Не, това си е твоя работа. Моя работа обаче е, че сега има конфликт на интереси, отнасящ се до конкурса за вътрешна красота. Говоря за една от участничките. Тъй като и собствената ми дъщеря е участничка, искам конкурсът да се оценява честно и почтено, по правилата.

В първия момент Дон не каза нищо, след това се плесна по челото.

— Мили боже! Дъщерята на Марни е участничка в конкурса, така ли?

Зак се опита да се въздържи и да не извърти очи.

— Нямах представа, Зак — каза Дон. — Но не се притеснявай повече за това. Ще ти кажа какво ще направим. Нека това си остане между нас, а аз незабавно ще подам оставка като член на журито. И без това съм много зает. Правиш ми услуга.

Зак много добре знаеше, че Марни и Дон са сключили мълчаливо споразумение. Тя е започнала да се среща с Дон само за да му го върне. Ти ме даряваш с невероятенекс в един мотел няколко пъти в седмицата, а аз в замяна на това трябва да направя нещо за теб, например да отменя някое постановление на градския съвет или да гласувам за твоята дъщеря във всеки конкурс, в който съм член на журито.

— Значи се споразумяхме — каза Зак и се ръкува с мъжа. — Между другото, Дон, ако нямаш нищо против да те попитам, от колко време се срещате с Марни?

Той се усмихна.

— От няколко месеца. Нищо сериозно, разбира се. Разбирам, че и двамата сме се виждали с Марни по едно и също време, но тя ме увери, че вие двамата имате отворена връзка.

— Определено беше така — отвърна той. — Отново ти благодаря, Дон.

Когато излезе от кметството, той осъзна, че Марни е много подобра лъжкиня, отколкото си бе представял. Не се съмняваше, че тя стои зад всички инциденти във вилата и по всяка вероятност Джоана ѝ е помогала. Щеше да е много трудно да я разобличи, но Джоана вероятно щеше да се прочупи и да си признае. Първо щеше да види как ще реагира Марни на това, че приятелят ѝ изведенъж е подал оставка като член на журито. А след това щеше да планира следващия си ход.

ОСЕМНАЙСЕТА ГЛАВА

Зак почти не можа да спи през следващите няколко нощи. По две причини. Първата беше красивата жена, облечена само с нощница, която спеше в стаята за гости. Колко щеше да е просто и естествено да се промъкне долу, прескачайки скърцащите стъпала на стълбището (много добре знаеше точно къде се намират, благодарение на лошия навик на Кайла да се промъква тайно, за да влиза в интернет на компютъра във всекидневната) и да се пъхне в леглото при Оливия, която щеше да го посрещне с отворени обятия. Поне така си мислеше, откакто тя официално се премести в гостната. Той не си беше позволил да седи в хола, след като тя вече си е легнала. Ако им бе писано да бъдат заедно, ако им бе писано да бъдат едно семейство, не искашеексът да повлияе на това решение. Искаше да помисли, да почувства нещата със сърцето си, спокойно. Понеже не можеше да заспи, често слизаше долу, прескачайки скърцащите стъпала на стълбището. Ровеше се из интернет или гледаше късен филм по телевизията, използвайки слушалките. Чуваше как Оливия се върти в леглото си. Ето как разбра, че тя би го приела с отворени обятия. И тя не можеше да каже дали го желае така, както преди тридесет години? Вече не беше онова момче от плажа. А и обстоятелствата, поради които се бяха разделили, го бяха направили мъжът, който бе сега. Може би старата химия между тях вече не действаше. Само че действаше. Химията се оказа толкова силна, първична и безусловна сега, както и преди. Тази необяснима енергия, която съществуваше между двама души. С Оливия имаха много малко общи неща. Не е като и двамата да обичаха да плават с яхта или да танцува, или да гледат кунгфу филми. Онова, което ги обединява, беше странното чувство всеки път, когато се зърнеха. Щастие, че са просто близо един до друг, че са заедно. Изглеждаше съвсем естествено и правилно.

Втората причина, поради която не можеше да заспи, беше свързана с Марни. Всеки път, когато затвореше очи, я виждаше да скача през прозореца като някакъв злодей с нож в ръка. Докато не я

заловеше на местопрестълението, нямаше да спи спокойно. Зак правеше предварителни скици на къщата на един клиент, когато директорката на гимназията в Блубери му се обади, за да го попита дали може веднага да отиде в училището. Той я увери, че ще е там след пет минути, а после се обади на Оливия по мобилния телефон.

— О, не! — възклика тя. — И аз тръгвам веднага. Какво е направила Кайла?

— Все още не знам, но директорката ми се стори разстроена.

Какво можеше да е сторила? Той бе сигурен, че се е отказала от опитите си да пуши с двете момичета, които според нея я бяха предали. На тях им се беше разминал на косъм и тя си бе втълпила, че на тях им липсва вътрешна красота и следователно не заслужават да й бъдат приятелки. На дъщеря му й предстоеше още много, докато порасне, но поне беше тръгнала по верния път и ако попаднеше в някоя огромна дупка, вървейки по този път, щяха заедно да се справят. И така, какво ли беше направила? Може би беше преписвала на контролно? Едва ли. Заради това щяха да я дисквалифицират от конкурса за вътрешна красота. Не можеше да си представи, че тя би направила нещо, което да й попречи да участва. С Оливия пристигнаха по едно и също време от противоположни посоки. Тя го стисна за ръката, за да го окуражи, и влязоха в училището. Кайла седеше на един стол пред кабинета на директорката. През прозорчето на вратата той видя директорката, Марни и Бриана. Марни изглеждаше доста неспокойна и ядосана. Дъщеря й плачеше.

— Кайла? — каза Зак.

Тя скочи и се хвърли в обятията му. По бузите й се стичаха сълзи.

— Не съм го направила! Кълна се, че не съм!

— Какво не си направила, скъпа?

— Ще съобщя на директорката Сакс, че сте тук — каза секретарката на Зак, натискайки бутона на вътрешния телефон. Миг по-късно тя каза: — Моля, заповядайте.

Щом влязоха, Марни изкрешя:

— Искам да бъде изключена от училището!

— Госпожо Суйтсър, моля ви, успокойте се и седнете — изрече директорката.

— Директор Сакс — каза Зак. — Това е Оливия Седжуик, майката на Кайла.

Жената се ръкува с Оливия и всички седнаха.

— Няколко от тези плакати бяха разлепени в коридорите и тоалетните — каза директорката, подавайки на Зак и Оливия доказателствата.

„Бриана Суйтсър е мръсница!“

„Бриана Суйтсър смята, че може да спечели конкурса за вътрешна красота, макар че вече е спала със седем момчета.“

„Бриана Суйтсър е истинска мръсница.“

— Не съм го направила аз! — извика Кайла.

— Млъкни, лъжкиня такава, разбира се, че ти си го направила!

— изъска другото момиче.

— Госпожо Сакс, какво общо има Кайла с всичко това? — попита Зак.

— Може би абсолютно нищо, а може би всичко — отговори тя.

— Когато Бриана ми донесе плакатите, веднага ми сподели, че според нея Кайла е виновницата, и ми обясни, че може би се опитва да я злепостави, защото и двете участват в конкурса за вътрешна красота. Когато извиках Кайла тук, тя отрече да го е направила. Бриана каза, че иска да ѝ бъде претърсена раницата и шкафчето, за да видим дали няма да намерим розов и оранжев маркер, и Кайла веднага ми даде чантата си, за да я претърся. И ето какво открих — тя показа розов и оранжев маркер.

— Но те не са мои! — рече момичето. — Нямам никаква представа как са се озовали в раницата ми.

— О, моля те! — обади се Марни. — Не можеш ли да лъжеш по-добре?

— Не лъжа! — извика Кайла.

— Май е доста странно, че тя веднага е дала чантата си. Не би го направила, ако е знаела, че ще намерите маркерите — каза Оливия.

— Сигурно си е въобразила, че ги е скрила в тайно отделение — каза Бриана. — Но е прекалено глупава за това.

— Млъкни! — извика Кайла.

— Стига толкова! — Директорката плесна с ръце.

— Татко, не съм направила тези плакати — увери го Кайла, гледайки го право в очите. — Не съм аз.

В този момент той ѝ повярва. Но миг след това се поколеба. По дяволите! Искаше да ѝ повярва. Но тя бе способна да напише тези

плакати, би го направила.

А и маркерите бяха в чантата ѝ. Работата беше там, че Кайла не можеше да лъже. Обикновено си признаваше какво е направила. Но ако сега си признаеше, можеха да я дисквалифицират от конкурса за вътрешна красота като проява на качество, противоречащо на вътрешната красота.

Къде беше онова проклето ръководство за организиране на конкурса?

— Е, ще я изключите ли? — попита Марни.

— Господин Арчър? — подкани го директорката. — Какво мислите вие по въпроса?

Зак си пое дълбоко въздух.

— Щом Кайла казва, че не го е направила, аз ѝ вярвам. Дъщеря ми не е лъжкиня.

— Сигурно се шегуваш — обади се Марни. — Та тя току-що се върна на училище след наказание и веднага пак си навлече проблеми. Тя е истинско бедствие, точка по въпроса.

— Госпожо Сакс, няма да позволя да се говори за дъщеря ми по този начин. Съжалявам за плакатите — наистина са отвратителни. Но не Кайла е отговорна за тях. — Той стана от стола. Оливия го последва. — Така че, докато не ми представите доказателства, че е била Кайла, бих искал тази среща да приключи.

Марни стана от мястото си и хвана дъщеря си за ръка.

— Хайде, Бри. Няма да остана в една стая с тези подлеци нито минута повече.

Щом двете излязоха, директорката поклати глава.

— Благодаря ви, че дойдохте — уморено каза тя.

На излизане Кайла попита:

— Наистина ли ми вярваш, татко?

— Да, вярвам ти, Кайла.

Тя се хвърли на врата му. По бузите ѝ се стичаха сълзи.

— А ти вярваш ли ми, Оливия?

Оливия се усмихна и стисна ръката ѝ.

— Да, вярвам ти. Момичето, което последните седмици опознах, не би направило подобно нещо.

Кайла въздъхна от облекчение.

— Трябва да вляза в час по история, макар че свършваме след половин час. — Тя се наведе към Оливия. — Харесвам едно момче от нашия клас.

Майка ѝ се усмихна.

— Ще се видим у дома.

Кайла се засмя и изтича по коридора.

— Какво са правили маркерите в чантата ѝ? — попита Зак.

Оливия сви рамене.

— Розовото и оранжевото са любимите ѝ цветове.

— Така ли?

— Каза ми го три пъти. Иска да е облечена с розов пулOVER, когато чете есето си, и с оранжевата минипола от рипсено кадифе на устната презентация.

— Значи е чисто съвпадение, че плакатите са в розово и оранжево? — попита Зак.

Оливия го прегърна през раменете.

— Знам, че ще ме помислиш за луда, но наистина мисля онова, което ѝ казах. Момичето, което опознах, не би го направило, не би паднало толкова ниско. Кайла не е подла и не действа подмолно, зад гърба на хората. Тя е пряма и казва онова, което мисли.

— Така е — съгласи се Зак. — Тя в никакъв случай не е пасивно-агресивна, а агресивно-агресивна.

Оливия се засмя.

— Връщай се на работа. Ще си бъда у дома, когато автобусът остави Кайла пред къщата след училище.

Той я целуна по устните. Не можа да разбере кой се изненада повече от този жест — Оливия или той самият.

ДЕВЕТНАЙСЕТА ГЛАВА

Следващите няколко дни минаха без инциденти. Поне без неприятни инциденти. И в училището на Кайла всичко бе наред, не им се бяха обаждали, че има проблеми.

Джоана пак стана кисела и намръщена. Отклоняваше поканите на Оливия да влезе и да поговорят, но поне говореше за времето. А и нападенията срещу Оливия бяха спрели. Така че, когато мобилният телефон на Оливия звънна в събота следобед, тя не го вдигна с обичайния страх.

А трябаше.

— Свикваме спешно събрание с всички участнички и техните настойници — каза Й Колийн. — Ако не можете да дойдете тази вечер, опасявам се, че гласът ви няма да се вземе предвид при взимането на решения.

— Колийн — каза Оливия, — за какво ще бъде събранието? Случило ли се е нещо?

— Случи се нещо и още как — отвърна тя. — Събранието ще бъде тази вечер в шест часа в залата на кметството. Трябва да проведа още няколко разговора, така че ме извини, моля те.

И тя затвори.

— Това пък какво беше? — попита Зак от вратата на кухнята. Той приготвяше вкусна вечеря за тримата, за да отпразнуват това, че Кайла бе довършила устното си изложение. Не пожела да им каже кого е избрала за най-важния човек в живота си, но танцуваше от радост из къщата. В момента беше в стаята си и се опитваше да отгатне въпросите, които биха могли да ѝ зададат членовете на журито.

— Не знам, но звучи сериозно, Зак. Колийн е свикала спешна среща на всички кандидатки за конкурса за вътрешна красота и техните настойници в шест часа.

Зак въздъхна.

— Жалко за моите домашно пригответи пилешки енчилади.

Когато Оливия, Зак и Кайла пристигнаха в кметството, само Дийни и майка ѝ все още ги нямаше.

Всички бяха засели местата си на първите два реда. Колийн беше застанала пред тях. Изглеждаше сериозна и мрачна.

— Ще изчакаме дамите Маккорд още няколко минути и ще започнем събраницето — обяви тя.

— Можем да започнем още сега, защото Кайла е тук — извика Ева и скочи на крака. — Именно тя ми изпрати писмото!

Оливия погледна Кайла. На лицето на момичето бе изписана изненада.

— Какво писмо? — попита Кайла, вперила поглед в Ева.

— О, не се прави, че не знаеш! — извика Емили.

— Някой ще ни обясни ли какво става? — попита Марни, скръстила ръце пред гърдите си. — Въпреки че мога да предположа. Май нещо подобно на случилото се с Бриана миналата седмица — добави, присвила очи към Кайла.

Колийн погледна часовника си, а после и вратата на залата.

— Ами, шест и пет е, а Маккорд още ги няма. Ще трябва да започваме. — Тя държеше плик за писма. В него имаше лист хартия.

— Ето какво е написано на машина в това писмо — каза. — „Чуй, Ева. Откажи се от конкурса още тази вечер или ще те убия. Сестра ти не е заплаха, но ти си.“

— Това пък какво означава? — попита Емили Абернати и се нацупи. — Защо аз да не съм заплаха?

Зак се изправи.

— Какво общо има всичко това с Кайла, Колийн?

— Всички знаят, че непрекъснато ползва онзи отвратителен парфюм с ухание на ванилия — отговори Ева. — Чак оттук долавям мириза на ванилия от онова писмо.

— Истина е — каза Колийн, подушвайки писмото. — Наистина мирише на ванилов парфюм.

— А и по една случайност знам, че Кайла има шишенце с ванилов парфюм — обади се Марни. — Подарих ѝ го за Коледа.

— Пръска се с него непрекъснато — потвърди Бриана.

Кайла подскочи.

— Само защото писмото мирише на моя парфюм, означава, че аз съм го изпратила, така ли? Не съм аз!

— Както не си налепила онези гнусни плакати за Бриана из цялото училище, макар че уликите бяха намерени в раницата ти? — студено попита Марни.

Кайла погледна като обезумяла Зак, после Оливия, а след това избухна в сълзи.

— Не съм написала това писмо! Не съм! — извика, а после покри лицето си с ръце. — Трябва да ми повярвате.

— Всички знаят, че смяташ Емили за глупачка — добави Бриана.

— Така че онази част, в която се казва, че тя не е заплаха, също сочи към теб.

— Или сочи към някого, който просто иска да натопи Кайла — обади се Оливия и стана от мястото си. Стисна ръката на Кайла.

— О, да, бе! — каза Марни. — Някой се опитва да принуди фаворитките да се откажат и да изглежда така, сякаш Кайла го е направила. Така ли?

— Въщност това ми звучи логично — обади се Зак. — По този начин и Кайла е вън от конкурса, нали така?

Всички погледи се обърнаха към него.

— Или тя така би искала да си помислят всички — каза Марни.

— Но не мисля, че Кайла е чак толкова умна. Опитва се да сплаши най-добрите кандидатки и да ги накара да се откажат от участие в конкурса, но е оставила улики. И то два пъти!

— Не съм! — извика Кайла. — Кълна се, не съм изпратила аз това писмо.

— Защо мирише на отвратителния ти парфюм, тогава? — попита Ева.

— Сигурна съм, че Кайла не е единственото момиче на света, което ползва този парфюм — обади се Сесили. — Аз също го ползвам. Познавам поне още три момичета в гимназията, които го имат. Това не доказва нищо.

Кайла спря да подсмърча и се поизправи малко на стола.

— Внимание, всички! — каза Колийн. — Това писмо и плакатите, оклеветили името на друга кандидатка са злобни и неприемливи. Ако това е работа на една от нашите кандидатки и ние можем да го докажем без сянка на съмнение, ще бъде предадена на полицията. Това е сериозно провинение. Знайте, че ще наблюдаваме всяка една от вас много внимателно. С това закривам събранието.

Вратата на залата се отвори. Влязоха Дийни Маккорд и майка ѝ.

— Съжалявам, че закъснях — каза Дийни толкова тихо, че Оливия едва я чу. — Мама чак сега успя да се освободи от работа.

Оливия забеляза, че Жаклин Маккорд е вперила поглед в Зак. Той четеше никакви материали, свързани с конкурса, и изобщо не разбра, че жената пробива дупки в главата му с поглед.

Колийн въздъхна.

— Ще ви разкажа подробно какво стана на събранието. С останалите ще се видим тук на репетицията в петък вечер в шест часа.

Сесили и Рори изчакаха Оливия, Зак и Кайла, когато си тръгнаха от залата.

— Не им позволявай да те стъпчат — рече Сесили. — Виж какво, мразя клюките най-много от всичко на света. Но от онова, което каза Колийн, възможно е Бриана или дори самата Ева да стои зад всичко това.

— Благодаря ти, че ме защити, Сесили — каза Кайла. — Това наистина беше много мило от твоя страна.

Зак започна да нервничи.

— По-добре да се прибираме и да си изядем енчиладите — каза той, усмихвайки се пресилено на дамите Карли.

Докато отиваха към колата, Кайла каза:

— Кълна се в Бога, че не съм го написала аз, татко.

— Вярвам ти, Кайла — увери я той. — Не знам какво става, но нещата излизат извън контрол. Плакатите бяха доста гадни, но да заплашваш някого със смърт... — Той поклати глава. — Не съм сигурен, че изобщо трябва да участваш в конкурса, Кайла. Започва да става прекалено опасно.

— Не! — извика тя. — Не е честно!

— Кайла, ще го обсъдим у дома.

— Кажи му, че не е честно, мамо!

Оливия остана с отворени уста. Зак зяпна Кайла. Самата тя изглеждаше шокирана.

— „Мамо“ ли те нарекох току-що? — попита. Очите ѝ се напълниха със сълзи.

Оливия взе ръцете на Кайла в своите.

— Да. И това ме направи много щастлива.

Изражението на Зак бе неразгадаемо.

Семейният съвет, който Зак бе свикал, не вървеше много добре.

— Кайла, това е първата година, в която можеш да участвуваш в конкурса — каза той, застанал до кухненския плот. Пълнеше тортили с пиле и сирене. — С всичко, което се случва...

— О, нима е честно да се откажа, защото някой се опитва да провали целия конкурс. Негодникът цели точно това, да накара всички ни да се откажем от участие в конкурса!

Зак погледна Оливия.

— Ти какво мислиш?

— Според мен тя има право — отговори Оливия, разбърквайки ароматния ориз по мексикански на печката. — Но трябва да бъдем много внимателни и предпазливи — обрна се тя към Кайла. — Това означава, че трябва да бъдем изключително бдителни. Което значи, че в училище не трябва да ходиш до тоалетната сама. Не трябва да слизаш по стълбите сама. Около теб трябва винаги да има хора. Когато не си на училище, баща ти, аз или някой, на когото имаме доверие, трябва непрекъснато да е с теб.

— Значи мога да участвам в конкурса? — попита тя, погледът ѝ се местеше от Зак към Оливия и обратно.

— Ако обещаеш, че ще направиш онова, което Оливия току-що ти каза — отвърна баща ѝ. — Единствената участничка в конкурса, която учи в твоето училище, е Бриана. Бъди много внимателна, когато я срещнеш, Кайла. А след училище, ако се съгласиш да си с мен, с Оливия или с някого, на когото имаме доверие, можеш да продължиш с конкурса.

— Да-а! — възклика тя. — Добре, съгласна съм.

Баща ѝ остави онова, което правеше, грабна един стол и седна.

— Кайла, трябва да те попитам. Ти ли изпрати онова писмо на Ева?

— Татко, не мога да повярвам!

— Кайла, питам те, искам да ми кажеш истината и да приключим с този въпрос.

— О, страхотно, тогава приключвай, а аз започвам да си мисля, че баща ми вярва, че обиждам хората, че са мръсници, и заплашвам да ги убия.

— Кайла, моля те, отговори ми на въпроса.

— Мамо, кажи му, че е гаднър!

Оливия си пое дълбоко дъх, изненадана, че Кайла нарича нея „мамо“ отново, а се обръща към баща си с „гаднър“.

Зак стана от стола.

— Кайла Арчър, веднага върви в стаята си.

— О, сякаш и това е честно! — изкрешя тя.

— Веднага, Кайла! — заповяда ѝ той.

Момичето изхвърча от кухнята. Зак се обърна към кухненския плот и смачка с юмрук енчиладата, която току-що бе навил.

— Имам нужда от няколко минути, за да събера мислите си — каза, без да се обръща.

— Добре — прошепна Оливия и отиде във всекидневната.

Съмняващо се, че той е способен да мисли трезво точно в този момент. Бълскаше вратите на кухненските шкафове, удряше със сила тавите по кухненския плот. По всяка вероятност всичките енчилади бяха съсипани.

Кайла се цупеше в стаята си, тресна вратата и извика: „Толкова е нечестно!“. А Оливия седеше сама във всекидневната, вперила поглед в тавана. Опитваше се да се съсредоточи върху онова, което се случваше, но не успяваше.

„Кажи му, че не е честно, мамо... мамо, кажи му, че е гаднър...“

Когато се почувства застрашена, разстроена, когато се изправи дори срещу баща си, Кайла, без да се замисля, я нарече „мамо“. Това означаваше, че дъщеря ѝ я е приела в сърцето си.

Беше и плашещо, и същевременно много вълнуващо. Тепърва ѝ предстоеше да се учи как да бъде майка, най-вече майка на тринайсетгодишна дъщеря. Освен това ѝ предстоеше да научи какво е мястото ѝ в това семейство. Дали изобщо я смятат за негов член.

Нищо чудно, че Зак се отдръпна. Изведнъж осъзна, че връзката им всъщност е много сложна — между двамата и с Кайла.

От кухнята вече не се чуваше тропане. Оливия се надяваше това да означава, че Зак се е поуспокоил. Мобилният ѝ телефон иззвъня. Предположи, че е отново Колийн.

— Оливия, Аманда се обажда.

— Аманда! Върнахте ли се от медения месец?

— Прибрахме се късно снощи. Хубаво е да се върнеш у дома, но нямаше да имам нищо против медения месец да бе продължил вечно.

Оливия се засмя.

— Сигурна съм, че ще е така, Аманда.

— Не и когато се грижиш за тринайсетмесечно бебе, което диктува програмата — отвърна сестра й.

— Биологичният часовник на Томи все още е пет часа напред.

През следващите пет минути Оливия забрави всичките си проблеми, понеже сестра й разказа подробно всичко, което й се бе случило. Томи проходил в Париж. Итън, съпругът на Аманда, получил документите, за да осинови Томи, и Аманда бе много щастлива.

— Много ми се иска да те посетя, преди да си тръгнеш от вилата — каза Аманда. — Може и Айви да успее да дойде от Ню Джърси.

Оливия не искаше да помрачава щастието на Аманда след медения месец, като й разкаже какво става в Блубери, но не беше сигурна дали е редно да покани сестрите си. Много й се искаше да ги види.

След това се сети, че Айви е полицайка. Ако имаше някакви проблеми, докато сестрите й са й на гости, Айви щеше да знае как да се справи. Дори можеше да се опита да научи малко доверителна информация от полицейското управление в Блубери и да прочете докладите за инцидентите във вилата. Само след десет минути срещата на трите сестри Седжуик бе уредена за сряда, ако Айви успее да си вземе един ден почивка.

Най-после Зак излезе от кухнята и извика на Кайла да слага масата за вечеря. В първия момент тя не реагира, но после заяви:

— Отговорът на въпроса ти е „не“. Не съм изпратила онова писмо. Не съм направила и плакатите.

Той сложи ръка върху ръката на дъщеря си.

— Добре. Това е всичко, което исках да знам. Вярвам ти, Кайла. Щом казваш, че не си го направила, аз го вярвам.

— Но си се усъмнил в мен, че съм го направила? — Тя отново се ядоса.

Той поклати глава.

— Не, не мисля така. Според мен някой се опитва да направи така, сякаш ти си го направила. Знаеш ли какво друго си мисля?

— Какво? — попита Кайла.

— Според мен е страхотно, че нарече Оливия „мамо“. Кайла се изчерви и погледна Оливия.

— Ти съгласна ли си?

— Разбира се, че съм съгласна — едва успя да изрече тя. — Това ме прави много щастлива.

След това седнаха да вечерят.

Зак не можа да заспи. Погледна часовника на нощното си шкафче. Минута след полунощ.

Не можа да се стърпи, слезе долу и почука на вратата на Оливия.

— Влез — отговори тя.

Седеше в леглото, завита с одеялото до кръста. Носеше прекалено голяма за нея фланелка. Как беше възможно да изглежда толковаекси? Косата ѝ беше прибрана на кок. Той не искаше нищо друго, освен да разпусне косата ѝ и да прокара пръсти под фланелката, просто да забрави всичко за няколко часа. А защо не и за няколко дни.

— Добре ли си? — попита тя.

Той седна на ръба на леглото.

— Имам чувството, че не трябва да съм толкова строг с Кайла. От една страна, тя наистина те прие, нарича те „мамо“, търси опора в теб срещу мен. Но пък от друга страна, се е забъркала в голяма каша. Честно казано, Оливия, не знам дали казва истината, или не. Никак не ми е приятно да го призная. — Тя го остави да говори, като разтриваше раменете му.

— Мислиш ли, че е възможно тя да ни лъже? — попита той. — От нея ли трябва да се пазят всички?

Оливия поклати глава.

— Наистина не мисля така, Зак. Възприела е конкурса много на сериозно. Не самия конкурс, а онова, за което се състезава — да стане момичето, чиято вътрешна красота блести най-ярко. Обсебена е от това какво означава да си добър човек, да мислиш, преди да действаш, да се интересуваш от чувствата на другите. Мисля, че някой я мотивира.

— Добре — въздъхна той. — Съгласен съм с това, което казваш. Боже, колко е хубаво да можеш да споделяш проблемите си с детето с някого, който го е грижа за Кайла точно толкова, колкото ме е грижа и мен. Бях сам през всичките тези години. Нямаше дори баби и дядовци. Голям товар ми падна от плещите, Оливия.

Тя продължи да разтрива раменете му.

— Това, че ми даваш право на мнение, означава много за мен, Зак. Можеше да ме изолираш от онова, което става с Кайла. Но не го правиш.

Той се обърна и я целуна. Погали гърба ѝ, после пъхна ръка под фланелката. Кожата ѝ беше толкова мека, толкова топла. Той пълзна ръката си към невероятно тънката ѝ талия, после продължи нагоре към пищните ѝ гърди. Устните му бяха върху нейните. Започна да гали гърдите ѝ, възбуждаше зърната ѝ. Тя изви гръб към него, тихите ѝ стонове направо го подлудяваха. Положи я на леглото, разтвори краката ѝ и се притисна към нея. Тя беше с тъмносиньо долнище на анцуг. Той го свали и тя остана само по бельо. Бяло, памучно. Невероятноексаспилно. След това свали и фланелката ѝ, надигна се и впери поглед в нея. Беше гола, с изключение на парчето бял плат около ханша ѝ. Наведе се и пое зърното на гърдата ѝ в устата си. Колкото повече тя се извиваше и издаваше тихи стонове, толкова по-трудно му беше да чака. Постави ръката ѝ върху катарамата на колана си.

Тя се поизправи, за да смъкне ципа на панталона му, а той отново захапа зърното на гърдата ѝ. Изстена, когато тя пълзна хладната си длан около пулсирация му член. Тя го натисна да легне на леглото и той се подчини, изпълнен с желание и очакване, едва дишаше. Затвори очи и усети кичур коса да гъделечка гърдите му, докато тя го целуваше. Отдръпна се, косата ѝ гъделечкаше гърдите и корема му. После усети устните ѝ върху пулсиращата глава на пениса си. Той изстена и сграбчи косата ѝ. Ръката ѝ се движеше заедно с устата. Той вече едва издържаше. Преобърна я по гръб и постави ръцете ѝ над главата ѝ. Започна да целува всеки сантиметър от тялото ѝ — устата, врата, гърдите, корема, вътрешната част на бедрата. Пъхна пръст в нея. Тя простена и се изви. Той изследваше прекрасната ѝ женственост с език, с устни и с пръсти, докато стенанията ѝ преминаха във викове. После я обърна по корем и влезе в нея. Движеше се толкова силно и бързо, че по гърдите му се появиха капчици пот. Не спираше, докато направо експлодира. Отпусна се върху нея, вътре в нея, дишаше учестено. Пресегна се, взе ръката ѝ и я стисна силно.

— Не те нараних, нали? — попита той. — Аз...

Тя се усмихна.

— Не, изобщо не ме нарани. Защото не ме чукаше, Зак. Ти ме любеше. Страстно.

Той погали бузата ѝ с пръст и продължи надолу към ключицата. Тя затвори очи и въздъхна дълбоко. Изглеждаше спокойна и доволна. Поне за момента. Той също.

Останаха така известно време. После тя се измъкна изпод него, хвана го за ръка и го заведе в банята. Пусна душа и двамата застанаха под горещата струя. Бяха толкова изтощени, че нямаха сили да говорят, да се усмихват.

Подсушиха се един друг, а после чисто голи се върнаха обратно в леглото. Оливия се сви до него, опряла гръб в корема му. След минутка Зак затвори очи.

ДВАЙСЕТА ГЛАВА

Момченцето и момиченцето от сънищата ѝ тичаха из зелена поляна. Момченцето, различно момченце, осъзна Оливия в съня си, ѝ подаваше лист хартия. Тя се опита да го вземе, но колкото и да се доближаваше до него, не можеше да го достигне. Момиченцето правеше пирует сред диви цветя. Една маргаритка се уви около краката ѝ и започна да я влачи из поляната. Момиченцето пищеше без звук. Оливия се опита да се затича след момиченцето, но момчето застана на пътя ѝ, подавайки ѝ листа.

Задъхана, тя седна в леглото. Сънят вече избледняваше. Погледна през прозореца. Съмваше се. Небето бе сиво.

Зак не беше в леглото. С разтуптяно сърце тя облече анцуза и си каза, че е пълна глупачка. Да, винаги, когато сънуваше децата, се случваше нещо лошо. Но този път децата от съня ѝ не бяха същите. Различните деца, означава ли, че ще стане нещо различно? Може би щеше да се случи нещо хубаво. Тя изтича нагоре по стълбите и отвори вратата на стаята на Кайла. Леглото ѝ беше празно. Обезумяла, Оливия изтича в стаята на Зак, за да го събуди. Но и неговото легло беше празно. Тя бързо слезе долу. Тишина. После чу лек шум. Последва трополенето в кухнята. Кайла и Зак седяха и бъркаха чашите си с горещ шоколад.

— Съжалявам — каза ѝ Зак. — Опитахме се да сме тихи, за да не те събудим.

— Говорим си вече час — усмихна ѝ се Кайла. — Всичко е наред.

Сърцето на Оливия подскочи.

На следващата сутрин Кайла беше на училище, Зак — на работа, а Оливия отиде на пазар в града. Искаше да купи нещо специално за Кайла. Искаше да ѝ подари нещо по повод участието ѝ в конкурса, така че каквото и да се случи в крайна сметка, тя да има нещо от майка си, с което да ѝ каже: „Ти притежаваш вътрешна красота“.

Приближи се до един магазин за бижута и реши, че едно медальонче е идеален подарък. Едно сърчице — като символ на любовта ѝ към Кайла, а дъщеря ѝ да реши какво да сложи в медальончето.

Наблизаваше Свети Валентин и Оливия не бе изненадана, че в магазина има много хора. Тя разглеждаше бижутата, когато усети, че някой я наблюдава. Обърна се и срещуна студения поглед на Жаклин Маккорд, майката на Дийни.

— Здравей, Жаклин — поздрави я Оливия.

— Откъде знаеш името ми? — попита жената.

Оливия малко се стресна и се притесни.

— Сигурно съм чула името ти на някое от събранията по повод конкурса за красота.

— Не, сигурна съм, че не си го чула там — каза Жаклин. — Защото майките не бяха представени. Зак ли ти разказа за мен?

Оливия огледа препълнения с хора магазин. Ако се намираше насаме с тази жена, щеше да се уплаши.

— Честно казано, споменах му, че се засякохме в универсалния магазин, и те описах, а той каза, че сигурно става дума за Жаклин Маккорд.

— Изненадана съм, че знае как изглеждам.

Оливия отново погледна вратата.

— Искам да купя верижката и медальончето.

— Май си се върнала за постоянно — продължи другата жена. — Сега, след като Зак е богат архитект. Преди тринайсет години не искаше да имаш нищо общо с него и мизерния му живот.

Оливия въздъхна, но бързо се съвзе.

— Ще ти дам още една възможност да направиш добра покупка, Жаклин. Исках да купя верижката и медальона.

— Дори не го отричаш! — каза тя. — Когато се интересувах от Зак, той нямаше нищо. Дори родители не можеше да се каже, че има. Не можеше да ми предложи нищо, но въпреки това бях влюбена в него.

Този разговор бе истинско безумие.

— Жаклин, мисля, че забравяш, че съм майка на неговата тринайсетгодишна дъщеря. Влюбих се в него, когато беше на седемнайсет години — макар да не съм съгласна, че нямаше какво да ми предложи. Можеше да ми предложи много неща.

— Спести си тези глупости за членовете на журито на конкурса за вътрешна красота — каза тя.

— Но аз не участвам в конкурса — отвърна Оливия, обърна се и си тръгна.

Уви шала около врата си, когато излезе навън на студа. В съседния град имаше магазин за бижута. Само се молеше там никой да не е чувал за Зак Арчър.

Оливия тъкмо бе закачила медальона на врата на Кайла, когато някой позвъни на вратата.

Близнаките Абернати, Дийни Маккорд и Бриана Суйтсър.

— Искаме да говорим с Кайла — каза Бриана.

На Оливия това изобщо не ѝ хареса.

— Кайла — извика, — останалите участнички искат да говорят с теб.

Кайла изтича при вратата.

— Къде е Сесили?

Бриана не обърна внимание на въпроса ѝ.

— Дойдохме, за да ти кажем, че гласувахме да бъдеш изключена от конкурса. Ако наистина притежаваше вътрешна красота, щеше да постъпиш правилно и сама да се откажеш.

Кайла погледна Оливия, после пак Бриана.

— Защо да се отказвам?

— Защото всички знаем, че ти стоиш зад всичко, което се случи.

— И Сесили ли мисли така? — попита Кайла. — Забелязах, че не е дошла с вас.

— Нас не можеш да заблудиш толкова лесно, колкото Сесили — отговори Ева.

— Момичета — обади се Оливия, — Кайла няма да се откаже от участието си в конкурса. Тъкмо се канехме да вечеряме, така че ако ни извините — рече тя и затвори вратата, а очите на Кайла се насълзиха.

— Всички ме мразят — каза тя.

— Кайла, много съжалявам, че емоциите около конкурса бяха помрачени от тези проблеми — каза Оливия. — Знам, че е трудно, но ако се съсредоточиш върху онова, което правиш, ако работиш върху есето и речта, ако продължиш да се справяш страхотно в училище, всичко ще бъде наред. Опитвай се да не мислиш за тези момичета.

— Защото са завистливи кучки ли?

Оливия бе толкова потресена, че едва не изпусна чашата с чай, който си бе направила, за да се успокои след срещата с Жаклин.

— Кайла!

— Ами, истина е, че са кучки и че са завистливи — каза тя. — Мразя ги всички. — Изтича нагоре по стълбите, бълсна вратата и наду стереоуребдата.

Мобилният телефон на Оливия иззвъння. Молеше се да е Зак и да ѝ каже, че се прибира с храна за вкъщи от ресторант и бутилка вино...

Обаждаше се Айви! Беше си взела почивен ден в сряда и щеше да пристигне със самолет сутринта. Оливия бе толкова развълнувана, че веднага се обади на Аманда. Трите сестри щяха да се срещнат във вилата само след два дена.

Както винаги Оливия и Зак отидоха във вилата, за да чакат Джоана. Когато пристигнаха, тя едва успя да отвори вратата. Цареше пълен погром. Подът бе посыпан със счупени стъклца и порцелан. Дори диванът беше разпран. Портретите на Уилям и на трите сестри Седжуик бяха напръскани с нещо като моторно масло. На стената в спалнята с маркер бе написано: „Каквато майката, такава и дъщерята. Мръсни курви“.

Оливия ахна. Зак изруга.

— Ехо?

Джоана стоеше на вратата и оглеждаше пълния безпорядък.

— Май някой е вилнял тук.

— Така изглежда — отвърна Оливия. — Някаква идея кой може да го е направил?

— Какво означава това? — попита Джоана, хем ядосана, хем малко уплашена.

— Ето касовите бележки — отвърна ѝ Оливия, почти хвърляйки листчетата в лицето на жената. Взе папката с документите от ръцете на Джоана, подписа ги и ѝ я върна.

— Отсега нататък или аз ще идвам в магазина ти, или ще идваш в дома на Зак.

— Ще трябва да се консултирам с адвоката — рече Джоана. — Ако каже, че няма проблем, всяка сутрин в осем часа ще идвам в къщата на Зак.

Зак се обади на полицията. След няколко минути двама полицаи и половината град се изсипа пред вратата. Според полицайте на

местопрестъплението не бяха оставени никакви улики.

Голяма изненада беше, че братовчедът на Марни работи в полицията.

— Професионална толерантност — каза Айви, която не бе успяла да научи почти нищо.

Когато Оливия се обади и на сестрите си и им обясни защо ще се наложи да се срещнат на друго място — в дома на Зак — вместо във вилата, Айви каза, че първото място, на което ще се отбие, когато пристигне в града, ще бъде местното полицейско управление.

— Човек би предположил, че разбиването на една къща в този район ще бъде голямата новина в Блубери — каза Айви, когато пристигна в дома на Зак. — Полицаят, с когото разговарях, се държа така, сякаш става дума за неправилно пресичане.

— Имам да ти разказвам толкова много неща. — Оливия прегърна по-малката си сестра. — Много се радвам, че си тук, Айви.

— И аз се радвам, Оливия — отвърна Айви. Красивите ѝ зелени очи бяха разтревожени. — Притеснявам се, че тези нападки може да са лични.

А Оливия не им бе казала за бележката, надраскана върху стената в спалнята ѝ.

— Добре съм — увери я Оливия и я стисна за ръката.

— Аманда пристигна ли вече? — попита Айви. Точно в този момент една кола спря пред входната врата.

— Да — отговори Оливия с усмивка на уста.

Щом Аманда слезе от колата, дългата ѝ кестенява коса блесна на слънцето. Тя огледа къщата и двора.

— Разкошно имение. Не си спомням тази къща. А като малка често идвах в тази част на града.

— Зак е построил къщата преди около осем години — обясни Оливия. — Той е архитект.

— Разкажи ни всичко — искаше Аманда, докато влизаха вътре.

— Как се запознахте? Да не би да имате страстна любовна връзка?

Сестрите се настаниха във всекидневната. Оставаха два часа до връщането на Кайла от училище. Оливия си пое дълбоко дъх и разказа всичко на сестрите си. Аманда ахна:

— О, Оливия! Само като си помисля какво си преживяла съвсем сама само на шестнайсет години. В никакъв дом за бременни момичета. — Тя поклати глава. — Ще ми се да бях знаела. Дори само за да те прегърна и да ти кажа, че всичко ще бъде наред.

Айви замълча за момент:

— Мислех си, че нямаш абсолютно никакви проблеми, Оливия. Тогава смятах, че си перфектна, невероятна, богата. Дори на следващото лято, когато ти дойде в Блубери за последен път, нямах никаква представа, че си преживяла нещо такова.

— Научих се да прикривам чувствата си — обясни Оливия. — Всички се научихме да го правим.

— Ние трите никога не сме се познавали достатъчно добре, за да усетим, че с някоя от нас нещо не е наред — каза Айви.

Аманда отпи от кафето си.

— Е, да се надяваме, че сега това ще се промени.

Айви стана и отиде до прозореца. Загледа се в заснежения бряг.

— Как е могъл да те остави да си помислиш, че бебето ти е мъртво? — Тя се обърна към Оливия: — Как е могъл да стори подобно нещо? А после да повери едно новородено бебе на седемнайсетгодишно момче без семейство? Какво, за бога, си е мислел?

— Той се е справил прекрасно — отбеляза Аманда. — Зак е издържал предизвикателството.

Оливия кимна.

— Той бе едно невероятно седемнайсетгодишно момче. Разбира се, баща ни го отписа като ненадежден неудачник, когато разбра, че се виждаме, и ми забрани да се срещам с него. — Тя се сети за онова, което Камила й бе казала. — Една моя приятелка смята, че Уилям е поверил бебето на Зак, защото е искал един ден да се събера с тях двамата. Какво мислите за това?

— Един ден означава след смъртта на Уилям — отбеляза Айви.
— Ами ако беше живял още десет, двайсет или трийсет години? Завинаги ли щеше да те държи далеч от детето ти?

Оливия не беше помислила за това.

— Сякаш някога сме могли да разберем начина на мислене на този човек — каза Аманда.

— А и Уилям е изпращал на Кайла картички за рождения й ден и за Коледа от твоето име — изуми се Айви. — Невероятно. Не мога да преценя дали това е смекчаващо вината обстоятелство, или не.

Оливия кимна.

— Знам какво искаш да кажеш. Всичко е толкова объркано.

Айви отново седна.

— Ами от онова, което ни каза, с Кайла се разбирате много добре от самото начало.

— Така е — потвърди Оливия. — Обаче тя е на тридесет години.

Сестрите ѝ се засмяха.

— Достатъчно сме говорили за мен — каза Оливия. — Искам да чуя какво става с вас двете. Донесе ли ми снимки на прекрасния ми племенник? — попита тя Аманда.

Аманда се усмихна и извади кафяв пощенски плик от чантата си.

— Разбира се!

— Деклан иска веднага да си имаме бебе — сподели Айви, докато сестрите ѝ разглеждаха снимките на възхитителния Томи. — Аз обаче искам да почакаме няколко години.

— Иска да създадете семейство веднага, въпреки че все още е студент? — попита Аманда. — Това е много смело от негова страна.

— Да, защото той по цял ден ще е в университета — отвърна Айви с усмивка. — Има още цяла година, докато си вземе бакалавърската степен.

Тя отново стана, отиде до прозореца и се загледа в небето, изглеждаше притеснена.

— Айви? — попита Оливия. — Добре ли си?

— Малко се притеснявам какво има в моето писмо — каза тя. — Ще го получа на двайсети март. Тогава е денят на сватбата ми. Чудя се дали да го отворя, преди да кажа „да“, или след това?

Когато отваряха завещанието, Оливия научи, че Уилям не е харесвал Деклан. Красивият син на една от приятелките на майката на Айви беше работил в корпорацията на Уилям, след това беше кандидатствал в университет.

— За Уилям ли е работил? — попита Аманда. — Директно за него?

— Не — отговори Айви. — През последните няколко години Уилям само фиктивно е ръководел корпорацията. Почти не е стъпвал там. Според Деклан Уилям е смятал, че един студент не е достоен за дъщеря му. Не знам какво толкова е имал срещу него. Всичко, което Уилям казваше, беше, че не харесва Деклан и че аз правя голяма грешка, като се омъжвам за него.

— И не е дал никакво обяснение? — попита Аманда. — Как е могъл да каже, че правиш голяма грешка, без да каже защо?

Айви сви рамене.

— Майка ми смята, че Уилям просто се опитва да ме контролира. И Деклан е на същото мнение. Не ме интересува какво мисли Уилям. Но се притеснявам.

— Защото смяташ, че Уилям знае нещо за Деклан? — попита Оливия.

— Предполагам — отговори тя. — Но какво? Ако, да кажем, е знал, че Деклан е женкар, защо просто не ми го е казал? Или че е присвоявал средства незаконно, или нещо такова? Защо просто не ми е казал какво е било голямото му разкритие? Защо го е пазил в тайна?

— Чак до деня на сватбата ти — отбеляза Оливия. — Ако е искал да разкрие онова, което е научил за Деклан, в писмото, което ще получиш на двайсети март, не би ли трябвало да уточни, че трябва да го отвориш при изгрев-слънце? Преди да си се омъжила за него?

Айви прокара пръсти през кестеневата си коса.

— Точно това не мога да разбера. Точно това не мога да проумея. Изглежда, на Уилям му е било все едно дали ще се омъжа, или не. Майка ми смята, че той е кроял нещо. Но не мога да си представя какво. Сигурна съм, че ще наследя вилата му в Ню Джърси. Това е единственото друго имение, което притежава. Ще има куп глупави и безсмислени условия и правила, които трябва да спазвам в продължение на един месец, точно както е постъпил с вас двете.

— Добре, че в писмото не е поставено условието да прекарам трийсетте дни във вилата — каза Оливия. — Не мога да си представя да прекарам и една нощ там.

— Много се притеснявам от онова, което се случва тук — заяви Айви. — Сигурна ли си, че двете с Кайла сте в безопасност?

— Не съм сигурна — честно си призна Оливия. — А и не знам какво ще се случи, когато минат трийсетте дни. Дотогава има още две

седмици.

— Искаш да кажеш, че не знаеш какво ще стане със Зак? — попита Аманда.

Оливия кимна.

— Кайла е моя дъщеря. Така че домът ми ще е там, където е тя. Просто не знам дали това ще означава в нейния дом. Не знам какво чувства Зак, какво иска.

— А ти какво чувстваш? — попита Айви.

— Много го обичам — отговори Оливия. — Повече от всичко на света искам да бъдем истинско семейство.

— Може би е редно да му го кажеш — посъветва я Аманда.

Оливия затвори очи и си помисли как всяка нощ той идваше в стаята ѝ. Как се любеха с толкова много страст. Беше ѝ трудно да каже какво чувства Зак. Тя го привличаше сексуално, това го знаеше много добре. А и беше майка на дъщеря му. Но чувствата между тях бяха доста обръкани и сложни. Но обичаше ли я Зак? Това тя не знаеше.

ДВАЙСЕТ И ПЪРВА ГЛАВА

Когато Зак и Оливия отидоха в магазина на Джоана в осем часа сутринта, вратата беше отключена, но тя не се виждаше никъде.

— Джоана? — извика я Оливия.

Никой не ѝ отговори.

Зак потупа Оливия по рамото и посочи зад завесата на една от пробните. Той щеше да познае тези кожени ботуши с осемсантиметрови токчета навсякъде. А и онзи силен парфюм.

— Вие сякаш сте залепени един за друг като сиамски близнаци — чуха те познат глас от пробната. — Някой трябва да ви раздели с мачете или нещо такова.

А! Още по-добре, че Марни беше тук и правеше злобни коментари. Той имаше малко касетофонче в джоба си. Възнамеряваше да накара Джоана да проговори отново на собствен терен. Но може би щеше да успее да накара главната виновница да се издаде.

Оливия го погледна уплашено, а той стисна ръката ѝ.

Марни излезе от пробната. Беше с обичайните си тесни дънки... и по дантелен сутиен.

— Зак, ще ми дадеш ли мъжкото си мнение? Този цвят ли смяташ, че ми отива повече, или този? — попита тя. Държеше бял, а след това му показва и черен пуловер.

— Облечи каквото и да е — отвърна Зак.

Марни се засмя.

— Чух, че Дон се е оттеглил като член на журито на конкурса за вътрешна красота — заяви той. — Не мисля, че ще успееш да съблазниш Пърл, така че сега вече конкурсът би трябало да е честен.

Усмивката ѝ угасна.

— Джоана, донесох касовите бележки — извика Оливия. — Тук ли си?

— Джоана не се чувства добре — обясни Марни. — Обещах, че аз ще взема касовите бележки и ще ти дам да подпишеш документите.

Все пак сме братовчедки. Това е най-малкото, което мога да направя за нея.

Зак впери поглед в нея. Стомахът му се бе свил.

— По-добре да отидем до тях. Да ѝ занесем лично бележките и гореща супа. Настинала е силно, така ли?

Марни не успя да постигне своето.

— По-скоро е силно насинена. Джоана е малко непохватна. Бълсна се във вратата.

— Така ли? — рече иронично Зак. — Все си мисля, че човек, който може да ходи на десетсантиметрови токчета, каквито тя обича, стъпва стабилно на земята.

— Е, това е твоето мнение, Зак — отвърна Марни и се обърна към Оливия: — Можеш да оставиш касовите бележки на щанда. И документите, които трябва да подпишеш, са там. Докато Джоана се изправи на крака и оздравее, аз ще се грижа за делата ѝ — подчертва тя.

— Предпочитам да си имам работа лично с Джоана — отвърна Оливия. — Да вървим, Зак.

— На ваше място не бих я беспокоила — бързо каза Марни. — Получи нещо като сътресение на мозъка и има нужда от почивка. Всъщност тя е в болница — добави, пристъпвайки към Оливия.

Звъненцът над вратата иззвъння и няколко жени влязоха в магазина. Зак забеляза, че раменете на Оливия се отпуснаха от облекчение.

— Ще се обадя на онзи адвокат, за да те информира, че губиш правото на наследство — каза Марни. — Според Джоана имаш само петнайсет минути на разположение, за да предадеш касовите бележки и да подпишеш документите. Сега е осем и двайсет.

— Всъщност, Марни — каза Оливия, — внимателно прочетох дребния шрифт на писмото на адвоката на баща ми. Там пише, че ако Джоана Коул е неспособна да изпълнява задълженията си през трийсетдневния период, вилата е моя.

Убийствено пламъче проблесна в очите на Марни.

— Ами добре тогава, наслаждавай се на разбитата си къща.

Една от жените разглеждаше витрината и помоли Марни да ѝ помогне, но тя ѝ се сопна:

— Затворено е.

— Да си вървим, Лив. — Зак побутна Оливия към входната врата. — Това с условията истина ли е? Джоана няма вече да идва

всяка сутрин в осем часа? Вече е твоя, съвсем законно.

— Не че я искам — отбеляза тя. — Но да. Трябва да говоря с Едвин Харис, адвоката на Уилям. Предполагам, че Джоана ще трябва да потвърди, че поради заболяване не е била способна да изпълни своята част от договора. Може да се окаже нейната дума срещу моята.

— Не. — Зак извади касетофончето от джоба си. — Марни го е проверила вместо теб.

Оливия се усмихна.

— Не ми ли каза, че си архитект, а не детектив?

Мобилният телефон на Зак иззвъння. Обаждаха се от полицията в Блубери. Той, Оливия и Кайла трябваше да отидат в дома на семейство Абернати.

— Сега пък какво е станало? — промърмори Зак, отваряйки вратата на колата, за да се качи Оливия.

Десет минути по-късно Зак получи отговор на въпроса си. Ева Абернати се събудила тази сутрин и намерила умряла къртица върху възглавницата си с бележка, на която пишело: „Ти си следващата“.

— Намерихме това пред прозореца на стаята на близнаките. — Полицаят показа на Зак розова вълнена ръкавица с розови пискюли по ръба.

— Ще подам жалба — каза Кларк Абернати, прегърнал жена си през рамо. — Дъщерите ми ще се откажат от участието си в конкурса.

— Благодарение на Кайла! — изкрещя Ева. — Заради нея и глупавата ѝ завист трябва да се откажем. Толкова е нечестно! А сега, след като сме вън от играта, тя ще се представи първа. Може би това е част от големия ѝ план!

— Полицай, нещо, което се предполага, че е свързано с дъщеря ми, се появява при всеки инцидент — каза Зак. — Мисля, че някой се опитва да я натопи. Ако дъщеря ми беше решила да хвърли умряла къртица на нечия възглавница, нямаше да прояви подобна глупост и да подхвърли ръкавицата си пред прозореца на момичето. Или да остави следи от парфюма си. Или да си даде доброволно раницата на директорката, след като много добре знае, че тя ще намери там доказателства, които ще я уличат в престъпление.

— Той може би има право — каза полицаят на семейство Абернати. — А и ръкавицата не доказва нищо.

— Махайте се от тук, всички — извика госпожа Абернати, бузите ѝ бяха яркочервени.

Щом отново седнаха в колата, Зак каза:

— До гуша ми дойде. Не знам какво, по дяволите, става тук, но ще разнищя тази история. Още сега.

— Как? — попита Оливия.

— За участие в конкурса остават още три момичета, освен Кайла. Дъщерята на Марни, дъщерята на Жаклин Маккорд и момичето на Карли, Сесили. Две от майките имат голям проблем с нас двамата, а една от тях се опитва да обвини Кайла. Да отидем да говорим с майката на Сесили. Да видим дали е получавала заплахи.

След няколко минути те спряха пред къщата на семейство Карли, голяма колониална сграда близо до центъра на града. Рори Карли ги покани да влязат вътре. Седнаха в кухнята и тя им предложи кафе и кифлички.

— Рори — започна Оливия, — първо искам да ти кажа, че Кайла не е отговорна за онова, което се случва.

— Виж какво — отвърна Рори. — Ще бъда съвсем честна. Не познавам Кайла много добре. Веднъж е идвала на гости у дома и ми се стори сладко, мило и учтиво момиче. Но същото мога да кажа и за близнаките Абернати, и за Бриана Суйтсър. Не знам какво да си мисля за Дийни Маккорд. Но когато едно от момичетата се обади на Сесили много рано тази сутрин, за да ѝ каже какво се е случило, дори Сесили изрази съмнение дали Кайла не е виновна.

— Но Сесили се застъпи за Кайла пред всички — каза Оливия.

— Изненадана съм, че тя смята, че Кайла го е направила.

Другата жена поклати глава.

— Тя не мисли така. Просто се притесни, че може и да е Кайла. Ако не е тя, тогава е Дийни. Но когато са били налепени плакатите, Дийни се явяваше на поправителен изпит в края на срока. Всички знаят, че астмата не ѝ позволява дори да се приближи до парфюм. Само едно вдъхване на парфюм и получава астматичен пристъп. Така че...

— Така че Кайла изглежда виновна — довърши Зак.

— Съжалявам — каза Рори. — Аз харесвам Кайла. И Сесили много я харесва. Но не знаем какво да си мислим.

— Рори, Сесили получавала ли е някакви заплахи? — попита Зак.

Тя сви устни.

— Разбрах едва тази сутрин. Не е искала да ми каже, защото се е уплашила, че ще се притесня, но преди няколко дена е получила заплашително писмо. След като разбра за мъртвата къртица у Абернати, беше толкова уплашена, че ми разказа за това.

— Какво пише в писмото? — попита Оливия.

„Моля те, кажи ми, че няма нищо, което да го свързва с Кайла“ — помисли си Зак.

Рори стана и взе чантата си от шкафа в хола. Извади плик за писма и му го подаде.

„Ти си прекалено красива, за да спечелиш конкурса за вътрешна красота. Всички знаят, че той е за грозни момичета. Така че ти не си ни конкурентка. Но по-добре дръж устата си затворена. Иначе...“

Зак поклати глава.

— Невероятно — каза, подавайки писмото на Оливия.

— Да държи устата си затворена за какво? — попита тя.

Рори сви рамене.

— В началото Сесили си помисли, че става въпрос да не защитава повече Кайла. Но сега не знае какво да мисли.

Телефонът иззвъня и Зак и Оливия бързо благодариха на Рори за времето, което им бе отделила, и за искреността ѝ, а после си тръгнаха.

— А сега какво? — попита Оливия. Беше мрачна и притеснена.

— Ще отидем да се поразходим — каза той. — След историята с Марни тази сутрин и новината, която току-що чухме, имам нужда от чист въздух.

Нямаше нужда дълго да се чуди къде да отидат. Инстинктивно потегли към плажа после тръгнаха пеша по дългата повече от километър скалиста пътека към безлюдния бряг.

Брегът бе много красив, дори сив и студен и все още покрит с последния сняг, който бе валял. Тази ивица от плажа изуми Зак. Върна го към най-щастливите дни от предишния му живот, който сякаш се бе

случил преди милиони години. Споменът за това как баща му се прибира в два часа през нощта, мъртвопиян, как майка му влиза в колата на непознат мъж в десет-единайсет часа вечерта, как двайсетина минути по-късно вратата на колата се отваря, после входната врата се отваря и затваря. Как слизаше долу на другата сутрин, преди да тръгне на училище, и намираше половин пакет картофен чипс на кухненската маса, ако имаше късмет. А когато бе малък и все още не можеше да се грижи за себе си или да печели пари, за да се храни и облича, беше направо ужасно.

Започнал бе работа още на четиринайсетгодишна възраст. Въпреки всичко, което бе преживял, през ум не му бе минало да открадне каквото и да било. Или пък да изльже. Или пък да направи нещо, което не му се струваше правилно. Когато имаш родители, чиито ценности са коренно различни от твоите, не е никак трудно да постъпваш правилно. Ако не си сигурен какво трябва да сториш в дадена ситуация, представяш си какво биха направили майка ти и баща ти и вършиш точно обратното.

Родителите му бяха загинали при автомобилна катастрофа малко след като той напусна Блубери.

Един полицай от Блубери го бе намерил в Бостън и му бе казал дежурното: „Съжалявам, че трябва да ти съобщя това, синко, но...“.

Паянтовата къща вече беше негова. Две стаи, белеща се и падаща боя. В началото бе изкушен да се върне да живее в нея и да се запише да следва в университета в Майн. Но не можеше да си представи, че ще се върне и ще доведе Кайла в това небитие. Бостън му предоставяше нови възможности, предоставяше му се шанс за нов живот. Нямаше да я доведе в Блубери, преди да й е осигурил хубав дом.

— Тук бе зacenата тя — обади се Оливия, връщайки Зак в реалното. Той сведе поглед към мястото, където гледаше и тя, тяхното тайно място под едни дървета, където се бяха любили скрити от хорските погледи. Той смяташе, че в Оливия ще открие отговора на всички въпроси, които си бе задавал цял живот.

— Последните няколко месеца бяха истинска лудост — каза Зак.
— Кайла започна осми клас, а аз връзката си с Марни. Осми клас няма нищо общо със седми. Тя бавно се промени и от едно малко, сладко ангелче се превърна в непокорно, капризно същество, което се затваря

в банията, а после излиза с черен грим на очите. Взема парите, които ѝ отпускам за дрехи, и си купува ризи с надпис: „Аз те мразя повече“. На всеки мой въпрос отговаря: „Тате, стига де!“ или „Толкова закостеняло мислене имаш“.

Оливия го стисна за ръката.

— Съжалявам, че е трябало да преживееш всичко това сам, Зак.

— Не мога да ти кажа колко много означава за мен фактът, че Кайла вече има истинско семейство — рече той.

— Има две лели, мъничък братовчед, баба. Ще има роднини, които много ще я обичат. — Оливия се усмихна. — Сестрите ми се влюбиха в нея от мига, в който я видяха. Ще ми се да бяха останали още малко. Но ще се уговорим да дойдат пак след една-две седмици. Аманда и Итън ще доведат Томи. А Айви ще дойде с годеника си. Всички можем да отидем на сватбата следващия месец.

Оливия изглеждаше толкова щастлива вчера, седнала със сестрите си — говореха си, смееха се. Когато той и Кайла се прибраха, Айви и Аманда скочиха и прегърнаха и двамата. Възхитиха се на красотата на Кайла, направиха ѝ комплимент за хубавите обувки, попитаха я за училището и за конкурса. Винаги бе знал, че тя има нужда от подобно женско внимание. Голям товар падна от плещите му, след като разбра, че Кайла ще има лелите си Аманда и Айви в живота си отсега нататък.

Той взе един камък и го хвърли колкото можа по-навътре в океана. После друг, още по-силно и по-далече.

Оливия сложи ръката си върху рамото му.

— Зак, сподели с мен.

Той пусна на земята камъка, който държеше.

— Не съм сигурен в преценката си, Оливия. Моя бе гениалната идея да започна връзка с Марни. Мислех, че тя и Бриана ще имат добро влияние върху Кайла. Но вече не знам какво да мисля.

— Шестото ти чувство какво ти подсказва, тя виновна ли е?

— Подсказва ми, че е способна на всичко, което бе извършено. Включително и бележката до Сесили. Отдавна завижда на Сесили. Още преди да се запише за участие в конкурса, тя я посочи в училищния двор и каза, че Сесили се мисли за „велика“. — Той затвори очи. — Объркан съм, Лив.

— Тогава ме остави да ти помогна — каза тя. — Познавам Кайла от малко повече от две седмици. Но както казах и преди, прекарах голяма част от това време с нея. Видях според мен най-лошото ѝ поведение, но я опознах и в най-добрата ѝ светлина. Може би е способна да направи всичките тези неща — плакатите, заплахите, мъртвата къртица — но сърцето ми подсказва, че не го е направила.

— Как така? — попита той. — Откъде си толкова сигурна?

— Усещам го така, както го усетих и когато се срещнахме, Зак. Още в деня, в който се запознахме, разбрах що за човек си. През първите десет минути. Такова предчувствие имам и за Кайла. Знам, че тя е добър човек, Зак. Точно както бях сигурна, че ти си добър човек.

Той я прегърна и я притисна много силно. Бяха застанали срещу вятъра. Опита се да го пропусне покрай тялото си, така както го правеше без никакви усилия, когато беше на седемнайсет. Но нищо в него не трепна.

Стори му се, че я чува да прошепва: „Обичам те“, но не беше сигурен дали вятърът му прави номера, или съзнанието му — или пък си спомня случилото се преди тринайсет години, когато тя лежеше под него точно на това място и му шепнеше: „Обичам те“.

Той я погледна, а после впери поглед в океана. Както и да е, сега не можеше да мисли и за това.

След като си тръгнаха от плажа, Оливия се обади във всички болници в околността. В нито една от тях не бяха приемали пациентка на име Джоана Коул. Няколко пъти се обади и в дома на Джоана, но все се включваше телефонният секретар. Мина с колата покрай къщата, но нямаше признания на живот. Същото беше и в магазина. На вратата бе поставена табелка: „Затворено поради отпуск“. Нямаше признания вътре да има някой.

„Не се доближавай до тази къща!“ Оливия си заповяда това четири пъти, но слезе от колата. Щеше да почука, после щеше да надникне през прозорците, за да се увери, че Джоана не лежи безжизнена на пода в хола, пребита до смърт от скъпата си братовчедка.

Качи се по стълбите към входната врата, ослушваше се да чуе и най-малкия звук. Но само вятърът свиреше в дърветата. Тя почука. Никой не отговори. Почука по-силно. Никой не отговори. Надникна

през еркерния прозорец, но завесите бяха спуснати и не можа да види нищо.

— С какво мога да ви помогна?

Оливия подскочи. На тротоара стоеше възрастна двойка, вперили нервни погледи в нея.

— Търся Джоана — отговори тя.

— Каза, че заминава извън града за известно време — обясни жената. — Видях я да товари куфари в малката си кола. Едва ги събра в багажника. После тръгна набързо, сякаш някой я преследва.

Интересно. Марни или беше уплашила Джоана и тя беше избягала, или я беше принудила да напусне града. Оливия се запита дали Марни не се е притеснила, че Джоана може да проговори.

Тя се върна в дома на Зак. Вече не се налагаше да купува два предмета от града.

Време беше да се обади на Едвин Харис, адвоката на баща ѝ.

— А-а, госпожице Седжуик, много се радвам, че ми се обаждате — каза Едвин. — Как вървят нещата?

— Вчера разбиха вилата, така че се разбрахме с Джоана Коул да се виждаме в магазина ѝ вместо във вилата, но тази сутрин тя не беше там. Не се отби до вилата, а магазинът ѝ бе затворен. Отидох до дома ѝ, но никой не ми отговори. И телефона не си вдига.

— Разбирам — каза адвокатът. — Дайте ми ден-два, за да се опитам да се свържа с госпожа Коул. След това ще ви се обадя.

Оливия затвори телефона. По гърба ѝ полазиха хладни тръпки, въпреки че в дома на Зак беше приятно топло. Ако вилата беше официално и законно нейна, не че я искаше, нямаше да има причина да стои в Блубери.

Дали и Зак мислеше така? Би ли искал тя да си събере багажа и да се върне в Манхатън? Той знаеше, че тя не желае да живее във вилата или пък да я използва за къща за уикенда и за през лятото.

Може би затова реагира така, сякаш не я беше чул, когато му каза, че го обича. Разбира се, може и наистина да не я бе чул. Тя го бе прошепнала толкова тихо, че сама не бе сигурна, че го е произнесла на глас. Дали смяташе, че тя възнамерява да си тръгне? Да се върне към стария си живот в Ню Йорк? Хрумна ѝ, че дори не бяха говорили за това. Как щеше да се впише Оливия в живота на Кайла. Дали трябва да си купи собствена къща близо до тяхната, за да могат да отгледат

Кайла като разведена двойка? Или като двойка, която има нещо като любовна връзка? Стомахът ѝ се сви. Отиде в кухнята, за да направи кафе. Чу, че входната врата се отваря, после чу гласа на Сесили Карли.

— Значи майка ти спи в гостната — каза Сесили. — Това е малко странно, не мислиш ли?

— Така е — съгласи се Кайла. Оливия чу, че се качват по стълбите. — Не мога да разбера има ли нещо между нея и баща ми. Както и да е, няма значение. Много се радвам, че ще ми помогнеш за устното изложение. Никой друг не иска да говори с мен.

— Това е много лошо за теб, Кайла — рече Сесили.

— Много ми е мъчно да го кажа, но това е истината.

Оливия чу, че дъщеря ѝ плаче. Искаше да изтича при нея, но трябваше да остави Кайла да се справи сама, да поговори с приятелката си по момичешки.

— Искаш ли да знаеш нещо, което не съм казвала на никого? — попита Кайла. — Не, забрави. Не би трявало дори...

— Можеш да споделиш с мен — насърчи я Сесили. — Няма да кажа на никого, ако е тайна.

— Добре. Мисля, че е възможно майка ми да стои зад всички тези лоши неща — каза Кайла.

Оливия остана с отворена уста. Приближи се до вратата на кухнята, за да чува по-добре.

— Искам да кажа, че тя е истинската ми майка, нали? А я е нямало през целия ми живот досега. Колко ли виновна се чувства? Невероятно виновна. Освен това е спечелила конкурса за вътрешна красота, когато е била на петнайсет години. Той сигурно е много важен и за нея. Може би е готова да направи всичко, за да го спечеля и аз. Като например да провали съревнованието.

— Кайла, не знам — рече Сесили.

— Ами кой друг би могъл да бъде? Бриана Суйтсър не би могла да разлепи десет плаката, в които пише, че е уличница, дори и да е такава. Затова не мисля, че е тя, колкото и да ме мрази.

— А Дийни Маккорд?

— Предполагам, че може и да е тя. Изобщо не я познавам.

— Наистина ли мислиш, че е възможно да е майка ти? — попита Сесили.

— Не знам — призна Кайла. — Мина ми през ум. Може и да е тя. Искам да кажа, че тя наистина много ме обича. Би направила всичко, за да ме направи щастлива. Разбира се, че иска аз да спечеля.

— В това има логика — каза Сесили. — Както и да е, хайде да видим речта ти.

Оливия се опитваше да не вдига никакъв шум. От една страна, ѝ се искаше Кайла да разбере, че е чула всичко. От друга страна обаче, искаше дъщеря ѝ да прекара спокойно времето с приятелката си, да работят върху устното ѝ изложение.

Наля си чаша кафе и отпи от него с натежало от мъка сърце. Покъсно щеше да поговори със Зак за това.

Тази вечер Оливия почука на вратата на Зак. Той седеше в леглото си, беше само с избелели дънки. Пред него бяха разпилени документи.

Беше много красив. Луната огряваше копринената му коса и силните му, широки рамене. Тя се усмихна, когато се сети как сестрите ѝ охкаха и ахкаха, когато той и Кайла отидоха да пазаруват. „Толкова е хубав!“ — беше казала Аманда. „Не — секси, секси, секси — беше добавила Айви. — Може би трябва да му кажеш какво чувстваш...“

— Това скиците на някоя къща ли са? — вместо това попита тя, вперила поглед в чертежите.

— Току-що я приключих. Толкова е скъпа, че все още не е продадена. Намира се на място на брега на Марбъри, което е на около четирийсет минути в северна посока от тук.

Тя седна на ръба на леглото.

— Красива е. Сякаш се слива със скалистия бряг. Знаеш ли на какво ми напомня? На къщата, която скицираше, когато се запознахме. Всеки път, когато се срещахме, ти бе толкова вгълбен в чертежите, че не забелязваше, че съм там.

Той се усмихна.

— Изненадвах се, че идваш на срещите ни. Носех „работата на живота си“, в случай че не дойдеш, така че ако едната ми мечта се срине, да ми остане поне къщата. — Той посочи скиците. — Това е същата къща.

Сега и тя видя, че наистина е така. От верандата до къщичката на огромния дъб и градините.

— Казах си, че ще изчакам да дойдеш за Кайла — обясни той. — Изчаках тя да стане на десет години. Част от мен не вярваше, че ще дойдеш. Смятах, че това е само една мечта, от която трябва да се откажа. Затова започнах да строи къщата на мечтите си в Марбъри.

— Знаеш ли колко нощи гледах през прозореца на апартамента си в Ню Йорк светлините на града и се чудех къде ли си, дали мислиш за мен, дали се питаш какво е станало с мен и с нашето дете? В интерес на истината за мен бе утеха да си мисля, че не знаеш. Искам да кажа, че е мъртвородена.

— О, Оливия — той взе ръката ѝ, — колко ли си била тъжна!

Тя го погледна.

— Само ако знаех. Щях да дойда тук на секундата.

— Сега вече знам това — увери я той. — Но тогава нямаше на какво друго да вярвам, освен на лъжите на баща ти. Всъщност бях доволен, че строежът на къщата щеше да отнеме три години. Колкото по-дълго ни се налагаше да останем в Блубери, толкова по-лесно щеше да ни намериш. Предполагах, че ще дойдеш на гости на баща си или на някакво семейно събиране. Но ти не го направи, разбира се. Преди няколко месеца от строителната фирма ми казаха, че къщата е готова.

Стомахът на Оливия се сви. Къщата на мечтите му беше готова. Беше се върнала съвсем навреме.

Сега той можеше да се премести там.

С болка на душата Оливия се насили да се съсредоточи върху причината да почука на вратата на стаята му. „Защото обичам Зак. Ето защо.“

— Зак, искам да споделя с теб нещо. Чух какво си говорят Кайла и Сесили след училище днес. И много ме притесниха някои неща, които каза Кайла.

Той насочи цялото си внимание към нея. Събра скиците и документите и седна на леглото.

— Кайла каза на Сесили, че според нея аз стоя зад плакатите, мъртвата къртица и злобните, заплашителни писма.

— Ти? Откъде ѝ е хрумнало пък това?

— Тя има няколко теории. От това, че страшно много я обичам, до това колко много означава за мен нейната победа на конкурса, за да си спомня миналото. Не знаех как да постъпя, затова не направих нищо.

— Смятам, че си постъпила правилно — успокои я Зак, прокарвайки ръка през косата си. Той погледна през прозореца. — През последните няколко месеца разбрах, че тийнейджърите говорят всичко, което им дойде наум. Знам, че в момента тя е адски объркана.

— Включително и за това, което става между нас — отбеляза Оливия. — Сесили знае, че спя в гостната. Това означава, че Кайла говори с приятелките си за отношенията между родителите си.

— Де да можехме да й кажем нещо по-конкретно по този въпрос — каза Зак, — но не можем да го направим.

Зашото той не знаеше какво чувства. Тринайсет години са много време. А и бе отгледал Кайла сам.

— Адвокатът на баща ти обади ли ти се? — попита Зак. — Къщата твоя ли е по закон?

— Все още не ми се е обадил — отговори Оливия. А когато го направи, Зак ще се премести в къщата на мечтите си на брега на океана в Марбъри. А тя щеше да се окаже излишна, без конкретно място, което да нарече свое.

— Ами, след като мине конкурсът, ще обявя тази къща за продан. Преди смятах, че за Кайла ще е добре да израсне в Блубери, защото е зачената с много любов именно тук. Но след като ти се появи в живота й, това вече не ми изглежда чак толкова важно. Сега вече тя няма нужда от връзката с Блубери така, както преди.

Оливия беше сигурна, че на другия ден щеше да й се обади адвокатът. Щеше да се увери, че Джоана наистина е изчезнала и следователно условията на завещанието вече не са валидни. Вилата щеше да бъде нейна. Нямаше да се налага Зак да я пази повече. Тя щеше да е свободна да си тръгне оттук.

И явно той нямаше намерение да я спре.

ДВАЙСЕТ И ВТОРА ГЛАВА

— Татко!

Зак скочи от леглото и тичешком слезе долу. Кайла стоеше във входното антре, бледа, трепереща, облечена само по пижама. В ръцете си държеше писмо. Той го взе от нея. В същия момент Оливия излезе от гостната.

— Кайла, какво има? — попита тя. Беше притеснена и уплашена.

Кайла посочи писмото в ръцете на Зак. Пръстите ѝ трепереха.

— Аз... аз го намерих под входната врата.

На обикновена бяла хартия бе напечатано на пишеща машина:

„Кайла, ако не се откажеш от участието си в конкурса, ще превърна живота ти в истински ад.“

Зак бе толкова ядосан, че едва не удари с юмрук по стената. Той подаде писмото на Оливия, налагайки си да се успокои.

— Какво означава това? — попита момичето. Очите му бяха пълни със сълзи. — Какво ще ми сторят?

— Никой няма да ти стори нищо лошо — обеща ѝ той и коленичи, за да я погледне в очите. Искаше му се да ѝ каже, че не бива да се страхува, че следващата седмица ще се преместят, че ще започне нов живот далеч от това безумие, но се боеше тя да не попита за Оливия. Дали и тя ще дойде с тях. А той нямаше да знае какво да ѝ отговори.

— Няма да позволя на никого да те нарани — увери я баща ѝ, пъхайки плика с писмото в джоба си. — Всъщност имаш бащинското ми позволение днес да не ходиш на училище.

Тя размаха юмрук.

— Да-а-а!

Беше невероятно какво може да стори един ден без училище.

„Ще направя живота ти истински ад...“

Отново го обзе гняв, като се сети за заплахата, която някой бе отправил към детето му. „По дяволите! — помисли си той. — Какво пропускам, какво ми убягва?“

— Кайла, добре ли си? — попита я той.

— Уплашена съм, но съм добре. Сигурна съм, че е онази откачалка Дийни. Или Бриана. Мога да се справя и с двете. Е, може би не и с Дийни. Тя е с около трийсет сантиметра по-висока от мен.

— Отивам в кабинета, за да обмисля всичко на спокойствие — каза той, стискайки рамото на Кайла. Определено нещо им убягваше, нещо очевидно. „Но какво?“ — недоумяваше той, вперил поглед през прозореца. Започна да вали лек снежец. Ако имаха късмет, щеше да премине в снежна буря и проклетият конкурс щеше да бъде отменен.

Кафе. Имаха нужда от кафе, и то в големи количества.

— Кайла, гладна ли си? — попита Оливия, когато тя тръгна нагоре по стълбите. — Мога да ти направя палачинки или да ти изпържа яйца.

— Не, благодаря — отговори момичето. — Слязох долу и пих сок, преди да забележа писмото под входната врата.

Оливия впери поглед в големия часовник, който стоеше на стената. Оставаха няколко минути до шест часа. Навън все още беше тъмно. Кайла трябваше да стане чак в седем.

— Защо си станала толкова рано? — попита. — Вълнуващ се за утре вечер ли?

— И за довечера, също — отговори Кайла. — Ами ако се проваля на репетицията? Ами ако объркам пътя, по който трябва да изляза на сцената? Ами ако пропусна реда си при устното изложение? Сесили каза, че трябва често да вдигам поглед, когато чета, а не да забия нос в листа.

— Това е добър съвет — каза Оливия. — Можеш да вдигаш поглед след всеки параграф, да кажем. И постави пръста си на реда, до който си стигнала. Аз така правех.

— Страхотна идея! — възхити се Кайла. — Отивам да се упражнявам. Радвам се, че имам цял ден днес, а и утре също. — Тя изтича нагоре по стълбите. Беше толкова развълнувана, че съвсем забрави за заплахата, която й бе отправена.

Зак излезе от кабинета си.

— Няма да я изпускаме от поглед, докато този конкурс не приключи — заяви той. — Ще се редуваме и всичко ще е наред.

Оливия поклати глава.

— Ще направя кафе. Ще ти донеса една чаша.

— Благодаря. — Той пак изчезна в кабинета.

Оливия взе филтър от шкафа, а после забеляза, че не е изхвърлила кафето от вчера. Когато хвърли стария филтър в кофата за боклук под мивката, видя нещо, от което кръвта ѝ се вледени. Лист хартия. Чернови на писмото, което Кайла бе намерила преди десет минути.

„Хей, неудачнице. По-добре се откажи от конкурса или ще превърна живота ти в ад.“

„Кайла Арчър, откажи се от конкурса или си мъртва.“

Тя затвори очи. Кайла сама беше написала писмото, пъхнала го беше под вратата тази сутрин, а после го беше „открила“. След това беше изпищяла и беше извикала баща си. Което би обяснило защо свободният от училище ден я успокои толкова бързо. Всъщност срещу нея нямаше никаква заплаха.

— Лив?

Тя се обърна. Зак стоеше до нея. В погледа му се четеше недоумение. Много ѝ бе неприятно, че трябваше да му причини това.

— Добре ли си? — попита той. — Три пъти те извиках, но ти не ме чу.

Тя въздъхна дълбоко.

— Намерих това в кофата за боклук под мивката. — Тя му подаде бележките. На красивото му лице се появи първо объркане, а после разбиране. Той преброи до десет, а после изскочи от стаята, вземайки по две стъпала наведнъж. Оливия го последва.

Той почука, а после влезе. Кайла стоеше пред огледалото на шкафа, пред устата си държеше четка за коса, сякаш е микрофон.

— Майка ти намери това в кофата за боклук в кухнята — каза той. Едва сдържаше гнева си. — Обясни ни, ако обичаш.

— Какво е това? — попита Кайла и взе бележките от него.

Прочете ги.

— Ъ-ъ? Какво е това?

— И ние това искахме да разберем — отговори Зак. — Чернови на писмото до теб. Май си работила върху писмото, докато не се е

получило така, както си го искала.

— Какво? — Тя гледаше ту Зак, ту Оливия, сякаш няма никаква представа за какво говорят. Объркането ѝ бе заменено от гняв: — Чакайте малко. Да не искате да кажете, че според вас аз съм ги написала? Както и писмото, което намерих под вратата?

— Така изглежда, Кайла — каза Зак. — Точно това казвам.

— Не съм! — извика тя. — Не съм го направила, не съм ги написала!

— Гледаш ме в очите и ми казваш, че не си написала бележките и писмото, което намери тази сутрин?

— Да — извика тя. По лицето ѝ се стичаха сълзи.

Зак седна на леглото ѝ.

— Не знам какво да си мисля. На какво да вярвам. Дали някой не е влязъл у дома посред нощ и не е оставил улики, за да натопи Кайла? — обърна се той към Оливия.

— А после е оставил писмото под вратата? Прилича на останалите инциденти — добави тя. — Някой е влязъл в дома на Абернати, за да остави умрялата къртица на възглавницата на Ева.

— И това не бях аз! — извика Кайла.

— Добре, скъпа — каза Зак. — Видях бележките, които Оливия намери в кошчето за боклук, и направо побеснях. За момент си помислих най-лошото и сбърках.

— Гадното е, че някой е влизал в къщата — каза Кайла. — Докато ние сме спали, някой се е разхождал из нашата къща. Имаме късмет, че изобщо сме живи.

Оливия си помисли, че Зак може да избухне. Той стана и прегърна Кайла, после отново ѝ се извини и слезе долу.

— Кажи ми, когато огладнееш, скъпа — каза Оливия и последва Зак. Едва сега разбра защо е толкова объркан. Най-сетне усети ужасното чувство да се съмнява, че Кайла е виновна. Когато държеше бележките в ръка, тя беше почти сигурна, че Кайла е написала и тях, и писмото. Чувстваше се ужасно, че си е помислила най-лошото за собственото си дете.

Нямаше представа как ще преживеят следващите двайсет и четири часа.

Цял ден валеше сняг, но леките снежинки се топяха, щом докоснеха земята. Кайла се намръщи при мисълта, че влагата ще

развали прическата ѝ. Ако наистина бе загрижена за репетицията, Оливия би трябвало да знае, че Кайла утре вечер ще е кълбо от нерви.

Зак ги закара до кметството. Не каза почти нищо, освен да напомни на Кайла да е пред очите им през цялото време.

Когато пристигнаха в залата, лампите светеха, но нямаше никого. Зак и Оливия седнаха на първия ред. Кайла изтича на сцената и упражни ходенето отляво надясно.

Братата се отвори и Колийн мина бързо по пътеката между редовете. Ръцете ѝ бяха пълни с документи и папки. Марни и Бриана я последваха няколко минути по-късно, после пристигнаха Сесили и Рори. Кайла бързо слезе от сцената и седна между Зак и Оливия. Беше нервна. Сякаш си бе спомнила, че някой ѝ бе отправил заплахи.

Колийн огледа залата.

— Дийни Маккорд? Тук ли си? — Колийн поклати глава и погледна часовника си. — Шест и пет е, така че да започваме. Ако Дийни не дойде до десет минути, няма да може да участва в конкурса утре вечер. Много ясно е написано в правилника, който ви раздадох.

— Казахте го на последната среща — извика Бриана. — Така че е съвсем честно и справедливо.

— Каква подмазвачка — прошепна Кайла.

Дийни пристигна една минута, преди времето ѝ да изтече.

— Съжалявам, че закъснях — извини се тя съвсем тихо. — Трябваше да изчакам мама да се приbere от работа, за да ме докара. Живея на другия край на града.

— Важното е, че вече сте тук — каза Колийн. — И така, преди да минем към причината, поради която сме се събрали — да припомним реда, по който ще бъдете представени, и точно как ще излезете на сцената — искам да кажа от името на град Блубери, че всички показахте, че притежавате вътрешна красота пред лицето на толкова много грозота, на която бяхме свидетели. Както знаете близнаките Абернати се отказаха от участие в конкурса заради заплахите към едната от тях. Бриана, Сесили, а днес и Кайла, също бяха жертва на злобни бележки със заплаха. Намеси се полицията и...

— Аз не съм получила никакви заплахи — обади се Дийни и стана от мястото си. — Не разбирам.

— Това е много хубаво, Дийни — каза Бриана и завъртя очи. — Ти си голяма късметлийка.

— Но защо? — повтори момичето. — Защото не съм заплаха за никого? Защото не бих могла да победя никоя от вас?

— Та ти можеш направо да ни съкрушиш — изсмя се Бриана.

Някой ахна и всички се обърнаха. Жаклин Маккорд се изправи, лицето ѝ бе зачервено.

— Как смееш, малка принцеса такава — изсъска тя срещу Бриана.

— Да не си посмяла да говориш така на дъщеря ми — извика Марни и скочи от мястото си.

— Всички да си седнат по местата веднага — извика Колийн. — Тук трябва да цари ред!

Двете жени седнаха.

— Това е направо абсурдно — прошепна Зак на Оливия. — Колийн трябва да сложи край на мъките ни и да отмени конкурса.

— Ако няма повече избухвания и се успокоим — каза Колийн, — можем да продължим с репетицията. Кайла, ти ще излезеш първа. Ще прочетеш есето си на тема: „Какво означава вътрешната красота за мен“, после ще се усмихнеш на членовете на журито и на публиката и ще седнеш на един от столовете, които ще бъдат подредени пред черната завеса. Когато Кайла си седне на мястото, аз ще обявя, че следващата участничка, която ще прочете есето си, ще бъде Сесили. Сесили, след това ти ще направиш същото като Кайла. И така нататък.

— Това е доста лесно и елементарно — каза Кайла. — Имам чувството, че някой е вперил поглед в тила ми.

Оливия погледна назад. Дийни Маккорд гледаше тила на Кайла. А Жаклин правеше същото със Зак.

После Марни ѝ хвърли леден поглед, от който косъмчетата на врата ѝ настръхнаха.

Когато Колийн обяви края на репетицията, Оливия нямаше търпение да излезе навън, дори само за да подиша малко чист въздух.

Зак се загледа в чертежа, върху който работеше, но линиите се размазваха пред очите му. Явно нямаше да може да работи. До утре вечер нямаше да може да се концентрира. Телефонът звънна и той се стегна. Обаждаше се адвокатът на Уилям Седжуик и търсеше Оливия. Той помоли човека да изчака минутка, после изтича в стаята за гости,

за да извика Оливия. Очакваше тя да се развлнува, но тя почти равнодушно вдигна телефона.

— Разбирам. Да. Добре. Ще го направя. Благодаря ви, господин Харис.

Затвори и впери поглед в слушалката.

— И? — попита той.

— И вилата е моя — отвърна тя, без да се обръща. — Както и неизвестна сума пари. Ще получа още едно писмо не по-рано от трийсет дни след пристигането ми в Блубери.

— Друго писмо ли? Имаш предвид чек?

Тя сви рамене.

— Предполагам. Поне майка ми ще е добре — отбеляза тя и най-после се обърна. — Знаеш ли, че ако не беше заради майка ми, нямаше да дойда в Блубери? Смятах, че няма да мога да се изправя пред вилата и пред спомените, свързани с този град, но майка ми ме манипулира и ме принуди да го направя, за да реши финансовите си проблеми.

— Интересно как се нареждат нещата, а? — каза той. „Лудост“ беше по-подходящата дума.

Тъкмо се канеше да я попита какви са плановете ѝ за вилата, какво смята да прави, какво иска, но телефонът отново иззвъння.

Този път Зак имаше за какво да се притесни. Обаждаше се Рори Карли. Беше получила още една заплаха.

— Искаше ми се съпругът ми да не беше заминал в командировка. Той щеше да знае какво да прави, как да се справи със ситуацията. Сесили не е на себе си. Затворила се е в стаята си и не иска да излезе от там.

— Писмо ли получи? — попита Зак.

— Да. Пишеше: „Кажи на госпожица Съвършена да се откаже от конкурса или това, което се случи с нейния спонсор, ще се случи и на теб“.

— Нейният спонсор ли? Собственичката на фризьорския салон до магазина на Джоана?

— Да. Веднага отидох там с един полицай, но от Тафи нямаше и следа. Така се казва спонсорът на Сесили. Казва се Тафи Джонсън. И определено имаше следи от борба. Поставката с шампоаните беше съборена. Една от обувките на Тафи беше на пода. Сякаш са я влачили, а тя е ритала и е крещяла.

— Какво казаха полицайтите? — попита Зак.

— Нищо не казват. Увериха ме, че са претърсили мястото много внимателно. — Сесили иска да се откаже. Много е уплашена. Не иска да излезе от стаята си.

— Разбирам я — каза Зак. — Майка ѝ е била заплашена. Спонсорът ѝ е изчезнал, по всяка вероятност при насилиствени обстоятелства. — Той замълча. — Може би всички момичета трябва да се откажат, Рори. Започва да става прекалено опасно. Мисля, че трябва да предложим на Колийн да отмени проклетия конкурс.

Тя замълча.

— Това би било много несправедливо спрямо момичетата — най-сетне каза. — Виж какво, Зак, твоята Кайла ми изглежда добро момиче, но нека да бъдем честни, Сесили си е Сесили. Тя ще спечели конкурса. Голяма парична награда и месечна колонка във вестника. Това може да ѝ помогне да спечели стипендия за „Бръшляновата лига“. Трябва да мине само още един ден.

„Сесили си е Сесили? Тя ще спечели конкурса? Моля?“ — помисли си той.

— Може и да не разполагаме с много време — каза Зак.

— Направи онова, което смяташ, че ще е най-добро за дъщеря ти — отвърна Рори. — Аз ще сторя същото.

Зак затвори телефона и разказа всичко на Оливия.

— Боже мой, Зак! — възклика тя. — Току-що се сетих нещо. Изчезнаха двама спонсора. Тафи и Джоана. Кой е спонсор на Дийни Маккорд?

— Предполагам, че е собственикът на бижутерийния магазин, в който работи Жаклин — отговори Зак, вдигайки слушалката на телефона. — Ще се обадя в полицията, за да видя дали има новини за Тафи.

Минутка по-късно Зак затвори телефона още по-ядосан.

Според всички Тафи Джонсън има бурна връзка с доста избухлив мъж. През последния месец-два пъти се карали жестоко, вследствие и на двата скандала имало преобрънати и изпотрошени щандове и витрини. Веднъж изчезнала за два дена. Върната се уплашена и притеснена от преживяното в един хотел с гаджето си.

— Значи полицията изобщо не води разследване по случая? — попита Оливия. — Какво ти казаха, когато им спомена, че бившата

организаторка на конкурса също си е хванала чантичката и е изчезнала?

— Твърдят, че Шелби не е направила нищо подобно, че е оставила бележка, в която обяснява, че се мести да живее във Флорида заради времето.

— Не знам, Зак. Две седмици преди конкурса? Тогава защо е поела такава голяма отговорност? Приела е да стане организатор на конкурса само седмица преди да напусне града.

— Знаеш ли нещо за нея? — попита Зак.

— Мисля, че е била учителка в гимназията. По биология или по химия, забравих точно по какво. Мога да попитам тук-там. Най-вече Пърл. Мълчи си за всичко, което става. Може би е време да я посетя.

— Ще дойда с теб. Доколкото знаем, тя е нашият човек.

Оливия се опита да се усмихне, но не ѝ се уаде.

— Всичко ще е наред, Зак. Кабинетът ѝ е на приземния етаж на кметството, точно до входа. А и ти трябва да останеш с Кайла. Ще се върна след час.

Той кимна.

— Няма начин всичко това да е съвпадение. Бившата организаторка изчезва две седмици преди конкурса. Започнаха заплахи. Взели са те на мушка, откакто си пристигнала тук. А и две спонсорки изчезват яко дим.

— Знаеш ли, Зак? — Оливия взе палтото си от гардероба в коридора. — Току-що осъзнах, че може би онova, което се случва с мен, няма нищо общо с инцидентите около конкурса. Още от самото начало няма никаква връзка с него. Първото нахлуване с взлом в къщата, изпотрошението статуетки...

— Май имаме работа с двама психопати. Колкото повече, толкова по-весело. — Зак въздъхна дълбоко. — Единственото хубаво нещо, което полицаят каза, беше това, че по време на конкурса ще има полицай, „голяма веселба“ няма що.

— Един полицай? — попита Оливия. — Надявай се да носи голям пистолет.

Тя не беше единствената майка на участничка в конкурса, която беше отишла да търси отговори от Пърл. Като градски съветник по развлекателните въпроси конкурсът бе нейна отговорност. А Колийн, която обичаше да команда и да раздава заповеди повече, отколкото да

се занимава със страховете на притеснените родители, беше излязла от сградата преди половин час.

— Искам да знам какво ще се направи за безопасността на дъщеря ми! — извика Марни, когато пристигна Оливия. — Ако полицията смята, че един скапан полицай в залата е достатъчен, то тогава аз призовавам да бъде елиминирана Кайла Арчър от конкурса. Може и да нямаме доказателства, че именно тя е отговорна за случващото се, но има улики. А това би трябвало да е червена светлина за вас, бе, хора!

— Ние не отстраняваме участнички от конкурса само защото има вероятност да са виновни, госпожо Суйтсър — уморено отговори Пърл.

Явно Марни се поуспокои, поне за известно време.

— Радвам се да го чуя, Пърл — каза Оливия, влизайки в кабинета.

Марни се обърна и я погледна.

— Добре, че и ти чу онова, което казах. Всички искат Кайла да не участва в конкурса. Така че защо поне веднъж не постъпите правилно?

— Правилно би било да изчакам отвън, докато ти си свършиш работата тук — каза Оливия и отстъпи назад.

Марни подскочи.

— Аз свърших. А след тази вечер и с твоята дъщеря ще е свършено. Сякаш има някакъв шанс да спечели или да стане дори втора. Има вътрешна красота колкото дявола.

Оливия ахна. Едно е Марни да обижда нея, а съвсем друго да злослови по този долен начин против едно дете.

Марни бързо мина покрай нея, бълскайки я в рамката на вратата на излизане.

Оливия разтърка рамото си.

— Пърл, ако можеш да ми отделиш две-три минути. Искам да ти задам няколко въпроса за Шелби Максуел.

— Защо, да не би да се е върнала? Почти съм склонна да...

— Не, Пърл, не се е върнала, доколкото знам. Каза ми, че просто си е тръгнала, оставяйки ти само една бележка. Случайно да пазиш тази бележка?

Пърл стана и отиде до старата кантонерка с папки до стената.

— Сигурна съм, че я сложих в личното й досие. Исках да има доказателство, че тя ни заряза в критичен момент. Сигурна съм, че и в гимназията са направили същото.

— Значи е изпратила бележка и на директорката на училището?

— Странното е, че е изпратила писмото до мен с копие до директорката, сякаш организирането на конкурса е по-важно, отколкото работата й като учителка по биология! Явно е била доста смахната. Кой бяга във Флорида с мъж, с когото се е запознал по интернет?

Докато Пърл бъбреше, търсейки из документите на Шелби, Оливия се замисли, че горката Шелби може да е станала жертва на мъжа от интернет. Или ако е истина онова, което хората говорят, по-скоро на собствената си лудост.

— А-а, ето я. — Пърл подаде на Оливия обикновен лист хартия, на която всички пишеха писмата си.

„Госпожа Пърл Путнам
Кметство Блубери
Булевард «Блубери»
Блубери ME 04000
С копие до: Госпожа Смит, директор на гимназията в
Блубери.

Скъпа Пърл,

Съжалявам, че трябва да те информирам, че няма да мога да поема организацията на конкурса за вътрешна красота. Реших да се преместя във Флорида и се надявам да се омъжа за човек, с когото се запознах чрез сайт за запознанства в интернет. Сигурна съм, че ще ме разбереш, както и госпожа Смит, че това е възможност, която не мога да изпусна.

Благодаря, Шелби Максуел“

Оливия обърна листа. От другата страна не беше написано нищо. В плика за писма нямаше нищо особено. Името и адресът на Пърл бяха напечатани в средата на плика.

— Дори не е написала на ръка името си — каза Оливия. — Това е странно, нали? Обикновено хората пишат имената си на ръка между учитивия край и напечатаното на машина име. Ако изобщо си направят труда да напечатат името си.

— Цялата история е много странна — каза Пърл. — Знам само, че който и да е мъжът, с когото се е запознала, ѝ е промил мозъка. Писмото изобщо не е в неин стил. Никога не съм чувала Шелби да използва такъв дързък език. Тя е народен човек, весела и жизнерадостна.

„Някой е написал писмото вместо нея. Напечатано е на обикновена бяла хартия, както и останалите бележки. Какво, за бога, се е случило с Шелби Максуел?“

— Обзалагам се, че гаджето ѝ го е написал — продължи Пърл.
— Нещо, което човек, който обича да контролира другите, би направил. А той определено обича да контролира, щом я е убедил да се премести във Флорида и да зареже живота си тук.

Оливия би се обзаложила срещу много пари, че в тази цялата работа не е замесен мъж.

ДВАЙСЕТ И ТРЕТА ГЛАВА

На конкурса за вътрешна красота дойдоха много хора. Заради скандалите около него практически целият град бе тук. Хората седяха на местата си и коментираха как момичетата се хванали за гърлата. Зак кипеше от яд. Искаше му се да скочи и да каже на глупачките зад него — уж зрели жени — че няма нищо забавно в това, че млади момичета се държат зле едно с друго.

Нямаше нищо забавно в това хората да са злонамерени едни с други.

Онова, което Оливия му бе разказала за Шелби Максуел, не му даваше мира цял ден. Не познаваше добре Шелби. Няколко пъти я бе срещал случайно. Тя не бе живяла в Блубери. И се съмняваше, че в момента живее във Флорида. С нея се бе случило нещо ужасно. А да покаже на полицията една любезно и учтиво написана оставка с копие до работното ѝ място и до работата ѝ като доброволец, нямаше да се сметне за доказателство, че тя е в опасност. Полицията щеше да му каже да се разカラ.

Трябваше сам да стигне до истината. Конкурсът. Имаше много, ама много лошото предчувствие, че тази вечер психопатът, който стоеше зад всичко това, ще направи последния си ход, за да спечели. Единственото му успокоение беше, че Кайла ще бъде пред очите му през цялото време. Когато не беше неин ред да говори, тя ще седи на един стол само на няколко сантиметра зад подиума. Зак погледна задната част на залата. Униформеният полицай беше застанал до вратата.

Това обаче не успокой Зак.

Кайла също беше нервна, но не изглеждаше притеснена от заплахите срещу нея или от факта, че някой се старае толкова много да я натопи. Днес бе пробвала толкова много тоалети, а Зак никога досега не бе толкова благодарен, че Кайла го смята за безнадежден като моден консултант. Искаше Оливия да е с нея в стаята ѝ, за да ѝ помогне с прическата, с дрехите, с грима, който Зак бе ограничил до малко фон

дъо тен, за да покрие пъпката, която си бе въобразила, че има, и малко гланц за устни.

Първият ред в залата бе запазен за родителите. Зак бе седнал в края, а Оливия — до него. Рори Карли седна до нея, занимаваше се с една видеокамера. Жаклин Маккорд закъсняваше, което не бе изненадващо. Марни бе седнала до Рори. Колийн седна съвсем накрая, изглеждаше изтощена.

Четирите участнички се бяха настанили на столове на подиума. Кайла беше прехапала устни, ту се усмихваше, ту изглеждаше така, сякаш всеки момент ще повърне. Седнала до нея, Сесили беше пример за спокойствие и самоувереност. Дийни седеше прегърбена. Заприлича му на сърна, заслепена от фаровете на кола. Очите й бяха широко отворени, бе вперила поглед точно пред себе си, сякаш се страхува да погледне и да види колко хора има в залата.

— Добре дошли на трийсет и първия годишен конкурс за вътрешна красота! — обяви от сцената Пърл Путнам. — Конкурсът възхвалява и оценява добродетелите на нашите момичета на възраст между тринайсет и седемнайсет, които разбираат, че истинската красота се крие в душата. Всяко момиче ще прочете есе на тема: „Какво означава за мен вътрешната красота“, а след това ще представи устно изложение на тема: „Най-важният човек в живота ми“. И накрая ще отговаря на три въпроса, по един от всеки член на журито. След това съдиите ще пресметнат резултата и ще обявят подгласничката и победителката. Победителката ще получи две хиляди долара в брой, предоставени от нашите спонзори, ще й бъде предоставена и собствена месечна колонка в продължение на цяла година на тема: „Вътрешна красота“ в „Майн Дейли Нюз“. — Пърл си пое въздух. — И така, без повече церемонии, позволете ми да ви представя нашите кандидатки!

Всички започнаха да ръкопляскат. Пърл обявяваше името и възрастта на всяко момиче, то ставаше, усмихваше се и пак си сядаше на мястото. Дийни беше облякла толкова дълга пола, че когато стана, я настъпи. Децата в публиката се изкикотиха подигравателно. Тя се изчерви и бързо си седна на мястото.

Зак погледна реда, на който бяха седнали родителите — Жаклин все още я нямаше. Дийни я търсеше. Погледът й бе вперен право напред.

Тъкмо когато Пърл отвори уста, за да каже нещо, вратата на залата шумно се отвори и Жаклин влезе вътре. Бавно отиде до резервирания за родители ред, усмихна се на Дийни и седна на мястото си.

— Добре! — каза Пърл. — Първата участничка е Кайла Арчър.

Кайла се усмихна и отиде до подиума. Прокашля се, за да прочисти гърлото си, и започна да чете есето си:

„Ако някой помоли баща ми да ме опише, той вероятно ще каже, че съм непокорно и трудно дете. Поне така са ме описвали хората през целия ми живот. Учителите и педагогическите съветници, когато съм била на лагер. И наистина съм била трудно дете. Казвала съм неща, за които след това съм съжалявала. Вършила съм неща, за които след това съм съжалявала. Държала съм се зле. Била съм груба. Отстраниха ме от училище, защото ме хванаха да пуша в тоалетната. Разплаках малкото ни съседче — сега то е само на пет годинки — защото му казах, че ще го изядат чудовища. Казвала съм на момичета, че са дебели. Казвала съм на момчетата, че са глупави некадърници. Преписвала съм на контролни. Мога още дълго да изреждам лошите неща, които съм вършила. Бях лош човек. «Бях» е ключовата дума. Конкурсът за вътрешна красота напълно ме промени. Промени начина ми на мислене. Майка ми е печелила конкурса, когато е била на петнайсет години, и искам да я накарам да се гордее с мен. Искам да бъда дъщерята, която една победителка в конкурса би се гордяла да има. Но да имаш вътрешна красота не означава да бъдеш добър човек само за да се харесваш на другите. Това означава просто да бъдеш добър човек заради самата доброта.“

Очите на Зак се напълниха със сълзи. Той забеляза, че и Оливия си бърше очите. Оливия се пресегна и го хвана за ръката.

Кайла продължи да чете. Всяка дума, всяко изречение го изпълваше с все по-голяма гордост. Сърцето му щеше да се пръсне от вълнение. Накрая тя се усмихна и се върна на мястото си, а публиката избухна в бурни аплодисменти. Нито една от останалите участнички не се усмихваше.

Той вдигна палец, за да окуражи Кайла, а тя му се засмя. Искаше му се да скочи на сцената и да я прегърне, но не можеше да го направи.

Освен това Сесили вече бе заела мястото си на подиума. Есето ѝ звучеше малко изкуствено според пристрастното му мнение. Есето на Кайла бе много по-сърдечно, по-искрено, много по-честно и истинско. Сесили свърши и също получи бурни аплодисменти, а после Пърл извика името на Дийни.

Тя не помръдна от мястото си. Беше вперила поглед над главите на публиката като заслепена от фаровете сърна.

— Дийни, можеш да започнеш да четеш есето си, когато си готова, скъпа — подкани я Пърл.

Тя и сега не се помръдна. Сесили леко я побутна по рамото и Дийни почти подскочи.

Тя се изправи, погледна публиката, лицето ѝ ставаше все по-бледо и по-бледо. Зак погледна Оливия. По изражението ѝ личеше, че ѝ е много мъчно за момичето. Зак зърна Жаклин, която казваше на Дийни: „Давай, всичко е наред“. Но тя не помръдваше. Най-после направи крачка напред и каза:

— Не мога! Просто не мога! — Дръпна завесата и изчезна зад кулисите.

— Добре! — каза Пърл. — Да направим няколко минути почивка и ще продължим със следващата участничка.

Тя бързо се скри зад завесата. Публиката започна да шуми, явно очарована от обрата на събитията. След минутка Пърл се върна.

— Внимание, моля. За съжаление Дийни Маккорд не се чувства добре и няма да продължи участието си. Последната ни кандидатка е Бриана Суйтсър.

Марни скочи на крака и започна да ръкопляска.

— Давай, Бри!

Есето на момичето беше хубаво. Нито прекалено консервативно и скучно, нито прекалено идеално и безупречно като това на Сесили. Но не бе и чистосърдечно и искрено като това на Кайла. Тя беше писала, че произлиза от разбито семейство, как това я е направило по-силна, по-независима, накарало я е да разбере, че е много важно да разчита на себе си, за да осъществи мечтите си. Аплодисментите за нея бяха най-силни, а тя грееше, докато се връщаше на мястото си.

След това Пърл обяви началото на устното изложение. Зак нямаше представа каква е разликата между това да четеш есе и да представиш устно есе.

Пърл тъкмо обяви името на Кайла, и Бриана изхока и се хвани за корема.

— О-о-о-х! — изпъшка и падна от стола. — Мамо!

Марни изтича на сцената.

— Бри? Скъпа, какво ти е?

— Стомахът ми. О-о-о-х! — Тя се гърчеше на пода от болка. Зак бе видял Кайла да се гърчи така, когато беше получила хранително отравяне, след като бе яла картофена салата на летния карнавал в Блубери. Бриана продължаваше да се гърчи и да стене, а после повърна върху краката на майка си. Пърл повика портиера. Един млад мъж бавно и тромаво се качи на сцената с кофа и парцал.

— Можеш ли да продължиш? — попита Марни дъщеря си. — След като повърна, по-добре ли се чувстваш?

Вместо отговор Бриана пак повърна. Този път майка ѝ отскочи встрани.

— Може ли някой да ми помогне да занесем Бриана до колата ми? Трябва да я закарам в спешното!

Поне десетина мъже изтичаха на сцената, погледите им бяха съсредоточени върху роклята с дълбоко деколте на Марни, а не върху момичето, което се гърчеше от болка на пода.

Марни погледна Кайла, а след това хвърли на Зак и Оливия най-убийствения поглед, на който бе способна, после излезе от залата с един от мъжете, който носеше Бриана на ръце.

— Горката Бриана — прошепна Оливия. — Прилича ми на хранително отравяне.

— И аз така мисля — прошепна ѝ в отговор Зак. — Съвпадение? Лицето ѝ посърна.

— Надявам се — отвърна тя. — Наистина много се надявам.

Вече бяха останали само две участнички, Кайла и приятелката ѝ Сесили. Което увери Зак, че виновното момиче е или дъщеря му, или нейната наставница, момиче, на което Кайла разчиташе и уважаваше. Сесили имаше голяма заслуга за преобразяването на Кайла през последните няколко седмици.

Но нямаше нищо особено и нередно у Сесили. А почти целият град знаеше за лошото поведение на дъщеря му. Но Кайла не беше лош човек. Знаеше това със сърцето си, с цялото си същество. Той го знаеше, а и Оливия изглежда го знаеше. Кайла не бе отговорна за

злобните заплахи и нападения. Оставаше Сесили Карли. Той впери поглед в нея и забеляза угриженото ѝ лице. Видя, че каза на Кайла: „Надявам се Бри да се оправи“. А после се обърна към публиката и се усмихна, ръцете ѝ бяха скръстени на скута ѝ, изражението ѝ се промени за секунди.

Той продължи да я наблюдава, но виждаше момиче, което се усмихва колебливо. Страхотно. Сега пък си въобрази, че едно изключително мило момиче, което единствено помагаше на дъщеря му, е някакъв зъл демон.

Пърл се качи на подиума.

— Поради внезапно заболяване Бриана Суйтсър прекратява участието си в конкурса. Бих искала да обявя кратка почивка, за да дадем възможност на останалите две кандидатки да съберат мислите си и нашият разсилен да почисти сцената.

Една завеса между подиума и мястото, където бяха Кайла и Сесили, беше спусната толкова бързо, че дъщеря му изчезна от погледа му, преди да успее да скочи.

— Защо спуснаха завесата? — попита Оливия. — Искам и двете момичета да са пред очите ми през цялото време.

Тя изтича при Пърл, която стоеше на първия ред от лявата страна.

Зак чу Пърл да казва: „О, боже!“.

После изтича на сцената и дръпна тежкото въже. Червената кадифена завеса се разтвори.

Столовете бяха празни. И двете момичета бяха изчезнали.

ДВАЙСЕТ И ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

— Къде, за бога, са те? — попита Зак, заобикаляйки зад кулисите. Отвори страничната врата, огледа навън, но беше тъмно, а липсата на улично осветление не му помагаше. Надяваше се, че ще успее да зърне светлорусата коса на Кайла, но не видя нищо.

— Искам да бъдат арестувани! — изпища Рори Карли, когато Зак изтича по стълбите към мястото, където бяха застанали Оливия, Пърл и полицаят. — Знаех си, че Кайла стои зад всичко, което се случваше, а сега избяга с дъщеря ми! Искам да арестувате Зак и Оливия още сега!

— А обвинението е? — попита полицаят, сякаш предпочиташе да се разправя с глупавата Рори, отколкото да търси двете изчезнали девойки след всички заплахи за насилие, които бяха получили участничките.

— Не я възпитаха добре! — изкрещя Рори, а после избухна в сълзи. — О, боже мой, къде е бебчето ми? Защо не сте навън да търсите Сесили? — изкрещя тя на полицая.

Зак сграбчи ръката на Оливия.

— Да потърсим Кайла.

Хукнаха навън. И двамата се оглеждаха във всички посоки.

— Зак! — извика Оливия. — Виж! Това е часовникът на Кайла!

Изтичаха до мястото, където проблясващо крайчето на ръчния часовник „Хелоу Кити“.

Тя го взе и го стисна в дланта си.

— Сигурно го е изпуснала нарочно, за да ни насочи къде са я отвели. Няма начин тази закопчалка да се разкопчае сама.

— Дали този, който е дръпнал завесата, е заплашил Кайла и Сесили и ги е отвлякъл? — попита Оливия и се вцепени. — О, боже!

Зак усети, че кръвта му замръзва. Стисна раменете на Оливия.

— Какво?

— Всичко започна да ми се изяснява, Зак. Сесили. Тя беше в твоята къща в деня, преди Кайла да намери бележката под вратата. Може да е сложила черновите в кошчето за боклук. А после е пъхнала

оригиналната бележка под вратата рано сутринта. Била е в къщата, Зак. А Кайла беше в дома на Сесили в деня, преди маркерите да бъдат намерени в раницата ѝ. Сесили е направила онези плакати за Бриана, а после е сложила маркерите в раницата на Кайла!

Зак затвори очи.

— Къде, за бога, са те? — каза той. Сърцето му щеше да изскочи от гърдите. Ако наистина Сесили беше онази смахната, кой знае какво можеше да стори на Кайла.

— Зак, ако ще е от помощ при търсенето — каза Оливия, — Сесили е прибягвала само до заплахи и мъртви гризачи. Въжето върху леглото ми. Не е наранила никого физически.

— А внезапното хранително отравяне на Бриана? — попита той.
— Сигурен съм, че по-късно ще се окаже, че Бриана е закусвала със Сесили тази сутрин. А къде е Шелби Максуел?

Ръцете на Оливия потрепериха.

Зак разгледа часовника.

— Ще намерим Кайла — увери я той. — Ще отидем да проверим и в дома на Сесили, и в училището.

Пред кметството се бе насьбрала тълпа. Спряха две полицейски коли и Зак се затича към тях, за да говори с полицайите. Двама полицаи щяха да придружат Зак и Оливия до дома на Карли, останалите щяха да отидат в основното училище и гимназията.

Зак и Оливия се качиха в неговата кола и потеглиха с висока скорост по булевард „Блубери“. Той тъкмо се канеше да завие наляво към къщата на Карли, когато внезапно спря, после включи мигача и зави надясно.

Надяваше се и полицейската кола да го последва. И тя го направи. В аптеката светеше. Майката на Сесили Карли работеше в аптеката. Затваряше в седем и половина. Сърцето му биеше толкова силно, че той едва чу, че полицайите крещят да отстъпят назад. Зак изтича до входната врата. Беше заключена. После хукна към задната част, където на една таблица пишеше: „Само за служители и снабдители“.

Пробва вратата. Тя се отвори.

— Кайла! — извика той. Ослуша се да чуе отговор, шепот, нещо, каквото и да било.

— Зак, мисля, че чух нещо. — Оливия хукна към него. — Сякаш нещо се движи по пода.

Те бързо слязоха надолу, полицайт им крещяха да се върнат назад. Но Зак не им обърна внимание. Имаше една заключена врата зад парното кotle в мазето.

— Отстъпете назад! — извика полицаят на Зак. После заедно с колегата си разбиха вратата с крак. Шелби Максуел, готова да заплаче от облекчение, беше завързана в задната част на помещението. Устата ѝ беше запушена. На пода до краката ѝ имаше табла с недоядена храна. Из цялата стая се въргаляха празни шишета от вода. Лицето ѝ беше насинено. Единият ѝ крак бе извит под необичаен ъгъл.

А Тафи, спонсорката на Сесили, лежеше свита на кълбо, ръцете ѝ бяха закопчани с белезници за един стълб. Беше в безсъзнание, едната страна на лицето ѝ беше тъмносиня и подута. След като развързаха Шелби, тя разтърка лицето си. Опита се да отвори уста и да каже нещо.

— Се... — успя да прошепне тя. — Сес-ли — и изгуби съзнание.

Зак чу сирените, което означаваше, че и Сесили ги е чула. Той трябваше да намери Кайла. Трябваше.

— Зак, чуй! — каза Оливия. — Мисля, че чух някой да пее.

Заслушаха се. Оливия беше права. Някой пееше. Прекрасна, melodична песен идваше от затворената врата в другия край на мазето. Зак и полицаят отидоха там. Полицаят свали пистолета и се опита да завърти топката на вратата. Тя се отвори с лекота.

Кайла бе закопчана с белезници за едно бюро, устата ѝ беше запушена, в очите ѝ се четеше ужас. Сесили беше седнала на бюрото, пълно с козметика. Държеше червило в ръката си, с което намаза брадата на Кайла. Лицето на Кайла вече представляваше истинска дъга от цветове, около очите ѝ бяха нарисувани черни и кафяви линии. Сесили се усмихна.

— Здрави, господин Арчър, госпожо Седжуик — каза тя. — Помислих си, че няма да е зле да гримирам Кайла по време на почивката. Грозните момичета винаги имат предимство в този конкурс. Така че сега сме квит.

— Сесили Карли — каза полицаят, — моля те, отдалечи се от Кайла.

Тя се усмихна.

— Разбира се, полицай. Бих сторила всичко, за да помогна. — Приближи се до полицая, а после изпищя и се пресегна към една голяма чанта, която беше на пода.

— Не наранявайте детето ми! — извика Рори Карли и бутна Оливия от пътя си. — Сесили! Какво са ти сторили!

— Не можех да й позволя да спечели, мамо — спокойно изрече Сесили, сякаш току-що не бе изпищяла като луда и не се бе опитала да извади ножа от чантата си. Полицаят бе успял да вземе чантата преди нея. — Не можех да позволя на никоя от тях да спечели. А тази кучка Максуел ми каза право в очите, че не е трябало изобщо да се записвам за участие в конкурса, защото ме хвана да преписвам на изпита по биология в края на първи срок. Щеше да ти каже, мамо! Така че трябваше да направя така, че да изчезне. Трябваше да го направя, нали така? Аз съм най-добра във всичко. Заслужавам да уча в Харвард.

Ти ми го каза.

— Сесили? — Рори беше вперила поглед в дъщеря си, сякаш беше извънземно с четири глави. — Какво си направила, детето ми? Какво си сторила?

Сесили се усмихна, а след това убийственото пламъче се върна в погледа ѝ.

— Трябваше да го сторя, мамо. Всичко излезе извън контрол.

— Какво излезе извън контрол, миличка? — попита Рори. Опитваше се да запази самообладание.

— Всичко, мамо — каза тя, очите ѝ бяха пълни със сълзи. Изведнъж сълзите ѝ пресъхнаха и тя отново стана учтивата, усмихната Сесили. А след това изражението ѝ отново се промени. — А онази кучка Тафи каза, че няма да ме спонсорира. Заяви ми, че ще каже на Пърл, че не съм наред. И всичко това само защото ѝ казах, че ако не ми направи косата като на Рийз Уидърспуун в „Естествена блондинка“, ще навра горещата маша за коса в задника ѝ, а после и в гърлото ѝ. Знаеш ли какво ми каза, мамо?

Рори преглътна. Погледна Зак и Оливия, после затвори очи за миг.

— Какво, миличка? — успя най-сетне да попита майка ѝ.

Сесили се нацупи.

— Каза ми, че косата ми е много тънка и не може да стане като на Рийз Уидърспуун. Каза, че само коса като тази на Кайла Арчър

може да бъде подстригана и направена като прическата на актрисата и да изглежда добре. Знаеш ли какво друго ми каза?

— Какво, сладурче? — попита Рори. Гласът ѝ потрепери.

— Каза ми, че косата ми е суха като слама от многото процедури, които съм правила през последната година!

— Сесили Карли, арестувана си за отвличането на Шелби Максуел, Тафи Джонсън и Кайла Арчър — каза полицаят. — Имаш право да запазиш мълчание...

Рори впери поглед в дъщеря си, докато ѝ четяха правата, а после се разтрепери. Един полицай отведе Сесили, а друг помогна на Рори да ги последва.

Зак и Оливия изтичаха при Кайла и махнаха превръзката от устата ѝ. Тя веднага се разхлипа истерично. Зак претърси чекмеджетата на бюрото, за да намери ключа от белезниците. Най-сетне го видя да проблясва върху бюрото, където беше седяла Сесили. Взе го и отключи белезниците. Дъщеря му се хвърли в обятията му. Той я взе на ръце.

— Да я отведем оттук — каза той на Оливия, а после тръгна нагоре по стълбите. Всичко беше свършило. Най-после и то бе свършило благополучно.

ДВАЙСЕТ И ПЕТА ГЛАВА

Децата тичаха в кръг из една голяма зелена поляна, момченцето пускаше хвърчило с формата на октопод, а момиченцето правеше балони с една сламка. Бяха малки, може би на четири-пет годинки. А и бяха различни от последните деца, които бе сънуvala. Напълно различни от първите деца, които бе сънуvala. Момченцето и момиченцето се смееха. Бяха щастливи. Оливия тичаше след тях, ръцете ѝ бяха разперени като крилата на самолет. И тя се смееше. И тя бе щастлива.

А след това децата внезапно спряха. Просто спряха да тичат и я погледнаха, чакаха.

— Какво? — попита ги тя. — Искате ли малко ананас?

Те не казаха нищо. Просто чакаха. Гледаха я. Лицата им бяха безизразни. Те я разтърсиха. Защо я разтърсиха така? Как го бяха направили, след като се намираха на близо сто метра от нея?

— Оливия?

Тя скочи и осъзна, че е заспала и е сънуvala. Беше се свила на един диван в болницата. Все още стискаше часовника на Кайла в юмрука си. Беше го стиснала толкова силно, че се беше отбелязал върху дланта ѝ. Погледна го, беше два часът през нощта.

Зак стоеше пред нея, блед и изморен. Той прокара ръка през косата си.

— Тя е добре — каза той. — Още е в шок и ще се наложи да остане тук два-три дена за наблюдение. Но ще се оправи, физически, де.

— Ще ѝ е нужно време да се възстанови емоционално — отбеляза Оливия. — Това бе голямо премеждие за нея. Затворена с още две жени, бити, насинени и закопчани с белезници. Тя поклати глава, от очите ѝ всеки момент щяха да потекат сълзи. — Сигурно е била ужасена.

Той я стисна за ръката.

— Всичко вече свърши.

Тя го погледна. Страхуваше се, че и за нея всичко свършва.

— Как според теб ще се почувства, като разбере, че конкурсът няма да се състои? — попита Оливия. Пърл и Колийн се отбиха в болницата, за да видят Кайла, и им съобщиха, че след събрание на комитета и градския съвет тазгодишният конкурс официално щеше да бъде отменен поради извънредните обстоятелства, попречили на ученичките.

— Целият им труд отиде по дяволите заради сериозните психически проблеми на едно от момичетата.

— Мисля, че тя ще прояви разбиране — каза Зак. — Ще разбере, че когато правиш нещо, получаваш истинско удовлетворение от самия факт, че го правиш, а не от наградата, която получаваш.

— Прав си — въздъхна Оливия. — Сесили ли стои зад всичко? Как е възможно едно момиче да направи всичко това. Как е възможно да изглежда нормална, а то... — Тя отново въздъхна. Нямаше сили да каже дори и една думичка повече.

— Един детектив се опита да ми го обясни преди няколко часа — рече Зак. — Каза, че психопатите понякога са доста умни и находчиви. Толкова бях разтревожен за Кайла, че почти не му обърнах внимание.

— Тафи и Шелби ще се оправят ли? — попита Оливия.

Той кимна.

— И двете имат счупени ребра. Кракът на Шелби е счупен, челюстта на Тафи е счупена. Сесили е държала Шелби заключена в онази стая повече от две седмици.

— И майка ѝ не е имала никаква представа какво става? Че дъщеря ѝ е напълно луда? — попита Оливия. — Трудно е да го повярва човек.

Зак седна до нея.

— Сесили е заблудила много хора.

Оливия прибра косата си.

— Това, което не мога да разбера, е как е избрала точното време за всичко. Сесили разби вилата в деня, в който пристигнах. Все още не знаех, че Кайла ми е дъщеря. Всичките инциденти още в самото начало — защо Сесили ме бе взела на мушка още тогава?

— Тези неща може да са дело на Джоана или на Марни — предположи Зак. — Вероятно никога няма да узнаем.

— Къде е Джоана? — попита тя. — Какво според теб й е сторила Марни?

— Може да я е принудила да се махне от града? — предположи той. — Може да е натъпкала трупа ѝ в сак и да го е скрила в килера? Нямам никаква представа. Нямам представа дали е способна на подобно нещо. Вече нямам представа за каквото и да било.

Тя го хвана за ръката, но той се отдръпна и се изправи.

— Ще отида да си взема още едно кафе. Ти искаш ли?

Тя кимна и го изгледа как се отдалечава. Много се притесняваше за психическото му състояние. По всяка вероятност той самият бе в шок.

— Обичам те — тихо прошепна тя след него.

Оливия обяви вилата за продан. Говори със сестрите си. И двете се зарадваха, че вилата се продава. Нито едната от двете нямаше хубави спомени от онази къща. Бяха ѝ признали. И те се радваха като Оливия, че вече няма да принадлежи на семейството, а ще стане дом на непознати хора.

Тя беше застанала на пожълтялата трева срещу къщата, вперила поглед в нея. Табелката „За продан“, забита на моравата, я успокояваше. Беше дошла да се сбогува с тази част от живота си.

Телефонът иззвъня. Надяваше се да е Зак и да я моли да се върне у дома. У дома? Нямаше представа къде ще бъде това. Дори не знаеше какво точно означава. У дома ѝ звучеше като къщата на Зак, но и това съвсем скоро нямаше да е истина. Зак трябваше да обяви къщата си за продан. Беше ѝ казал, че до една седмица иска да се махне от Блубери. Щом успее да намери хамали и превозвачи. Не каза, че иска тя да отиде с тях. С него и Кайла.

От конкурса и ареста на Сесили бяха минали четири дни. Изписаха Кайла от болницата в добро физическо състояние, но нервна и уплашена. Емоционално наранена. Зак бе казал на Оливия, че си е взел цял месец отпуск. Наскоро приключи проект за един клиент и нямаше да остави недовършена работа. „Ами аз? — искаше ѝ се да изкремчи. — Ами ние?“ Но не желаеше да го натоварва повече. Все още бе в шок от онова, което можеше да се случи с Кайла. Ако искаше Оливия да отиде да живее с тях в Марбъри, щеше да ѝ го каже. Може

би искаше тя да се върне в Ню Йорк и да остави него и Кайла на мира. Те са си живели много добре, преди тя да се появи.

Една кола ѝ свирна с клаксон, Оливия се обърна и се изненада, че вижда малката червена кола на Джоана да спира пред къщата. Тя слезе от нея, лицето ѝ бе мрачно. Беше облечена доста странно, сякаш забравила, че е зима. Носеше лятна рокля, лека жилетка и сандали с висок ток. Краката ѝ бяха на бели и розови петна. Носеше червени наушници и оранжеви вълнени ръкавици.

— Джоана, не умираш ли от студ? — попита Оливия. Опита се гласът ѝ да звучи естествено. От начина, по който беше облечена, и по изражението ѝ, плюс факта, че кой знае къде е била цяла седмица, Оливия не искаше да рискува и да я ядоса. Бяха сами тук. Най-близките съседи бяха на около половин километър.

— Нищо не усещам — отвърна Джоана. Вървеше към Оливия, която стоеше от другата страна на улицата. Седна до нея на студената, твърда, пожълтяла трева и впери поглед в къщата.

— От тук къщата е прекрасна — каза тя. — През последния месец често седях и я гледах. Преди да дойдеш, седях тук и си представях, че е моя. Бях напълно сигурна, че така ще стане. Но Уилям я оставил на теб.

— Джоана, студено ли ти е? В колата имам одеяло — каза Оливия.

— Не усещам абсолютно нищо — повтори тя и я погледна. — Ще продадеш ли вилата на мен?

— Разбира се — отговори тя. — Можеш да предложиш оферта чрез твоя брокер или пък чрез моя.

— Брокер ли? Оливия, не бъди глупава. Та аз нямам пари.

— Как ще купиш вилата тогава?

— Ще ми предложиш добра цена. Да речем, четиристотин? Толкова имам в банковата си сметка. Щях да имам повече, но си платих наема за февруари.

— Нека говоря с брокера си — каза Оливия. Надяваше се Джоана да няма нож или пистолет. Жената бе необичайно спокойна, но в спокойствието ѝ имаше нещо маниакално.

— Не биваше да разбивам къщата — каза тя и ритна буза пръст с токчето на сандала си. — Сега трябва да похарча цяло състояние, за да я ремонтирам.

— Защо си го сторила?

— Защото ти не я заслужаваше — отговори Джоана, вперила поглед в нея. — Ти си неблагодарна и лукава, каквато Марни те описа. Беше лоша дъщеря, а когато баща ти почина, дойде тук, за да си вземеш наследството. И гаджето на Марни — също. Ти заслужаваш да умреш, Оливия.

Джоана не помръдна. Седеше спокойно, после започна пак да рита буцата пръст.

— Ако беше в къщата, когато я разбих, щях да те пребия. Може би щях да те разпоря с касапски нож.

— Аз обичах баща си, Джоана. Наистина го обичах — изрече Оливия, но осъзна, че това не е истинска. Някога го беше обичала, когато беше много малка. Но престана да го обича, престана да го харесва, престана да очаква каквато и да била любов от него, когато бе момиче, доста преди да забременее. Той беше ужасен баща и за нея, и за сестрите й. Каквите и да са били причините да манипулира толкова много хора, за да я накара да повярва, че бебето й е било родено мъртво, нямал е никакво право на това. Гневът и мъката, които изживя, когато научи какво е направил той, бяха заменени от опит да приеме баща си такъв, какъвто е бил.

— Е, той не те обичаше — каза Джоана. — Ти бе голямо разочарование за него. И все пак си тук, наследяваш къщата му и просто я продаваш, след като бе редно да е моя.

— Щом не си искала аз да я получа, защо си тръгна? Защо изчезна и не взе касовите бележки. Точно заради това получих вилата, и то преди да е изтекъл един месец.

— Онази кучка Марни ме заплаши — обясни Джоана. — Каза, че имам прекалено голяма уста. Защото съм ти разказала прекалено много. Тя е истинска мръсница. Сякаш кой знае какво е станало. Не трябваше да й казвам, че съм говорила с теб.

— Значи Марни се е ядосала, защото е знаела за всичко, което си сторила? — попита Оливия.

— Не ми е позволено да говоря за Марни зад гърба ѝ — отвърна тя и се изправи. — Ти си същински дявол, Оливия. Караж ме да говоря за неща, за които не би трявало да говоря. Знаеш ли, че съм лежала известно време в болници за психично болни? Марни каза, че пак ще

ме вкара там. Затова се съгласих да се махна. Можеш ли да повярваш, тя смята, че влияя зле на Бриана? Та тя ми е племенница! Аз я обичам!

Оливия отстъпи назад, но нямаше къде да отиде, нямаше къде да избяга. Склонът се простираше с километри и в двете посоки. А от другата страна на улицата се намираше вилата и гора от двете страни, а зад нея беше плажът. Нямаше да успее да стигне до колата си, макар че Джоана бе с токчета.

— Тръгвам си — каза Джоана. — Просто исках да дойда да видя къщата за последен път. Разбира се, ти трябваше да се появиш и да съсипеш всичко. Сега ще се сещам за теб винаги, когато се сетя за последния път, когато видях вилата. Мразя те от дъното на душата си. — Тя примигна няколко пъти, сякаш искаше да се отърве от образа на Оливия. Наклони глава. — Очите ти са същите като неговите, знаеш ли? Очите на баща ти. Цветът, не формата.

А след това си тръгна, спокойно и кратко, както бе дошла. Оливия остана като вкаменена. Очакваше да види блясъка от острието на нож или дуло на пистолет. Но Джоана отиде до колата си и се качи в нея, запали я, свали прозореца, сякаш бе пролет, а не около нулата.

— Чао, Оливия. Надявам се да гориш в ада. — После натисна педала на газта и насочи колата право към Оливия.

— О, боже мой, не! — изпищя тя и побягна. Можеше да тича само покрай склона. Нямаше къде да отиде.

Друга кола свирна с клаксона и Джоана спря на място, заклещила Оливия към каменния склон.

Марни и Бриана. Марни изкрещя нещо на Бриана, после слезе от колата и се затича към Джоана.

— Какво, за бога, правиш? — изкрещя й Марни.

— Реших да се погрижа за нещо, което трябваше да направя още преди да започнеш да ме изнудваш да се махна оттук — отвърна Джоана. — Трябваше да я удуша, когато имах тази възможност, когато оставих въжето.

— Джо, ела с нас — изрече бавно Марни. — Ще отидем у нас и ще поговорим, съгласна ли си? Не си заслужава да се занимаваме с нея.

— Той трябваше да остави къщата на мен! — извика Джоана и се разрида. — Защо я е оставил на нея? И виж, тя дори не я иска. Продава

я. А аз не мога да си позволя да я купя. Трябваше да убия тази кучка, когато имах възможност!

— Не и пред Бри — изсъска Марни.

— Млъквай — каза Джоана. — Много си мекушава. Не можа да осъществиш нито един от плановете ни. Само говориш. Е, аз не съм такава. — Тя даде заден. Оливия успя да се измъкне, но се спъна в камък и падна. Опита се да стане, но болката беше толкова силна, че кракът ѝ не я слушаше. Беше счупен, знаеше го. Беше попаднала в капан. Отмести се малко от пътя на колата.

— Не! — изкрещя Марни и се затича към Оливия. Започна да я дърпа за ръката точно когато Джоана натисна газта и потегли с повече от осемдесет километра в час право към Оливия, която направо лазеше, а Марни я дърпаше от пътя. Колата на Джоана се блъсна в каменния склон. Лявото колело мина само на сантиметри от крака на Оливия. Марни се строполи до нея. Дишаше тежко, на пресекулки.

— Мамо! — изпища Бриана и се затича към тях.

— Добре сме — каза тя на дъщеря си. — Всичко свърши. Тя вече не може да нарани никого.

— Също както Сесили — добави момичето.

Марни кимна.

— Обади се в полицията, скъпа — нареди на Бриана. — След това се обади на Зак Арчър.

— Благодаря — каза Оливия. После ѝ причерня пред очите и изгуби съзнание.

Момчето и момичето от сънищата ѝ все още чакаха. Стояха на поляната. Около тях имаше диви цветя. Момчето държеше кокосов орех. Момиченцето ядеше шоколад.

— Какво има? — попита ги тя. — Имате ли нужда от нещо?

Те не ѝ отговориха. Просто седяха и чакаха. Но какво?

Момичето ѝ подаде шоколада. Оливия го искаше, искаше го много. По принцип не обичаше шоколад. Дояждаше ѝ се само когато беше бременна.

Пресегна се, но въпреки че момиченцето не се отдалечаваше, не можеше да го вземе.

— Шоколад — прошепна тя. — Шоколад.

— Оливия — извика я някакъв глас. — Оливия? Шоколад ли сънуваш?

— Шоколад. — Тя бавно отвори очи. — Сънувах. — Отново бе сънувала момчето и момичето, различните деца. Изведнъж ѝ се дояде шоколад. Опита се да се изправи и да седне в леглото, но не можа. Отвори очи.

— Оливия, в болницата си. Кракът ти е счупен, но иначе си добре. Чуваш ли ме? Чу ли какво ти казах?

— Кракът ми е счупен, но иначе съм добре — повтори тя.

— Оливия, името ми е доктор Филдинг. Освен това си бременна.

Оливия отвори широко очи. Впери поглед в лекарката. Млада жена с химикалка зад ухото. С бяла престилка. Изобщо не приличаше на лекарите и акушерките в „Пиксфорд“. Оливия се поуспокои. Бременна? Беше бременна? Погали с ръка корема си, такъв душевен покой не беше чувствала от години. Изпитваше истинско щастие.

— Аз съм бременна — повтори. Думите бяха като магия. — Бременна.

— Това хубаво ли е? — попита лекарката.

— Много — отвърна тя и се усмихна. — Възможно ли е да са близнаци?

Лекарката се усмихна.

— Раничко е да се каже.

Оливия се усмихна. Щеше да сънува момчето и момичето, докато не роди. Може би в следващия сън отново ще тичат и ще се смеят. Вече нямаше нужда да чакат. Вече знаеше, че е бременна.

— Докторе — каза Оливия, — какво стана с Джоана Коул и Марни Суйтсър. Добре ли са? А дъщерята на Марни, Бриана?

Изражението на лекарката се промени.

— Марни Суйтсър и дъщеря ѝ са добре. Джоана не е оцеляла. Починала е на място.

Оливия въздъхна.

— Двама човека чакат отвън и нямат търпение да те видят — каза лекарката. — Зак и Кайла Арчър. Да ги пусна ли?

— Да — отговори тя. Копнееше да види и двамата. — Да, да, да.

Доктор Филдинг се усмихна и отвори вратата.

Влязоха хората, които най-много обичаше на този свят. Имаше голяма новина за тях. Но реши да изчака малко, да даде възможност на Зак да вземе някои решения самостоятелно, преди да каже новината за бебето. Не искаше бременността да повлияе на избора му. Искаше да е

с нея заради самата нея, а не по задължение. Двамата я прегърнаха и я целунаха. Отговори на въпросите им как се чувства. Сега вече се чувствува превъзходно. И тя щеше да почака като децата, които сънуваше.

На следващия ден я изписаха от болницата. Придвижваше се с патерици. Зак я закара с инвалидна количка до колата си и й помогна да се качи. Кайла бе до нея, твърде мълчалива.

— Миличка? Добре ли си? — попита я Оливия.

Момичето се намръщи и се разплака, после прекоси паркинга и седна на пейка край автобусната спирка.

— Какво за... — попита Зак, гледайки след Кайла.

Оливия излезе от колата.

— Помогни ми да седна в инвалидната количка. Мисля, че знам какво не е наред.

— Мислиш ли, че е объркана от всичко, което се случи? — попита той, докато й помагаше да седне в инвалидната количка.

Оливия кимна. Дъщеря й бе минала през ада по вина на едно тринайсетгодишно момиче. Бриана й бе съобщила, че Джоана е загинала, когато бе дошла да види Кайла в болницата. Бриана й се извини, че не й е повярвала, че се е държала толкова зле, и се бе разплакала за това, че леля й се бе опитала да убие Оливия. Двете момичета се бяха прегърнали и бяха говорили с часове, а терапевтът, който щеше да се среща с Кайла два пъти седмично, беше казал на Оливия и Зак, че приятелството между Кайла и Бриана много ще помогне и на двете.

След дълъг разговор с детективите Марни беше признала, че е започнала връзка със Зак, след като разбрала от братовчедка си, че дъщерята на Зак е дъщеря и на дъщерята на Уилям Седжуик, както и че той е на смъртно легло. Тя призна на полицията, че наистина не е знаела дали Джоана е била влюбена в Уилям, или не. Братовчедка й никога не е била много стабилна и била прекарала известно време в болница за душевноболни още като ученичка в гимназията.

Явно Марни е знаела, че Джоана е влязла с взлом още първата нощ, и предупредила братовчедка си да не го прави, още повече, че тежен братовчед работеше в полицията и за него щеше да е много неудобно, ако Джоана бъде хваната. Джоана признала пред Марни, че

тя е разбила къщата и е оставила въжето с примката върху гърдите на Оливия.

Останалите инциденти и заплашителни писма бяха дело на Сесили, която в момента се намираше под наблюдение в психиатричното отделение на болницата за душевноболни. Марни бе виновна само за едно нещо: снимката на кастрirания мъж, оставена върху леглото на Оливия, на което със Зак бяха правили любов за първи път.

Марни призна, че се е усъмнила, че Зак ѝ е изневерил с Оливия през онази нощ. На следващата сутрин, когато отишла в дома му, оставила снимката и бележката на леглото, докато той бил под душа. Това било нещо като тест, за да види дали той ще реагира, както тя си мислела. Като си признае, че е спал с Оливия. И той го направил.

Оливия затвори очи за момент, искаше да изтрие всички тези случки от съзнанието си. Марни я посети в болницата предишния ден и ѝ се извини за ужасния начин, по който се бяха развили събитията. Тя ѝ благодари, че ѝ е спасила живота, и сключиха примирие. Освен това Марни спомена, че двете с Бриана ще се преместят да живеят далеч оттук и ще започнат живота си на чисто. Оливия смяташе, че това е много добра идея.

— Добре ли си, Лив? — попита Зак, сложил ръце на инвалидната количка. — Сякаш си на светлинни години оттук.

— Мислех за всичко, което се случи — отговори тя и си пое дълбоко въздух. — Добре съм. Ще отида и ще се опитам да оправя нещата с Кайла, доколкото е възможно.

Зак закара инвалидната количка до мястото, където седеше Кайла. Тя бе вдигнала коленете си чак до брадичката, заровила лице в ръцете си. Зак се върна при колата, а Оливия се доближи до дъщеря си.

— Кай — извика тя. — Мисля, че знам защо си толкова разстроена.

Момичето подсмръкна.

— Не е заради конкурса. Вече изобщо не ми пуха за него.

— Защото нямаш нужда някой да ти казва, че притежаваш вътрешна красота?

— Защото нищо вече няма значение — поправи я Кайла и отново се разрида. — Можеше да умреш, мамо.

Сърцето на Оливия се сви. И нейните очи се напълниха със сълзи. Точно това си мислеше, че тревожи Кайла. Момичето току-що бе открило майка си, а почти я бе загубило отново.

— Ела тук, миличка. — Оливия протегна ръце.

Кайла скочи от пейката и се гушна в обятията на майка си.

— Толкова много те обичам, мамо — каза тя между риданията, заровила глава в палтото ѝ.

Оливия повдигна брадичката на дъщеря си.

— И аз много те обичам, Кайла. Винаги съм те обичала и винаги ще те обичам.

— Без значение какво ще се случи?

— Без никакво значение, каквото и да стане.

— Тогава защо татко каза, че не знае дали ще дойдеш с нас в Марбъри? — попита Кайла и пак се разплака. — Ако наистина ме обичаш и искаш да бъдеш моя майка, защо не дойдеш?

Сърцето на Оливия се преобрърна. Кайла сигурно е попитала дали Оливия ще отиде да живее с тях, а Зак честно ѝ е отговорил: „Не знам“. Защото все още не бе решил дали иска тя да живее с него, дали я иска в живота си.

— Скъпа, искам да те уверя в едно нещо. Дори и да не живея във вашата къща, ще живея съвсем наблизо. Обещавам ти го.

Кайла грейна.

— Добре, много добре. Но бих предпочела да живееш с нас. Искаш ли да знаеш защо?

Оливия кимна.

Тя отвори раницата си и извади розовата папка с материалите за конкурса за вътрешна красота, извади две страници и ги подаде на майка си.

Оливия се усмихна. Беше чернова на устното изложение на Кайла, озаглавено: „Най-важният човек в моя живот“.

„Преди много време моята майка Оливия Седжуик е печелила този конкурс. Отидох в кметството на града и попитах госпожа Путнам дали има копие от есето на майка ми и устното изложение, с които е спечелила. Не че можех да го препиша или нещо такова, но поне можех да науча

нещо повече за нея. Нали разбирате, с майка ми сме били разделени от момента, в който съм се родила. Събрахме се едва преди няколко дни. Не бих искала да влизам в прекалено много подробности, защото ако има нещо, което научих в последно време, това е, че сега започвам да опознавам майка си и си мислех, че ако прочета есето й, ще ми помогне да я опозная още по-добре, още по-бързо. Okaza се, че устното изложение на майка ми за най-важния човек в живота й е било за нейните две полусестри. Моите лели Аманда и Айви, с които се запознах миналата седмица. Майка ми е написала, че не може да избере една от двете, че макар и да са нейни полусестри, те по различен начин са оставили важна следа в живота й. Членовете на журито много харесали точно това изречение. Затова и аз го използвам. Най-важните хора в моя живот са моят баща и моята майка. Защото за мен те са две части на едно цяло. Сега вече нашето семейство е цяло.“

— О, Кайла — възклика Оливия, когато свърши да чете, — прекрасно е! Толкова съм развлнувана и трогната. Много съм поласкана, за мен е чест. Знам, че и баща ти ще бъде поласкан и трогнат. Ще споделиш ли това и с него?

Тя кимна, а после се хвърли в прегръдките на Оливия.

— Да те закарам ли с количката при татко?

Оливия се усмихна, а Кайла лекичко приближи инвалидната количка до колата. Докато пътуваха към къщата на Зак, Оливия постави ръце върху корема си. „Всичко ще е наред — каза безмълвно тя на бебето, което растеше в утробата й. — Със Зак сме две половинки на едно цяло. Нито единият не е завършена личност без другия. Надявам се и татко ти да мисли така.“

Оливия погледна през прозореца. Валеше лек снежец. Спа почти през целия път до дома на Зак. Спомни си, че й бе споменал, че се е обадил на майка й и Кендис пристига със самолет днес следобед. И в следващия момент вече лежеше на леглото в гостната стая, завита с одеяло. Лекарствата й и чаша с вода бяха на масата до нея. Една

картичка от Кайла с надпис „Оправяй се!“ и ваза с лалета бяха сложени до лампата.

— Здрави, как се чувствуваш?

Оливия се опита да седне в леглото, но ѝ се зави свят. Това бе гласът на майка ѝ, беше сигурна в това. Примигна няколко пъти.

Наистина беше майка ѝ, лицето ѝ бе угрожено.

— Кайла е толкова красива — каза майка ѝ. — Взела е твоята коса.

— Здрави, мамо. Радвам се, че си тук.

— А Зак е направо прекрасен — продължи майка ѝ. — Толкова е красив. И явно доста богат!

Беше много хубаво, че някои неща никога не се променят — като майка ѝ. Оливия, Зак и Кайла ще бъдат същите.

— А, ето го и него. — Майка ѝ грейна.

Зак наистина изглеждаше невероятно, както винаги.

— С майка ти си поговорихте — каза ѝ Зак. — Мислех си, че тъй като новата къща в Марбъри е доста голяма, майка ти може да живее в нещо като собствен апартамент. Голяма спалня с баня. Ще има и джакузи.

Кендис засия от радост.

— Казах ѝ, че понеже ще преместя офиса си в Марбъри, ще имам нужда от секретарка на половин работен ден. А майка ти ме информира, че навремето е била секретарка, макар и за няколко седмици, преди да се запознае с Уилям. И познай какво, Оливия?

Оливия не можа да се сдържи и се усмихна. Зак бе добър човек, в това бе абсолютно сигурна.

— Майка ти предложи тя да поеме тази длъжност — каза той. — Не е ли прекрасно? Кайла ще има баба в новия си дом.

— Това много би ми харесало — каза майка ѝ. Очите ѝ бяха пълни със сълзи. — Съгласи се, Ливи.

— Разбира се, мамо — отвърна тя и стисна ръката ѝ.

— Къде е прекрасната ми внучка? — попита Кендис, излизайки от стаята.

— Мислех, че това ще те направи щастлива — каза Зак и седна на ръба на леглото.

— Така е. Много съм щастлива. — Беше много напрегната. Чак гърдите я боляха от тревога и надежда.

— Поех риска, обадих се на майка ти и я помолих да дойде тук — обясни Зак. — Но вярвам — добави той, потупвайки се по гърдите, — че и тя не е знаела за съществуването на Кайла. Когато ѝ се обадих, тя се разплака, ридаеше, повтаряше, че не знае, че е ужасена, че няма да ѝ повярва, че никога няма да види и да се запознае с внучката си. Говорихме си цял час.

— Нямаш представа колко много означава това за мен, Зак — каза тя. — Винаги сме се карали с майка ми, но аз я обичам. И много се тревожех за нея. Сега ще знам, че е добре и работи. Мисля, че много ще ѝ хареса. Знам, че много ще ѝ хареса да е около Кайла и да я опознае. Страшно ще разглези дъщеря ни.

Той се засмя.

— Е, докато се нанесем в новата къща, си мислех да настаним майка ти в гостната стая. Там ще ѝ бъде удобно, нали?

— Сигурна съм, че ще ѝ е удобно. А на мен ще ми е добре на дивана в хола. Толкова е голям и удобен.

Той се засмя.

— Глупаче, надявах се ти да се преместиш в моята спалня. Нашата спалня. — Той легна до нея и нежно я погали по бузата. Тя впери поглед в него, бавно осъзна думите му.

— О, Зак! — възклика и се разплака от щастие. — Помислих си, че никога няма да ми го кажеш.

Той я погледна в очите.

— Обичам те, Оливия Седжуик. Обичам те от мига, в който те видях.

Тя обгърна врата му с ръце.

— И аз те обичам. Откакто те видях.

— Ще се омъжиш ли за мен? — попита той. — Да създадем истинско семейство?

— Да — прошепна тя в ухото му. — Да, да, да. Искам да се омъжа за теб от шестнайсетгодишна. Оливия Арчър — произнесе тя името, което ще има след сватбата. — Звучи много добре, нали?

Той кимна.

— Това не звучи ли като красив пръстен? — каза той, бръкна в джоба си и извади малка черна кутийка. Отвори я, а тя зяпна от изненада. Кръглият диамант проблесна. Сложи го на пръста ѝ и за миг останаха легнали един до друг, възхищавайки му се.

— Благодаря ти, Зак — каза тя. — Много е хубав. Обичам те. — Искаше ѝ се да му каже толкова много неща, но точно сега искаше да се наслади на признанието му в любов, на предложението му за женитба, което тя прие.

Той се наведе и я целуна толкова топло и нежно.

— А, почти щях да забравя. — Той се пресегна към нощното шкафче и извади плик за писма от чекмеджето. — Пристигна писмо за Кайла. От адвоката на баща ти е. На плика пишеше „За Кайла Арчър. Да бъде прочетено, когато майка ѝ или баща ѝ преценят, че е удачно.“ Да го отворим. Може да ни обясни някои неща.

Оливия извади лист хартия от плика и започна да чете на глас:

„Скъпа Кайла,

Искам да ти предложа възможно най-добрия живот.
Допуснах доста грешки, да, но съм сигурен, че постъпих
правилно, макар и по погрешен начин. Надявам се един
ден да ми простиш.

Твойт дядо“.

Зак взе писмото и го сложи обратно в плика, а после го постави на масата.

— Кратко и мило, но мисля, че това ще означава много за Кайла. Тя е готова за това. Може да ѝ помогне да му прости.

— Прошка — повтори Оливия. — Странно, вече дори не мисля за това по този начин. Сърцето ми е пълно, няма място за нищо друго, освен за любов. — Тя му се усмихна. — О, и още нещо, Зак.

— Какво? — попита той, държейки ръката ѝ. Тя премести сплетените им ръце и ги сложи върху корема си.

— Ще си имаме бебе — прошепна тя. — Казаха ми го в болницата. Кайла ще си има братче или сестриче.

Казвайки тези думи, осъзна, че никога вече няма да бъде преследвана от децата в съня си. Щеше да ги сънува, беше сигурна в това, но те ще продължават да тичат и да се смеят, да пеят и да танцуват, да играят с жабите и балончетата си. Чакането приключи. Семейството вече беше цяло.

Той ѝ се усмихна с прекрасната си усмивка и тя трябваше да признае, че баща ѝ е бил прав. Всичките ѝ мечти се бяха събуднали.

Издание:

Джанел Тейлър. Когато си до мен

Американска. Първо издание

ИК „Плеяда“, София, 2011

Редактор: Лилия Анастасова

ISBN: 978-954-409-319-8

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на **Моята библиотека** и нейните всеотдайни помощници.

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.